CLAIRE DOUGLAS

A FOST CASA VISURILOR LOR.
PÂNĂ AU GĂSIT CADAVRELE...

Cuplul de la nr. 9

LITERA

buzz BOOKS

buzz
BOOKS

Cărțile despre care toată lumea vorbește!

O colecție care cuprinde cele mai noi thrillere, cărți polițiste și de suspans – romane aflate în topurile internaționale, ecranizate sau în curs de ecranizare, traduse în zeci de limbi – cărți provocatoare, pe care abia aștepți să le citești

CLAIRE DOUGLAS

Cuplul de la nr. 9

Traducere din limba engleză şi note
SANDA SPIRIDON

LITERA
București

The Couple at No. 9
Claire Douglas

Editura Litera
tel.: 0374 82 66 35; 021 319 63 90; 031 425 16 19
e-mail: contact@litera.ro
www.litera.ro

Cuplul de la nr. 9
Claire Douglas

Editor: Vidrașcu și fiii
Redactor: Mihaela Serea
Corectori: Cătălina Călinescu, Păunița Ana

Copertă: Flori Zahiu-Popescu

Tehnoredactare şi prepress: Ofelia Coşman

Seria de ficţiune a Editurii Litera este coordonată

de Cristina Vidraşcu Sturza.

ISBN 978-606-33-9691-5

ISBN EPUB 978-606-095-445-3

Pentru Elizabeth Lane, Rhoda Douglas şi June Kennedy

PARTEA ÎNTÂI

1. SAFFY

Aprilie 2018

Sunt în grădina din față, plivesc buruienile care ies din crăpăturile bordurilor ca niște păianjeni gigantici, când aud țipete. Groase, guturale. Muncitorii sunt în grădina din spate, cu excavatorul. Îi suportasem huruitul toată dimineața, ca pe o durere de cap, în timp ce curățam tufa de trandafiri de sub fereastra dormitorului, dar acum s-a oprit. Inima îmi bate mai tare, iar Snowy – micul terier al bunicii, aflat lângă mine – ciulește urechile. Mă întorc spre casă, simțind cum printre omoplați mi se scurge un firicel rece de transpirație. Ce s-a întâmplat? În fața ochilor îmi apar membre secționate și șuvoaie de sânge, contrastând cu cerul senin și cu soarele strălucitor. Mi se strânge stomacul și mi se face greață. Îmi aduc aminte că sunt însărcinată în paisprezece săptămâni și că sufăr de grețuri dimineața, la prânz și seara.

Mă ridic, cu pete de noroi pe blugii care încă mă încap, deși a trebuit să lărgesc cureaua. Mă gândesc ce să fac, mușcându-mi interiorul obrazului și blestemându-mă pentru slăbiciune. Snowy se ridică și el, încordat, și scoate un lătrat scurt la vederea lui Jonty, muncitorul mai tânăr și mai arătos, care se apropie de noi din spatele casei. Fuge spre mine fluturând din mâini, lăsând să i se vadă petele mari de transpirație de la subsuori.

La naiba, o să-mi spună că a avut loc un accident. Mă lupt cu tentația s-o rup la fugă în direcția opusă și-mi acopăr ochii cu mâna, ca să mă protejez de soarele

care înfierbântă acoperișul învelit cu stuf. Jonty nu pare rănit, dar pe măsură ce se apropie îi citesc groaza pe chipul pistruiat.

– E cineva rănit? strig și eu, încercând să-mi maschez panica din glas.

Oh, Doamne, o să trebuiască să telefonez la ambulanță. N-am format niciodată numărul de la urgențe. Și nu suport sângele. Când eram mică, visam să devin doctoriță, până când cea mai bună prietenă a mea a căzut cu bicicleta și și-a zdrelit genunchiul.

– Nu. Mă scuzați că vă deranjez. Am găsit ceva. Mai bine veniți să vedeți. Repede!

Omul este la capătul puterilor. Vorbește rapid, împleticit.

Arunc mănușile de grădinărit pe iarbă și pornesc după el, cu Snowy încurcându-mi-se printre picioare. Au găsit o comoară? Vreo relicvă antică, demnă de a fi expusă într-un muzeu? Dar urletele nu erau tocmai de bucurie. Mai curând de groază.

Aș da orice să fie Tom aici. Nu-mi place să mă ocup de muncitori cât timp el este la birou: tot timpul mă întreabă câte ceva, cerându-mi să iau decizii de care nu sunt sigură deloc. În plus, n-am fost niciodată genul autoritar. Toată povestea asta, adică mutarea din apartamentul de la Croydon în casa de țară cu vedere spre pădure din Beggars Nook, un sătuc liniștit din Cotswolds, a fost complet neașteptată. Un cadou surpriză.

Jonty mă conduce în grădina din spate. Înainte de apariția constructorilor fusese un loc boem, cu tufe înalte de caprifoi cocoțate pe stâlpii chioșcului și cu un maldăr de stânci într-un colț, acoperit de panseluțe într-o simfonie de roz și lila. Acum, în mijlocul grădinii tronează un excavator galben urât, înconjurat de grămezi de pământ negru. Ceilalți doi constructori – Darren, treizeci de ani, cu o barbă de hipster, care, după cum se poartă, pare să fie șeful, și Karl, un tip cam de vârsta mea, solid ca un jucător de rugby – se holbează în groapa pe care tocmai au făcut-o, cu mâinile în șolduri. Bocancii grei li s-au afundat în pământul moale. Ridică simultan capetele când mă apropii. Aceleași ex-

presii șocate, dar ochii lui Karl strălucesc ciudat. Urmărindu-i privirea, văd pe fundul gropii ceva de culoarea fildeșului, ieșind din țărână ca un ciob de porțelan. Instinctiv, îl apuc pe Snowy de zgardă, oprindu-l la timp.

– În timp ce săpam am găsit... *asta*, spune Darren încrucișându-și brațele peste tricoul murdar.

– Ce este?

Snowy dă să mi se smulgă din mână.

– Oase, îmi răspunde cu o expresie sumbră.

– Ca... de animal? îl întreb.

Cei trei muncitori se consultă din priviri. Karl pășește cu îndrăzneală înainte, surescitat, aproape bucuros, ridicând praful la fiecare pas.

– Mie mi se pare că este o mână...

Fac un pas în spate, îngrozită.

– Zici că sunt oseminte... umane?

– Așa cred, spune privindu-mă cu milă. Ar trebui să chemați poliția.

2

În cele două ore care trec până la sosirea lui Tom, îl aștept făcând ture prin bucătăria noastră mică, desprinsă direct din anii '80, cu mobila rustică și faianța decorată cu scene înfățișând purcei grăsuni și oi. Am reușit să înghesuim aici masa de stejar din vechiul nostru apartament, dar nu putem scoate decât două dintre cele patru scaune. La scurt timp după ce ne-am mutat, în februarie, am consultat un arhitect bine cotat din zonă, un tip scund, chel, pe nume Clive, cu care am decis amenajarea părții din spate. Bucătăria urmează să fie extinsă pe toată lățimea casei, cu uși transparente dând spre grădina generoasă. Ca să fiu sinceră, proiectul mă ajută să uit de sarcină, care mă sperie, deși am făcut testele de douăsprezece săptămâni și totul arată bine. Sunt obsedată însă de întrebări care încep cu „dar dacă...". Dar dacă avortez spontan? Dar dacă fătul nu

evoluează bine şi se naşte mort? Dacă nu-mi revin după naştere sau fac depresie post-partum?

Sarcina nu fusese planificată, deşi hotărâserăm, în principiu, să facem un copil, eventual după căsătorie. Între timp, eram amândoi ocupaţi să ne construim carierele şi să facem economii ca să ne cumpărăm un apartament. Copiii şi nunta urmau să mai aştepte până când deveneam cu adevărat adulţi. Dar avusesem o infecţie stomacală şi uitasem să iau măsuri speciale de protecţie. Fusese de ajuns o greşeală ca să apară *copilul*. Devenisem o tânără mamă, deşi nu la fel de tânără ca mama când mă concepuse pe mine.

Snowy stă întins în patul lui de lângă cuptor şi mă priveşte atent, cu capul pe labe. Prin ochiurile de sticlă ale ferestrei văd agitaţia care s-a declanşat în grădină. O jumătate din teren este acoperită acum de un cort alb, din care tot intră şi ies poliţişti şi legişti îmbrăcaţi în costume de protecţie, însoţiţi de un expert cu un aparat de fotografiat agăţat la gât. În jurul cortului a fost legată o panglică de plastic galben-fluorescent, care fâlfâie în briza uşoară. Pe toată lungimea e imprimată o inscripţie mare: „SCENA CRIMEI. ACCES INTERZIS". De câte ori o citesc mă apucă ameţeala. Imaginea pare extrasă dintr-un serial poliţist, doar că e cât se poate de reală. Am fost surprinsă (şi puţin mândră) de promptitudinea cu care am preluat controlul asupra situaţiei, după ce mi-am revenit din şocul iniţial. Mai întâi am chemat poliţia, apoi am dat cu toţii declaraţii şi i-am trimis pe constructori acasă, asigurându-i că-i vom chema înapoi ca să-şi continue munca, toate acestea cu inima bubuindu-mi în piept. Imediat după plecarea lor, l-am sunat pe Tom la biroul lui din Londra. Mi-a promis că se suie în primul tren spre casă.

Aud Lambretta lui Tom intrând pe alee. Şi-a dorit întotdeauna un scuter şi, după ce ne-am mutat, şi-a făcut cadou unul la mâna a doua, ca să ajungă mai repede la gară. Ne iese mai ieftin decât să întreţinem două maşini, mai ales că toate economiile noastre se duc în extinderea bucătăriei.

Aud trântindu-se ușa din față și Tom dă buzna în bucătărie cu o mină îngrijorată. De când și-a luat în primire postul în departamentul financiar al unei companii de tehnologie, cu un an în urmă, a început să poarte o pereche elegantă de ochelari, cu ramă neagră. Spunea că îi dau un aer mai sobru. Șuvițele de păr nisipiu îi cad pe frunte și poartă o cămașă de in vârâtă în blugi, cu un sacou pe deasupra. Indiferent cum se îmbracă, tot arată ca un student. Miroase a Londra, a fum, a metrou și a cafele băute pe fugă, la care se adaugă o undă din parfumurile scumpe ale altora. Snowy ni se încurcă printre picioare și Tom se apleacă să-l mângâie distrat în timp ce mă fixează cu privirea.

– O, Dumnezeule, te simți bine? Ce sperietură... copilul..., spuse îndreptându-se de spate.

– Totul e în regulă. Suntem bine, îi răspund atingându-mi protector pântecul cu palma. Polițiștii n-au plecat încă. Le-am dat declarații, împreună cu muncitorii, apoi au montat cortul, banda aceea și tot ce mai vezi prin curte.

– La naiba! exclamă uitându-se pe fereastră, peste umărul meu, cu un aer sumbru. Ți-au spus despre ce este vorba?

– Nu mare lucru. E un schelet uman. Cine știe de când zace acolo? Poate să aibă și câteva sute de ani, dacă mă întrebi pe mine.

– Poate că este un soldat roman? glumește cu un zâmbet nesigur.

– Exact. Poate că era acolo cu mult înainte să se construiască Skelton Place, care datează din...

Mă încrunt, căci nu reușesc să-mi aduc aminte.

– Din 1855.

Sigur că Tom știe. Are o memorie fenomenală. Răspunde instantaneu la jocurile de cultură generală și îi place să caute date și informații diverse pe telefon. Este exact opusul meu: calm, pragmatic, întotdeauna reținut.

– Pare totuși o chestie destul de urâtă, comentează privind în continuare pe fereastră.

Îi urmăresc ochii. Cineva a adus doi câini dresați. Se așteaptă să găsească mai multe cadavre? Iarăși mă cuprinde un acces de greață.

Tom se întoarce spre mine.

– Nu este tocmai ce ne așteptam când ne-am mutat la țară, îmi spune cu toată seriozitatea.

După câteva secunde de tăcere, izbucnim amândoi într-un râs nervos.

– Of, Doamne, nu e frumos să râdem. Cineva a murit, spun încercând să mă calmez, dar obțin exact efectul opus.

Începem să râdem și mai abitir.

Cineva tușește politicos în spatele nostru, întrerupându-ne. Ușa, ca de grajd, este deschisă în partea de sus, iar polițista din cadru parcă se pregătește să ne prezinte un spectacol cu marionete. Ne privește aspru, ca pe niște copii neastâmpărați. Snowy începe s-o latre nervos.

– Cuminte, cuminte, îi ordonă Tom în șoaptă.

– Îmi pare rău dacă vă deranjez, spune femeia, deși e limpede că nu-i pare rău deloc.

Împinge și partea de jos a ușii și se oprește în prag.

– Nu este nici o problemă, îi răspunde Tom.

Îi dă drumul lui Snowy, care se repede intrigat să-i miroasă pantalonii. Părând vag iritată, nou-venita îl împinge ușor cu piciorul într-o parte.

– Numele meu este Amanda Price, agent de poliție. Cu vreo cincisprezece ani mai în vârstă decât noi, își ține părul negru strâns într-un coc și are ochi albaștri, strălucitori. Ni se adresează ritos: Vă rog să-mi confirmați că sunteți proprietarii acestui imobil. Tom și Saffron Cutler, dacă nu mă înșel?

Legal vorbind, casa îi aparține mamei mele, dar nu vreau să complic inutil situația.

– Da, este casa noastră, spune Tom căutându-mi din ochi acordul.

– Bun. O să mai dureze puțin, mă tem. Aveți unde să vă duceți peste noapte sau, eventual, pentru tot weekendul?

Mă gândesc imediat la Tara, care locuiește la Londra, și la prietena mea din copilărie, Beth, care stă în Kent. Prietenii lui Tom sunt fie la Poole, de unde se trage familia lui, fie în Kent.

– Ne-am mutat de puțină vreme și nu am apucat să ne facem prieteni în zonă, îi răspund, și îmi dau seama pe loc cât de izolați suntem aici, în acest sat unde nu cunoaștem pe nimeni.

– Rude prin apropiere?

Tom clatină din cap.

– Ai mei locuiesc la Poole, iar mama lui Saffy, în Spania.

– Tatăl meu stă la Londra, dar are un singur dormitor..., îl completez eu.

Polițista se încruntă, ca și cum i-am fi furnizat prea multe informații.

– În acest caz, vă sugerez să găsiți un hotel până duminică. O să vă decontăm prețul camerei. Este o măsură temporară, până la asigurarea locului crimei și finalizarea săpăturilor.

Cuvintele „locul crimei" și „săpături" îmi dau fiori.

– Când putem relua lucrările de construcție? vrea să știe Tom.

Femeia oftează jenată.

– Mi-e teamă că nu veți putea utiliza curtea din spate până nu terminăm excavația și ridicarea scheletului. Va trebui să așteptați aprobarea de la SOCO. Serviciul de criminalistică, ne traduce, citindu-ne nedumerirea din ochi.

– Așadar, credeți că este vorba despre o crimă? o întreb și îi arunc o privire îngrijorată lui Tom, care încearcă să-mi zâmbească încurajator, dar nu reușește decât să schițeze o grimasă.

– Da, considerăm că aici a avut loc o crimă, îmi răspunde cu un aer agasat, dându-mi de înțeles că nu voi obține alte informații.

– Suntem aici doar de câteva luni, simt nevoia să explic, în cazul în care această polițistă aspră își închipuie că am avea vreo legătură cu cazul. Altfel spus, că am

obișnui să îngropăm cadavre în grădină. Poate că este acolo de ani de zile..., poate chiar de secole...

Privirea femeii mă face să-mi înghit cuvintele.

– Nu sunt autorizată să vă ofer mai multe informații la momentul actual. S-a solicitat expertiza antropologică pentru confirmarea faptului că este vorba de oseminte umane. Vă vom ține la curent.

Gândul îmi fuge la mâna pe care Karl susținea că a văzut-o. Nu știu ce-ar mai fi de confirmat. Se lasă o tăcere jenantă, apoi agenta reîncepe să vorbească, de parcă și-ar fi amintit brusc un detaliu:

– Ah, dacă se poate, vă rog să părăsiți imobilul în cel mult o oră.

O urmăresc pe când iese în grădina noastră, în lumea aceea oribilă a criminaliștilor, și simt cum mi se pune un nod în gât. Tom îmi ia mâna în tăcere, ca și cum și-ar fi pierdut puterea de a-mi oferi cuvinte liniștitoare.

Apoi, dintr-odată, realitatea mă lovește cu toată puterea. Casa noastră de vis, casa noastră minunată de la țară, este acum scena unei crime.

*

Din fericire, cârciuma Cerbul și Fazanul din sat are o cameră de închiriat și acceptă câini. Ne prezentăm cu câte o valiză fiecare, Tom insistând să o care și pe a mea, în timp ce eu, în spatele lui, îl duc pe Snowy.

Stăpâna locului, Sandra Owens, ne privește bănuitor.

– Sunteți noii proprietari ai casei din Skelton Place? ne întreabă în timp ce ne învârtim prin bar.

Am fost aici o singură dată de când ne-am mutat la Beggars Nook, într-o duminică, la prânz. Am fost plăcut impresionați de pereții acoperiți cu tapet Farrow & Ball, de un verde palid, plin de bun-gust, de mobila rustică și de mâncarea delicioasă. Se pare că stabilimentul a fost renovat integral de familia Owens, care l-a preluat cu vreo cinci ani în urmă.

Nu știu ce să-i răspund. Sunt conștientă că vestea se va răspândi ca fulgerul prin tot satul imediat ce se află.

– Avem niște probleme cu lucrările de extindere, așa că ne-am gândit să petrecem câteva nopți în altă parte,

până se rezolvă, intervine Tom pe un ton amabil, dar neangajant.

– Am înțeles, îi răspunde Sandra, fără să pară foarte convinsă.

Are vreo cincizeci de ani și se menține atrăgătoare, cu părul tuns bob, vopsit în șuvițe, și o rochie petrecută. Pe de altă parte, atitudinea ei profesională și tonul direct mă lasă să înțeleg că nu suportă prostii. N-o să-i ia prea mult să afle adevărul, dar nici unul dintre noi nu are chef să intre în detalii în seara asta. Suntem rupți de oboseală, deși nu este nici șapte și soarele nu a apus. Nu vreau decât să mă strecor în pat.

Ne conduce la o cameră mică și călduroasă, cu vedere spre pădurea din spatele clădirii.

– Micul-dejun între șapte și jumătate și zece, ne anunță înainte de a ieși.

Lângă măsuța cu serviciul de ceai, Tom se uită în zare, spre șirul de copaci.

– Nu pot să cred că ni se întâmplă asta, murmură, cu spatele la mine.

Mă întind pe patul confortabil, acoperit cu o cuvertură matlasată în tonuri vesele. În mod normal, ne-am bucura de schimbare. Nu ne-am mai luat o vacanță de mult – toate economiile noastre din ultimele cinci luni au fost investite în lucrările de extindere –, dar umbra săpăturilor ne taie orice bucurie. De câte ori mă gândesc la ce se întâmplă acolo, mi se face rău.

Snowy se urcă lângă mine și mă privește cu ochii lui căprui, înțelepți.

– Nu pot să cred că am fost alungați din propria noastră casă, îl completez eu mângâind cățelul.

Simt nevoia să mă înfășor mai bine în jacheta cu care am plecat de acasă. S-a lăsat frigul, sau poate este doar efectul șocului.

Tom pune în funcțiune micul fierbător din plastic și vine lângă mine. Salteaua este mai moale decât a noastră.

– Știu, dar totul o să fie bine, îmi spune, regăsindu-și puțin din optimismul lui obișnuit. O să reluăm lucrările în scurt timp și viața va reveni la normal.

Mă lipesc de el, dorindu-mi să-l pot crede.

Rezistăm tentației de a trece pe acasă și ne petrecem weekendul la pub sau în lungi plimbări prin sat și prin pădure.

– Cel puțin am un sfârșit de săptămână în care nu trebuie să mă ocup cu redecorarea casei, îmi spune Tom sâmbătă, în timp ce ne plimbăm prin piața centrală a satului ținându-ne de mână.

A muncit enorm de când ne-am mutat. A scos mocheta uzată de pe scări, a zugrăvit sufrageria și dormitorul nostru într-un gri perlat și a rașchetat podelele. Urma să scoată tapetul din dormitorul mic și să-l pregătească pentru venirea copilului, deși amânase proiectul până după ecografia de douăsprezece săptămâni, ca să nu provoace destinul.

Ne întoarcem duminică după-amiază, cu bagajele la picioare, ca niște străini în propria casă. Mi se strânge inima când văd că pe alee sunt parcate, în continuare, mașini și dube de poliție. Un alt agent în uniformă, un bărbat între două vârste, de data asta, ne informează că vor termina săpăturile în cursul zilei și că avem voie să intrăm în casă, dar nu să ieșim în grădină. Mă întreb dacă au scotocit prin camerele noastre; imaginea polițiștilor răscolindu-ne lucrurile mă îngrozește. Tom mă asigură că ne-ar fi informat dacă ar fi făcut-o.

Ne petrecem restul după-amiezii ascunși în living.

– Ce și-or fi închipuind vecinii? mă întreb cu voce tare, la fereastră, sorbind dintr-o ceașcă de ceai fără cofeină.

Mă gândesc mai ales la Jack și Brenda, cuplul în vârstă de alături. Un gard viu înalt desparte proprietățile, dar femeia este exact genul care pândește pe după perdele. S-au opus când Clive, arhitectul, le-a prezentat planurile de lărgire a bucătăriei.

În fața porții s-a adunat o mică mulțime, ascunsă parțial de mașinile poliției.

– Pun pariu că sunt jurnaliști, îmi spune Tom peste umăr. Strânge în mână o cană. Poate că n-ar fi rău să-l suni pe tatăl tău, să-i ceri sfatul.

Tata este redactor-șef la unul dintre tabloidele naționale. Îl aprob fără tragere de inimă. Mă simt la fel de expusă ca și cum cineva ne-ar fi smuls acoperișul de deasupra capetelor.

– E un coșmar, mormăi.

Nici de data asta Tom nu găsește cuvinte de consolare. Urmărește foiala de afară cu un aer grav, sorbindu-și cafeaua în tăcere. Pe maxilar i se zbate un mușchi.

Îl sun pe tata ca să-i cer sfatul.

– Doar nu te-ai gândit să-i acorzi bătrânului tău tată un interviu în exclusivitate, nu-i așa? mă abordează direct.

– Nu știu nimic! îi răspund pufnind în râs. S-ar putea să fie îngropat acolo de sute de ani.

– Mă rog, dacă nu e de patrimoniu, te avertizez că, odată deschisă ancheta și identificat cadavrul, o să fiți asaltați de presă.

– Crezi că e cazul să ne mutăm?

Deja când rostesc întrebarea, îmi dau seama că habar n-am unde am putea să mergem. Nu ne permitem să stăm la hotel. Mi-aș dori ca tata să locuiască mai aproape. Sau mama, aflată încă și mai departe.

– Nu, n-are rost. Dar trebuie să fiți pregătiți pentru ce vă așteaptă. Dacă ai nevoie de ceva – informații sau sfaturi – nu ezita să mă contactezi.

Sunetul telefoanelor și conversațiile nervoase din fundal mă fac să înțeleg că vorbește din redacție.

– O să trimiți și tu un reporter?

– Deocamdată ne bazăm pe o agenție, dar, dacă ai de gând să discuți cu presa, nu mă uita, da? Serios, Saff, pentru orice nelămurire legată de activitatea poliției sau a colegilor, poți să mă suni oricând.

– Mulțumesc, tată.

După discuția cu el, parcă îmi mai vine inima la loc. Întotdeauna m-a făcut să mă simt în siguranță.

*

A doua zi de dimineață, poliția strânge cortul și banda care interzice accesul, iar eu și Tom descoperim cu oroare groapa uriașă pe care ne-au lăsat-o în curte. Este

de patru ori mai mare decât cea săpată de constructori. Tom își întreabă patronul dacă ar putea lucra de acasă câteva zile, pe care le petrecem încercând să-i evităm pe jurnaliștii care încă dau târcoale.

Apoi, miercuri, în ziua când Tom revine la birou, sună poliția.

– Mi-e teamă că am vești proaste, mă informează un detectiv morocănos, al cărui nume îl uit instantaneu. Aștept încordată continuarea. Au fost găsite două cadavre.

– Două? aproape că scap telefonul din mână.

– Da, da. Toate oasele au fost recuperate și legiștii au stabilit că este vorba de un bărbat și o femeie. Am obținut și o estimare a vârstei victimelor, după formarea și maturizarea oaselor. Ambele aveau între treizeci și patruzeci și cinci de ani. Nu scot nici un cuvânt, simt cămi vine să vomit. Din păcate, continuă detectivul, femeia a murit în urma unei lovituri puternice la cap. Nu cunoaștem încă exact cauza morții bărbatului. Descompunerea țesuturilor ne îngreunează munca. Cu femeia a fost mai ușor, datorită fracturii craniene.

Închid ochii, încercând să nu mă gândesc la nimic.

– Este... este oribil... Sunteți... sunteți sigur că nu mai sunt și alte... rămășițe?

Am în fața ochilor imaginea întregii grădini presărate cu oseminte, ca într-o groapă colectivă. Ideea mă face să tremur. Îmi aduc aminte câteva „case ale ororilor", cum le numește presa, descoperite de poliție de-al lungul timpului: Cromwell Street numărul 25 sau White House Farm. Asta se va petrece și cu casa noastră? Vom rămâne blocați aici până la adânci bătrâneți, din lipsă de cumpărători? Inima îmi bate tot mai puternic și încerc să mă concentrez la cuvintele interlocutorului meu.

– Am verificat cu câini căutători de cadavre. Avem certitudinea că nu mai sunt și altele.

– De când... de când sunt aici cele două?

– Nu știm precis. Nu încă. Solul din grădina dumneavoastră este preponderent alcalin, prin urmare a fost posibilă păstrarea unor accesorii vestimentare și a pan-

tofilor, dar credem că nu sunt mai vechi de 1970 și, după gradul de descompunere, mai noi de 1990.

Mi se face pielea de găină. Doi oameni uciși în *căsuța mea idilică*. Totul pare dintr-odată zugrăvit în culori sumbre, ireale.

– Desigur, trebuie să-i identificăm pe toți proprietarii imobilului dintre anii '70 și '90, continuă polițistul. Mă tem că va trebui să stăm de vorbă cu fosta proprietară, doamna Rose Grey.

Camera începe să se învârtă.

Rose Grey este bunica mea.

3

Mai 2018

Nu-mi pot lua gândul de la cadavre. Mă obsedează când ies cu Snowy la plimbare prin sat, când mă uit la televizor cu Tom sau când lucrez la un proiect în încăperea mică din partea din față a casei, cu tapet înflorat, în stilul anilor '70, pe care o folosesc ca birou.

Știrea s-a răspândit imediat și, cu toate că au trecut peste zece zile de la săpături, oamenii continuă să lanseze speculații. Nu sunt la curent cu ultimele descoperiri, despre cum și când au murit victimele, dar, când m-am dus la băcănia de la colț mai devreme, am auzit-o pe bătrâna doamnă McNulty bârfind cu o vecină de aceeași vârstă – o femeie cocoșată, cu basma, care împingea un cărucior plin de cumpărături:

– Nu pot să cred că este mâna familiei Turner. Au locuit acolo ani de zile. Doamna Turner era foarte retrasă. Cu toate că, a urmat doamna McNulty coborând vocea, a fost scandalul acela acum câțiva ani, nu? Cu nepotul lui și bunurile furate.

– Ah, da, îmi amintesc. Au dispărut cam repede, i-a răspuns îmbăsmălita. Cât a trecut de atunci? Doi ani? Am auzit că au lăsat casa într-o stare deplorabilă. A coborât vocea, la rândul ei: Se pare că le plăcea să adune

tot felul de lucruri. Dar se îngrijeau bine de grădină. Doamnei Turner îi plăcea să planteze bulbi.

– Da, iar acum au apărut tinereii ăștia.

– Am auzit că au primit casa *gratis*, că ar fi moștenit-o.

– Alții muncesc o viață întreagă...

Simt că-mi ard obrajii. Las conserva de fasole gata gătită pe un raft, la întâmplare, și ies înainte să mă observe.

Acum, îmi iau puloverul de pe spătarul scaunului. Azi e frig, soarele abia se ițește printre nori. Mă aplec peste Snowy și îl sărut pe creștet:

– Ne vedem mai târziu, amice.

Mi-am încheiat munca mai devreme, așa cum fac în fiecare joi, când mă duc s-o vizitez pe bunica. Simt cum mă înțeapă puțin conștiința când îmi amintesc că am lăsat-o singură săptămâna trecută, din cauza stolului de ziariști din fața casei. Astăzi însă nu va fi o joi ca oricare alta. Astăzi, când mă voi așeza în fața bunicii, mă voi întreba ce anume s-a petrecut cu ani și ani în urmă. Cum au ajuns doi oameni să fie uciși și îngropați în grădina ei?

Pietricelele de pe alee îmi trosnesc sub tălpile tenișilor Converse obosiți când mă îndrept spre mașina mea, un Mini. Port o salopetă de blugi scurtă, în care mă simt confortabil de când am început să iau proporții. La șaisprezece săptămâni de sarcină nu arăt ca și când aş fi gravidă, ci mai curând balonată. Mi-am legat părul la spate cu un elastic galben. Mama strâmbă întotdeauna din nas când îmi vede colecția de elastice colorate: „Parcă ai ieșit din anii '80. Nu credeam c-o să revină la modă", comentează invariabil dându-și ochii peste cap. Ultima oară ne-am întâlnit de Crăciun, și atunci n-a fost prea plăcut, din cauza prietenului ei Alberto, un tip grosolan. Săptămânile trec una după alta și încă nu m-am hotărât să-i spun că o să fie bunică. De fiecare dată mi-o închipui dezamăgită.

Când mă urc la volan, zăresc în fața porții un bărbat, parțial ascuns de vegetație, care se holbează în curtea

noastră. La vreo cincizeci de ani, este solid ca un buldog și poartă blugi și o geacă lucioasă. Când își dă seama că l-am văzut, se îndepărtează. Fotografia casa? Încă un jurnalist, probabil. Majoritatea ne-au lăsat în pace momentan, până ies la iveală noi informații. Cu toate acestea, din când în când, mai apare câte unul pe lângă gard, ca buruienile. Sâmbătă, când ne îndreptam spre poartă, cu Snowy în lesă, un ziarist ne-a sărit în față, ne-a blocat calea și s-a apucat să ne fotografieze. Tom s-a enervat îngrozitor și l-a înjurat, făcându-l să fugă înapoi la mașina lui.

Ies de pe alee și trec încet pe lângă individ, asigurându-mă că-i las suficient spațiu ca să nu fie obligat să se lipească de gardul viu, dar privirea pe care mi-o aruncă atunci când ajung în dreptul lui este atât de intensă încât mă șochează. Văd apoi în retrovizor cum se repede la o mașină neagră parcată mai jos, în pantă, lângă casa de la numărul 8.

Când s-a întors ieri de la birou, Tom mi-a spus că a văzut un articol despre cadavre într-un exemplar al ziarului *The Sun* pe care cineva îl lăsase în metrou. Titlul, senzaționalist, vorbea despre scheletele de la Skelton Place, iar materialul era ilustrat cu fotografia care ni se făcuse fără voia noastră. Apăream amândoi șocați.

– Oh, Doamne, Tom, o să ne transforme în echivalentul din Wiltshire al cuplului de psihopați Fred și Rosemary West! am exclamat de-a dreptul speriată.

– Nu, n-o vor face, stai liniștită, mi-a răspuns râzând în hohote. N-ar avea cum. Familia West s-a apucat de ucis cu peste treizeci de ani în urmă. Nici măcar nu eram născuți încă.

„Dar bunica mea era", îmi spun.

Îmi alung gândul din minte și cobor în continuare dealul, lăsând în urmă pubul Cerbul și Fazanul. Prefer să admir pacea care domnește în Beggars Nook în timp ce trec prin piața satului, cu biserica ei frumoasă, magazinul de pe colț, cafeneaua și buticul de unde poți să cumperi diverse flecuștețe, cărți poștale și haine lălâi scumpe. Toate, la distanță de mers pe jos și amplasate într-o vale pitorească, cu povârnișuri împădurite și ste-

jari înalți până la cer. Îți lasă impresia că satul este rupt de lume. Trec podul și continui să avansez pe drumul șerpuitor, mărginit de case cochete, până ajung la ultima fermă. Ce diferență față de aglomeratul Croydon, unde am crescut! Plus acel sentiment de siguranță pe care numai viața la țară ți-l poate inspira. Așa am crezut până acum, dar nu mai sunt la fel de sigură.

Probabil că totul s-a întâmplat înainte ca bunica să cumpere casa, în anii '70. Am aflat recent, după ce s-a mutat într-un azil, că o dăduse cu chirie decenii întregi, ceea ce ne-a surprins, pe mine și pe mama. Din câte știam noi, bunica nu deținea decât o singură proprietate, casa de cărămidă roșie din cartierul Bishopston din Bristol, unde a copilărit mama și unde îmi petreceam fiecare vacanță de vară. Înainte ca demența să-și înfigă colții în creierul ei, bunica fusese cel mai calm și mai practic om din lume, pasionată de grădinărit și de gătit. Nimeni nu o auzise vreodată ridicând vocea. Spre deosebire de mama, care a fost întotdeauna o fire colerică, deși cu vârsta s-a mai înmuiat. Verile acelea cu bunica, în casa ei din Bristol, cu grădina generoasă și lotul dat în arendă, reprezentaseră pentru mine pauza binevenită de la dramele care păreau s-o însoțească întotdeauna pe mama.

Îmi plăcea Bruce, labradorul negru, bătrân și gras al bunicii, cu favoriții lui gri, dar mama nu acceptase niciodată animale de companie, pe motiv că put (deși în casa bunicii nu mirosea niciodată urât) și îmi plăceau canapelele masive, acoperite cu huse albe pe care bunica le apreta săptămânal. Îmi plăceau dulciurile cu caramel pe care le ținea într-o cutie de pe dulap și grădina despărțită printr-un gard de sârmă de proprietatea vecinilor. Îmi vine în minte mirosul cald și umed al serei de tomate și o revăd pe bunica trebăluind printre vrejuri, vorbind cu plantele, îndemnându-le să crească. Îmi iubesc mama din toată inima, dar a fost întotdeauna – și este în continuare – atât de energică, de extrovertită și de ostentativă în toate, cu hainele ei fistichii și personalitatea ei copleșitoare, încât uneori mă obosește. M-am simțit întotdeauna mai bine lângă bunica, le-

gate de dragostea comună pentru natură, oarecum retrase, preferând singurătatea.

Bunica mă făcea să mă simt normală atunci când recunoşteam că prefer să stau acasă şi să mă uit la *EastEnders* în loc să ies să mă joc cu copiii de pe stradă, să alerg și să fac gălăgie. Mama, în schimb, îmi reproșa că sunt un copil „prea liniștit" și mă certa că nu ies să socializez cu fetele de vârsta mea, când eu aveam o singură prietenă. Așa e mama, fluturaș social, fâlfâind de la un grup de prieteni la altul, cu o ușurință pe care i-am invidiat-o întotdeauna, deși nu mi-am dorit-o. Prin urmare, m-am transformat într-o adultă stângace și timidă, genul acela care nu-i în stare să găsească niciodată o replică. Până l-am întâlnit pe Tom, la facultate. A fost singurul bărbat care m-a făcut să mă simt bine cu mine însămi și să înțeleg că pot fi, la rândul meu, amuzantă, chiar spirituală.

Traficul se aglomerează pe măsură ce mă apropii de Bristol. Azilul bunicii este pe o bretea ce se desprinde din autostradă, într-un orășel numit Filton.

Am început să-mi dau seama că ceva este în neregulă cu ea cu un an în urmă. Întâi a fost destul de banal. Bunica fusese întotdeauna împrăștiată, o auzeai adesea întrebând unde își lăsase poșeta sau ochelarii, cu accentul ei cockney pe care nu-l pierduse deși părăsise Londra când avea mai puțin de douăzeci de ani. Fusese întotdeauna o femeie independentă și pragmatică. Până anul trecut fusese încă în stare să ia singură trenul ca să vină să mă viziteze la Croydon, ghidându-se după hartă – avea un telefon mobil învechit, așadar folosea un plan desenat pe hârtie –, cu un bagaj de mână și cu terierul ei, Snowy, în lesă. Refuza cu încăpățânare ofertele noastre insistente de a veni s-o luăm cu mașina de la gară.

Primul semn a apărut când mi-a trimis două felicitări pentru ziua de naștere una după cealaltă, ca și cum ar fi uitat că o trimisese pe prima. Apoi, când a venit să petreacă la noi câteva zile, ne-am dat seama că devenea tot mai uitucă. Îi scăpa până și numele cățelului, Snowy, și uita să-l hrănească sau să-l scoată la plimba-

re, dacă nu îi aminteam eu. În cursul acelei vizite ne-a întrebat într-o seară, când eram adunați în jurul televizorului: „Ăăăă, unde a plecat celălalt cuplu?" Asta mi-a dat fiori reci pe șira spinării, pentru că, evident, nu mai era nici un alt cuplu cu noi. Petrecuserăm împreună toată seara. Am simțit că mi se frânge inima când am înțeles, în sfârșit, că bunica avea perioade în care nu ne mai recunoștea. Memoria ei varia ca semnalul radio într-o zonă dificilă.

Tot atunci ne-am dat seama că-i era tot mai greu să se ocupe de Snowy, așa că i-am propus să-l luăm la noi. Am plâns cu lacrimi grele când a acceptat și am văzut-o îndreptându-se către gară fără cățelul ei iubit, trăgând încet după ea valiza cu rotile. Mi-am revenit abia după ce m-a sunat ca să-mi confirme că a ajuns cu bine acasă.

La numai trei zile după aceea, mi-a telefonat speriată ca să mă anunțe că și-a pierdut câinele, pe dragul ei Snowy, punându-mă în situația delicată de a-i reaminti că-l lăsase la noi.

Incidentul care m-a făcut s-o sun până la urmă pe mama și să-i povestesc totul a fost cel pe care mi l-a anunțat la telefon Esme, o vecină de-a bunicii: „Draga mea, bunică-ta a uitat o tigaie pe foc. Noroc c-am trecut pe acolo, că altfel era nenorocire. Ardea toată casa".

Când i-am mărturisit îngrijorările mele, mama a luat imediat avionul și a dus-o pe bunica la doctor. Apoi, lucrurile s-au derulat foarte repede, în stilul specific mamei, care nu ezită niciodată în fața unei decizii. Bunica a fost internată într-un azil specializat pentru bătrâni cu probleme psihice, nu departe de casa ei din Bristol, cu grădina pe care n-o voi uita niciodată.

Am parcat mașina în fața clădirii uriașe în stil gotic, numită Elms Brook. Părea mai mult un hotel decât un spital. Mama îmi povestise că acolo fusese un azil cu gratii groase la ferestre, dar acum Elms Brook arăta foarte drăguț. Bunica fusese nevoită să-și vândă casa, ceea ce încă mă întrista, deși serviciile se încadrau într-o gamă de preț mediu.

Într-unul dintre puținele ei momente de luciditate, ne povestise pentru prima dată, mie și mamei, despre casa de la țară: „Este pe numele tău, Lorna", șoptise, aplecându-se în fotoliul cu spătar înalt și luând între palme mâna mamei. „Ți-am transferat titlul de proprietate acum zece ani." Viclenia bunicii mă impresionase la vremea respectivă. Cum trecuse casa pe numele mamei, statul nu putea s-o oblige să vândă ca să-și plătească azilul.

Apoi, când am ieșit din clădirea azilului, mama s-a întors spre mine, tremurând în pardesiul ei galben prea subțire, și mi-a zis: „Am știut dintotdeauna că mama e econoamă, că pune bani deoparte. Probabil că a cumpărat casa ca pe o investiție pe termen lung. În orice caz, mie nu-mi trebuie. E a ta, dacă o vrei. Am înțeles că nu-ți place să locuiești la oraș". Pentru prima oară, mama dădea dovadă că mă înțelege, ceea ce m-a șocat. „Dar nici nu știu cum arată", am protestat. „Și eu ce-aș putea să fac cu o casă de țară undeva la mama naibii?" O înțelegeam, la rândul meu, perfect. O casă la țară era mult prea puțin pentru mama. Nu, ea avea nevoie de soare, de sangria și de bărbați exotici nu cu mult mai în vârstă decât mine.

S-a întors la San Sebastián fără să treacă măcar să viziteze casa. Nu-i păsa de ea nici cât negru sub unghie. Asta m-a ajutat să-i accept oferta fără remușcări. O casă gratuită, fără credit. Dintr-odată, eu și Tom ne puteam bucura de o libertate financiară la care nici nu îndrăzniserăm să visăm, în orice caz, nu la douăzeci și cinci de ani. Puteam să renunț la jobul meu din Croydon și să lucrez pe cont propriu, în mijlocul unui peisaj idilic. Un vis devenit realitate.

Acum însă am început să privesc conversația aceea dintr-o altă perspectivă. Cu zece ani în urmă, bunica trecuse casa pe numele mamei. De ce? Doar din motive financiare? Ca să evite taxa pe moștenire? Sau pentru că știa că acolo avusese loc o crimă?

Nu, e ridicol. Bunica nu avea de unde să știe așa ceva. O știu la fel de bine cum știu că îmi plac sendvi-

şurile cu unt de arahide, cafeaua neagră, urechile catifelate ale lui Snowy şi mirosul de otavă.

Trag aer adânc în piept şi strâng volanul în mâini, ca să-mi fac curaj. Niciodată nu ştiu cum o voi găsi la următoarea vizită. Uneori mă recunoaşte, alteori reacţionează ca şi cum aş fi una dintre angajatele azilului. De fiecare dată simt că se îndepărtează de lume tot mai mult.

Când cobor din maşină, observ o limuzină neagră încetinind şi trecând aproape de mine. Nu pot fi sigură, dar pare aceeaşi maşină pe care am văzut-o parcată lângă casa noastră mai devreme. La volan este un bărbat, însă nu-i pot distinge trăsăturile. Să fie acelaşi tip de mai devreme? O să se oprească şi el în parcare? Brusc, maşina prinde viteză şi se îndepărtează rapid. Rămân câteva secunde cu ochii în urma ei, întrebându-mă dacă nu cumva exagerez sau dacă ar trebui într-adevăr să-mi fac griji.

4

O găsesc pe bunica în salon, lângă fereastra care dă spre grădina perfect îngrijită, cu o măsuţă de cafea în faţă şi un scaun gol de partea cealaltă. Razele care se strecoară printre perdele scot în evidenţă norişorii de praf care dansează prin jurul ei ca o energie magică. Inima mi se strânge de tandreţe şi ochii mă înţeapă. Când o văd aici, îmi vine să mă întorc în timp, acolo unde ştiu că este locul ei: în bucătăria mică, pregătind nenumărate ceşti de ceai de culoarea melasei, sau în seră, arătându-mi cum se plantează ridichile.

Stă cu capul aplecat într-o parte şi a slăbit mult. Pielea îi atârnă pe chip şi pomeţii îi ies în evidenţă. Părul ei complet alb – odinioară fusese roşcat, de culoarea cuprului, dintr-o sticluţă, după cum susţinea ea – este subţire, de consistenţa vatei de zahăr. Împinge piesele unui puzzle de colo-colo pe masă, amintindu-mi de se-

rile pe care le petreceam împreună odinioară, când eram mică, încercând să rezolvăm diverse jocuri.

Rămân în prag câteva minute, privind-o. Camera este supraîncălzită și miroase a umezeală, a legume fierte prea mult și a carne friptă. Covorul e genul acela pe care te aștepți să-l găsești în motelurile de la malul mării, roșu cu niște vârtejuri galbene.

– Rose e în toane bune astăzi, aud o voce din spatele meu.

Este Millie, una dintre îngrijitoarele mele preferate. Mai tânără decât mine, are cea mai simpatică față și cel mai larg zâmbet din câte am văzut. Își poartă părul tuns periuță și are piercinguri în lobii ambelor urechi.

– O, mă bucur. Am niște vești pentru ea.

– Sper că-s bune, zice fata ridicând o sprânceană.

Îmi ating fără să vreau burta și dau din cap aprobator. Nu vreau să mă gândesc la chestia cealaltă, la vestea proastă, la cadavrele din curte.

Millie mă strânge de braț încurajator, apoi se duce să ajute un bărbat în vârstă care încearcă să se ridice din fotoliu. Mă deplasez spre capătul încăperii, pe lângă pensionarii lipiți de ecranul televizorului și pe lângă un bătrân care citește ziarul ținându-l invers. Bunica mă vede și, pentru câteva clipe, pe chipul ei se instalează o expresie confuză. Îmi rețin cu greu amărăciunea. Nu mă recunoaște. De fapt, nu este în toane foarte bune.

Mă așez pe locul liber din fața ei. Are spătarul așa de înalt, încât mă simt ca pe un tron.

– Săru' mâna, bunico! Sunt eu, Saffy.

Nu scoate nici o vorbă, continuând să învârtă fără rost piesele puzzle-ului. Cutia cu modelul este proptită la marginea mesei. Un cățel din rasa labrador, negru, pe un fundal cu flori. „Trebuie să găsim mai întâi laturile", obișnuia să-mi spună, după care le culegea fără greș din teancul de cartonașe, cu mâinile ei rapide și îndemânatice, obișnuite cu munca la grădină. Acum nu mai aplică nici o metodă, ci amestecă aiurea piesele cu degete zbârcite, tremurânde.

– Saffy, Saffy..., bombăne, cu ochii la o piesă. Apoi, brusc, înalță capul, și în ochi îi apare scânteia recu-

noașterii. Saffy! Tu ești! Ai venit să mă vezi. Unde te-ai ascuns până acum?

Chipul i se luminează de bucurie și îi iau mâna fragilă într-a mea. Are șaptezeci și cinci de ani, dar de când a fost admisă la azil pare mult mai bătrână.

Știu că nu dispun de prea mult timp. Mintea ei o poate lua oricând razna din nou. Mă șochează întotdeauna cum ține minte tot felul de detalii din trecut, dar nu ar fi în stare să spună ce-a primit la micul-dejun.

– Sunt însărcinată, bunico. O să am un copil, îi spun cu vocea tremurătoare de emoție.

– Un copil. Un copil. Un asemenea dar! Îmi strânge mâinile, cam prea tare. Ce fată norocoasă... Este... Ochii i se încețoșează și îmi dau seama că încearcă să-și aducă aminte cum îl cheamă pe soțul meu. Tim se bucură?

– Tom. Da, este fericit.

Bunicii îi plăcuse la nebunie de Tom înainte de instalarea demenței. Îi făcea toate poftele de câte ori îl vedea, și din când în când îi trimitea câte un pachețel cu produse de casă: chec, lichior de porumbe, pe care îl prepara chiar ea, rubarbă din grădină, despre care știa că eu nu o suport, dar lui îi place și câte și mai câte. „Trebuie să-l hrănești bine, draga mea", obișnuia să-mi spună. Astea erau obiceiurile unei alte generații, îmi spuneam. Bunica aparținea epocii când trebuia să-ți ții bărbatul sătul, deși nu-mi aminteam s-o fi văzut vreodată cu unul. Bunicul murise înainte de nașterea mamei.

Chipul bunicii se înnegurează brusc:

– Victor nu era fericit, o, nu, nu era deloc fericit.

Victor? E prima oară când aud acest nume de la ea. Din câte știu, pe bunicul îl chema William, dar nu vorbea niciodată despre el. Nici mama nu știa mare lucru. Pe de altă parte, mă tem să-i întrerup fluxul amintirilor cu întrebări, așa că aleg să păstrez tăcerea.

– Voia să-i facă rău copilului, adaugă schițând o grimasă.

– Ei bine, Tom nu i-ar face rău niciodată. Tom este un om bun. Îți place de Tom, îți amintești, bunico?

Expresia i se schimbă din nou, în bine de data aceasta.

– Oh, da. Tom este un băiat bun. Îi plac ouăle prăjite și cârnații la micul-dejun.

– Corect.

Zâmbesc, amintindu-mi că, de câte ori avea ocazia, îl îndopa pe soțul meu cu un mic-dejun englezesc complet.

Cum să fac să aduc vorba despre cele două cadavre din grădină? Sau ar fi mai bine să mă abțin? Îmi amintesc însă că poliția o să vrea să stea de vorbă cu ea la un moment dat, știind că a deținut casa atâția ani, chiar dacă a avut chiriași. Poate că șocul ar fi mai mic dacă i-aș spune acum despre ce este vorba.

– Și... ne place foarte mult la Skelton Place, unde locuim acum, încep timid.

Chipul i se adumbrește din nou.

– Locuiți în Skelton Place?

– Da, bunico, în Beggars Nook.

– Locuiți în casa din Skelton Place?

– Da, mama a preferat să se mute în Spania. Știi cum e ea..., îi place soarele. Prin urmare, eu și Tom locuim acolo. Ai fost așa de generoasă cu noi.

Firește că-i mai spusesem toate acestea de câteva ori.

Bunica începe să se joace din nou cu piesele puzzle-ului și mă tem că de data asta chiar am pierdut-o. Trebuie să-i spun ceva acum, rapid, până nu se retrage complet în sine.

– Chestia bizară este că am început să facem niște lucrări prin grădină ca să construim o extensie și... am găsit două cadavre...

Bunica tresare violent.

– Cadavre?

– Da. Îngropate în grădină.

– Moarte?

– Hm... Da. Mai există și alt fel de cadavre?

– La Skelton Place?

– Un bărbat și o femeie, dau din cap încurajator.

Bunica rămâne cu ochii holbați la mine atât de mult timp, încât mă întreb dacă nu cumva a căzut într-un fel de transă catatonică. Apoi, ochii încep să i se miște febril, ca și cum și-ar aminti ceva. Îmi ia mâna cu un gest rapid, răsturnând pe jos o parte din piesele puzzle-ului, și mi-o strânge tare.

– Este Sheila? șoptește.

– *Sheila*? Cine e Sheila, bunico?

Își trage mâna înapoi, și observ că ochii i s-au încețoșat din nou, ca și cum ar avea cataractă. Se ghemuiește în fotoliul ei ca un copil speriat.

– Așa o fetiță rea, asta spuneau toți. O fetiță mică și rea.

– Cine? Cine este o fetiță rea?

– Asta spuneau toți.

Trebuie să schimb subiectul, pentru că e din ce în ce mai agitată. Mă aplec și culeg bucățelele colorate de carton de pe jos.

– Aveți niște grădini superbe aici, îi spun când mă ridic, arătând spre fereastră. Mai ieși din când în când pe afară?

Mintea i-a luat-o razna, dar fizic nu are nici o problemă serioasă. Eforturile mele de a-i deturna atenția sunt însă inutile: continuă să bombăne despre Sheila și despre o fetiță rea.

Mă întind peste masă și o apuc cu blândețe de mâna zbârcită.

– Bunico, cine este Sheila?

Se oprește din mormăit și mă privește fix.

– Nu... știu...

– Poliția o să vrea să discute cu tine la un moment dat, pentru că ai fost proprietara casei și...

Prin ochi îi trece o undă de panică.

– Poliția?

Se uită în jur, de parcă s-ar aștepta ca oamenii legii să răsară imediat de undeva.

– E în regulă. Vor doar să-ți pună câteva întrebări. N-ai de ce să te îngrijorezi. Așa e procedura. Trebuie să bifeze că au discutat cu proprietarul.

– E Lorna? A murit Lorna?

Înghit un nod, îmi vine să plâng.

– Nu, bunico. Mama e în Spania, ți-am mai spus.

– O fetiță rea.

Îi dau drumul la mână și mă las pe spate în fotoliu. Iarăși a început să bombăne aproape inaudibil. Nu cred că mai scot ceva de la ea astăzi. N-ar fi trebuit să aduc vorba despre cele două cadavre. A fost incorect din partea mea. Sigur că nu știe despre ce este vorba. De ce ar ști? O ajut în tăcere să rezolve puzzle-ul, așa cum făceam în copilărie. Începem cu marginile.

5. THEO

Theo își parchează Volvo-ul antic pe alee, lângă Mercedesul tatălui său, care arată ca un dric. Casa veche, masivă și dărăpănată se profilează deasupra lui ca într-un film de groază, ascunzând soarele. Urăște locul acesta care-i dă fiori. Întotdeauna l-a urât. Prietenii lui îl găseau interesant atunci când se întâmpla – rar, pentru că încerca să-i țină departe – să vină în vizită. Piatra gri, deprimantă, și garguiele urâte de la colțurile streșinilor îl oripilează până și acum. E o casă mult prea mare pentru un bătrân care trăiește singur. Theo nu poate pricepe de ce tatăl lui refuză s-o vândă. Se îndoiește că din rațiuni sentimentale. Probabil că se agață de ea pentru statutul social, își spune. În ceea ce-l privește, n-a simțit niciodată nevoia să se laude cu proprietățile materiale, deoarece nu consideră că acestea îi reprezintă într-un fel valoarea individuală. Încă un lucru pe care tatăl lui nu-l înțelege.

Pătrunde în antreul întunecos, lambrisat, de unde pornește scara în spirală pe care o detestă din tot sufletul de la moartea mamei sale. Capetele de cerbi care decorează pereții îi provocau coșmaruri când era copil. Inhalează mirosul familiar de lemn ars și lac pentru parchet. Tatăl lui are o femeie de serviciu pe nume Mavis care vine de câteva ori pe săptămână ca să se ocupe de curățenie și de rufe, următoarea zi de lucru fiind abia mâine.

– Tată, am ajuns! strigă.

Cum nu aude nici un răspuns, porneşte în sus pe scări, spre biroul din partea din faţă a casei. Tălpile de cauciuc ale pantofilor sport scârţâie puternic pe lemnul lustruit. Tatăl lui îşi petrece cea mai mare parte a timpului în birou, deşi Theo n-ar putea spune ce face acolo, din moment ce a ieşit la pensie de câţiva ani.

Deschide uşa şi observă instantaneu că bătrânul are o zi proastă. Furia îi iese prin toţi porii. Chipul lui lat, cu nasul turtit pe care l-a moştenit şi Theo, este mai roşu decât de obicei. Până şi chelia dintre cele câteva smocuri de păr alb rămase a căpătat o nuanţă rozalie.

Când îl vede reacţionând aşa, îşi spune că tatăl lui e un imbecil. De fapt, consideră că tatăl lui e un imbecil în cea mai mare parte a timpului, chiar şi atunci când nu se comportă ca un copil răsfăţat, ci îşi respectă statutul de medic pensionar de şaptezeci şi şase de ani. Se întreabă ce anume l-a supărat de data asta. Oricum, nu-i trebuie mult ca să-şi iasă din sărite. Probabil că Mavis i-a aşezat greşit unul dintre trofeele de la golf. Theo este foarte bucuros că nu mai locuieşte acolo.

A trecut pe la casa părintească doar ca să vadă cum o mai duce bătrânul, aşa cum face în fiecare săptămână. Chiar dacă nu a fost cel mai bun tată din lume sau cel mai bun soţ, o face dintr-un sentiment al datoriei. În plus, este ultima lui rudă în viaţă, şi Theo ştie că asta ar fi dorit mama lui. Uneori, când uită să se poarte ca un ticălos, în momentele când este vulnerabil, adormit în fotoliu la un film, cu bărbia în piept şi chipul liniştit, simte chiar un impuls de tandreţe faţă de el. Parcă intuind ceva, exact atunci bătrânul se trezeşte şi începe să se poarte din nou morocănos şi egoist, iar orice simpatie pe care Theo ar fi putut-o simţi se evaporă instantaneu.

Cu toate acestea, încearcă să-i acorde unele circumstanţe atenuante. Înţelege că pierderea soţiei, a mamei lui, cu cincisprezece ani în urmă, a fost o lovitură devastatoare. Caroline Carmichael, care murise la numai patruzeci şi cinci de ani, fusese o femeie caldă şi atentă. Dispariţia ei a lăsat în vieţile lor un gol uriaş pe care n-au reuşit să-l umple. Fireşte, tatăl lui n-a recunoscut

niciodată că ar fi simțit ceva pentru ea. În opinia lui, expunerea sentimentelor e periculoasă, prin urmare preferă să se ascundă în spatele unui zid de proastă-creștere. Cu toate acestea, Theo l-a respectat întotdeauna, la un anumit nivel. E un tip extraordinar de inteligent și de talentat în domeniul lui. Chiar și acum, după ce a ieșit la pensie, continuă să publice articole în diferite reviste medicale.

Theo își drege glasul. Tatăl lui e atât de ocupat să caute prin sertare și să trântească ușile dulapurilor din birou, încât nu-l aude în primul moment. Tânărul tușește tot mai tare, până ce îl face să ridice privirea.

– Ce vrei?

„O primire călduroasă", își spune. A avut o zi grea, căci și-a ajutat cumnatul, pe Simon, să se mute în casă nouă și urmează să intre în ultimul schimb la restaurant. Localul nu este atât de luxos încât să-l impresioneze pe tatăl lui, deși e amplasat pe una dintre cele mai bune străzi din Harrogate, și lui îi face plăcere să lucreze acolo, ca bucătar-șef. Are crampe de la mutatul mobilei și ar vrea să facă un duș înainte să înceapă lucrul, la șase seara.

– M-am gândit să-ți fac o vizită, ca să mă asigur că mănânci cum trebuie. Ți-am adus două porții de lasagna ca să le pui în congelator, spune ridicând demonstrativ punga pe care o ține în mână.

Tatăl lui mormăie ceva în semn de aprobare și își întoarce atenția spre sertarul în care tot caută ceva.

Theo își trece mâna peste bărbie. Trebuie neapărat să se radă, se gândește, întrucât Jen nu suportă să o zgârie cu barba când o sărută. Intră în cameră.

– Pot să te ajut?

– Nu.

– Bine. Am înțeles. Pun astea la rece și plec. Lucrez de noapte.

Tatăl lui, cocoșat peste niște hârtii, nu-i răspunde. Prin tricoul de firmă i se văd omoplații. Măcar s-a îmbrăcat întotdeauna cu grijă. În fiecare dimineață face duș, se bărbierește și își dă cu același aftershave Prada pe care îl folosește de ani de zile. Apoi își pune o pere-

che de pantaloni comozi și un tricou Ralph Lauren, cu un pulover ușor pe umeri, dacă este răcoare. Când va începe să fie neglijent, abia atunci va fi cazul ca Theo să se îngrijoreze cu adevărat.

– Nu uita să mănânci ce ți-am adus. Ai nevoie de putere.

– Îți bați capul prea mult. Semeni cu maică-ta.

Lui Theo îi apare în fața ochilor imaginea femeii străduindu-se din răsputeri, fără succes, să aducă puțină bucurie în viața soțului ei. Între cei doi fusese o diferență de optsprezece ani. Prietenii de la școală credeau că tatăl lui îi este bunic, ceea ce nu l-ar fi deranjat foarte tare dacă s-ar fi purtat cu el ca un bunic de treabă. Pe de altă parte, aceiași prieteni erau profund impresionați când îl vedeau urcând în mașina luxoasă în rarele ocazii când tatăl lui îl lua de la școală.

Se pregătește să iasă din birou când bătrânul se îndreaptă de spate și își scutură pantalonii de praf. Este înalt, chiar mai înalt decât Theo, cu aceleași membre lungi, grațioase. Trebuie să admită că arată bine pentru vârsta lui. Practica regulată a golfului îl ține în formă.

– Trebuie să caut și jos, anunță și trece pe lângă Theo fără a catadicsi să-i explice. Rămâi la o ceașcă de ceai?

La naiba, n-are cum să-l refuze.

– Da, dar repede, că lucrez la noapte.

– Mi-ai spus.

Tatăl lui și-ar fi dorit să-l vadă urmând facultatea de medicină, în tradiția familiei. Își închipuise că meseria de *chef* nu reprezintă mai mult decât un hobby. Theo încearcă să-și alunge din minte acest gând, care îl agasează inevitabil.

– Mă duc să pun apa la fiert, spune și dă să iasă, dar bătrânul nu-l aude și închide ușa energic în urma lui, lăsându-l singur în birou.

Atenția îi este reținută de un obiect de pe biroul aflat în perfectă ordine, în ciuda căutărilor frenetice. Pe inserția din piele verde-închis se distinge o tăietură dintr-un ziar. Theo se întreabă dacă e ceva legat de mama lui. Tatăl lui refuză sistematic să vorbească despre moartea soției sale, dar păstrează maniacal orice document unde

îi apare numele. Se apropie de birou și ridică pătratul de hârtie, însă constată mirat că n-are nici o legătură cu mama lui. Datând de săptămâna trecută, micul articol este ilustrat cu imaginea unui cuplu tânăr din Cotswold Village, Wiltshire, și relatează că cei doi s-au trezit cu două cadavre îngropate în grădină. SKELETON PLACE, urlă titlul. Numele celor doi tineri este îngroșat și scris cu roșu, ca și cel al unei anume Rose Grey. Sub articol cineva a scris de mână: GĂSEȘTE-O.

6. LORNA

Plouă torențial. Lorna înjură când umbrela i se rupe în mână, lăsându-i părul proaspăt tuns în voia potopului. Acum, coafura o să i se turtească și o să arate de parcă ar purta un clopot pe cap, în ciuda eforturilor de peste trei ore ale stilistului ei, arătosul Marco. Și-ar fi dorit să arate bine pentru Alberto, cu care urmează să se întâlnească pe seară. După aproape doi ani împreună, are impresia că relația dintre ei începe să se zaharisească; ea muncește în timpul zilei, în timp ce el supraveghează noapte de noapte barul al cărui patron este. Și-l închipuie flirtând cu femei mai tinere, prefăcându-se că este Tom Cruise în filmul acela, *Cocktail*. De ce greșește de fiecare dată? De ce își alege întotdeauna bărbatul nepotrivit? Unul e prea tânăr, altul arată prea sexy, altul suferă de egolatrie... În mai puțin de o lună împlinește patruzeci și unu de ani. Ar fi trebuit să se învețe minte până acum. Dar nu, nu trebuie să se lase pradă gândirii negative. Nu e genul ei. Mai mult, Alberto i-a promis că va pleca mai devreme de la cârciumă, ca să meargă cu ea la dans. Poate că sub cenușă încă mai mocnește puțin jăratic.

Cum dimineață a fost cald, poartă doar un sacou subțire de in peste uniforma banală a hotelului (bluză albă, îngălbenită după atâtea spălări, și fustă neagră până deasupra genunchilor, ameliorate cu o eșarfă roz de nuanța gumei de mestecat cu zmeură). Un pantof s-a deformat de la apă și o bate deasupra călcâiului. O să ajungă udă leoarcă la apartamentul pe care-l împarte

cu Alberto. Continuă în ritm neabătut de-a lungul pieței aglomerate, încercând să ignore tortura din partea de jos a gleznei. Nu îndrăznește să se aplece, de teamă să nu se înfigă cineva în spatele ei. Nu că s-ar plânge. Îi place agitația din piața San Sebastián. Marea este și ea furioasă astăzi. Valuri înspumate se rostogolesc nemiloase spre țărm, târând după ele un nebun care încearcă să facă surfing. Sfidând vremea rea, un grup de turiști se înghesuie pe plajă, hotărâți să nu se lase învinși de torentele care cad din cer.

A avut o zi grea la muncă. Hotelul în care lucrează ca recepționeră a început să se umple, ca în fiecare an, în această perioadă. Au venit și câteva familii din Marea Britanie, plângându-se, evident, de vreme, căci după valul neașteptat de căldură la început de mai din Anglia dăduseră peste furtuni în Spania. Înțelegându-le dezamăgirea, le sugerase un parc acvatic acoperit, dar oamenii veniseră pentru plajă, mare, soare și terase. Se simțise la fel când se mutase în Spania, nu crezuse că acolo poate să plouă. Acum însă nu s-ar mai întoarce în Anglia pentru nimic în lume. Îi place locul, îi place micul său apartament aflat într-o clădire superbă din orașul vechi, cu o curticică numai pentru ea. Și, cel mai mult, îi place mâncarea. Ar putea să se îndoape cu paella, calamari și creveți cât e ziua de lungă, ca să nu mai pomenească de *pintxos*[1].

Își atinge vârfurile părului cu mâna. Toată ziua, în timp ce stătea în spatele tejghelei, uitându-se la clienții care intrau în hotel uzi și dezamăgiți, a visat că o să-și facă părul. Acum e complet distrus.

După încă cinci minute de mers prin labirintul de străzi aglomerate și de clădiri cenușii cu balcoane din fier forjat ajunge în sfârșit acasă. Intră în hol prin enorma ușă principală, continuă pe un coridor lung, trece pe lângă liftul din sticlă care duce până la etajul doi și intră pe o altă ușă, în capătul coridorului. Aceasta conduce într-o curte interioară deschisă unde se află două case mici, perpendiculare una pe cealaltă, fiecare cu intrare separată: a ei și a lui Mari. De afară nu ai cum să-

ţi dai seama ce se ascunde în spatele faţadei impozante a clădirii.

Mari, o femeie micuţă, la vreo cincizeci de ani, cu părul negru lung până la şolduri, a ieşit în curtea comună să scuture de praf un covor.

– *Buenas noches!* o salută când o vede.

Lorna avansează prudent pe dalele alunecoase de teracotă. Îi zâmbeşte şi îi face cu mâna, convinsă că arată ca un şobolan înecat, apoi intră în casă. Uşa dă direct în salonul unde se ia şi masa şi de unde pornesc scările spre mezaninul unde se află dormitorul. Bucătăria şi toaleta se găsesc în partea din spate a casei, dând spre calcanul clădirilor din jur, unde se află şi un teren de baschet betonat, împrejmuit de ziduri desfigurate de graffiti. Câteodată îi aude pe puştii din cartier jucând baschet sau ascultând muzică până la ore târzii din noapte. Nu o deranjează, dimpotrivă, o ajută să se simtă mai puţin singură în lipsa lui Alberto.

Îşi dezlipeşte de pe ea sacoul ud şi îşi aruncă pantofii cât colo. Constată că i-a apărut ditamai băşica în partea din spate a gleznei. Intră în bucătărie şi pune apă la fiert. Sticla de vin din frigider o tentează la maximum, dar îşi impune să reziste. Se sprijină de un bufet, în aşteptare, şi aruncă o privire la ceas. Este aproape ora şase. Ar avea timp să-şi îndrepte părul până la venirea lui Alberto, care i-a promis că nu întârzie după şapte.

Dintr-odată zăreşte în chiuvetă două pahare de vin care n-au ce să caute acolo. E sigură că le-a spălat înainte să plece la lucru, de dimineaţă. Nu-i place să lase casa în dezordine, mai ales că bucătăria este atât de mică, încât s-ar aglomera imediat. L-a lăsat pe Alberto în pat, dormind, ferindu-şi ochii de lumină cu braţul lui bronzat. Îi spusese c-o să se ducă la bar abia pe la patru. Aşadar, cu ce s-a îndeletnicit toată ziua şi, chiar mai important, cu cine? Ia paharele şi le examinează atent, căutând urme de ruj. Nimic. Le pune înapoi în chiuvetă spunându-şi că reacţionează de-a dreptul ridicol – „Asta e calea spre nebunie, draga mea". De obicei, are încredere în oameni. Chiar prea multă încredere, după cum reiese din experienţele recente: ultimul ei iu-

bit, Sven, a părăsit-o după numai un an și șase luni. Era pe vremea când locuia la Amsterdam, căci părăsise Anglia când Saffy se cuplase cu Tom. După ce se despărțise de Sven, Amsterdamul i se păruse banal și hotărâse să se stabilească în Spania. Îi trebuiseră totuși câteva luni ca să se îndrăgostească de Alberto, un tip cu șase ani mai tânăr. Crezuse că asta o va face să se simtă mai tânără, dar în realitate a obținut efectul opus.

Telefonul mobil începe să-i vibreze, așa că se întinde să răspundă. Numele lui Saffy licărește pe ecran și Lorna simte o tresărire de bucurie, urmată imediat de o înțepătură de vinovăție. Nu și-a mai văzut fiica de la Crăciun și îi este dor de ea.

– Bună, iubita mea, strigă în telefon.

– Mama?

Saffy pare să șovăie, ceea ce o face imediat pe Lorna să devină atentă. În fața ochilor îi apare chipul frumos și totodată ușor neliniștit al fiicei sale.

– Totul e bine?

– Da..., adică, nu. S-a întâmplat ceva bizar.

Fiica ei trece direct la subiect, fără nici o introducere. Așa a fost întotdeauna. E unul dintre motivele pentru care o iubește așa de mult.

– Așaaa...

Lorna se încordează, așteptându-se la ce poate fi mai rău. Semnalul e prost în bucătărie, îi aude vocea cu întreruperi. Trebuie să se mute în salon. Parcă a zis ceva de niște cadavre?

– ... acum zece zile, în grădină, când săpau muncitorii noștri...

Lorna se lasă să cadă în fotoliul ei preferat, verde-limetă, cu telefonul strâns la ureche.

– Poftim?

Efectiv, rămâne cu gura căscată când aude toată povestea. Și, dacă s-a întâmplat cu zece zile în urmă, ea de ce află de abia acum?

– Poliția vrea să stea de vorbă cu bunica, dar nu știu exact când, continuă Saffy. Îți aduci aminte când a cumpărat casa? Nouă ne-a spus că prin anii '70, dar poate că am reținut greșit.

Lorna își adună picioarele sub ea. Ploaia a trecut prin sacou și i-a umezit bluza. Simte cum îi intră frigul în oase.

– Chiar nu știu. Nu știam nimic despre Skelton Place până nu mi-a povestit chiar ea, anul trecut. Din câte înțeleg, nu a locuit niciodată acolo.

– Ai actele? Documentele în baza cărora a cumpărat?

– S-ar putea să le am pe aici pe undeva, se încruntă Lorna preocupată. Cred însă că poliția deține deja informațiile astea.

– Indiferent ce știe poliția, mi-ar plăcea să am o confirmare separată, îi răspunde Saffy. Plus o listă cu toți chiriașii.

– Cred că ai face mai bine să discuți cu notarul ei. Să văd dacă am datele lui de contact...

Lorna știe foarte bine cât de apropiată este fiica ei de bunica. N-ar trebui să se confrunte singură cu toată situația asta. Legătura dintre cele două este mult mai puternică decât cea dintre Lorna și propria mamă. O iubește, desigur, dar au fost întotdeauna mult prea diferite. Mama ei a rămas toată viața o femeie de casă, care nu socializa aproape deloc și nu se implica în nimic, pe când în Lorna spiritul rebel s-a declanșat la o vârstă fragedă. A început să bea și să frecventeze cluburile de noapte la paisprezece ani, iar la cincisprezece era deja gravidă. Mama ei o numise, cu resemnare și tristețe, „copil sălbatic". Saffy a fost însă cel mai frumos cadou și omagiu pe care i-l putea aduce celei care i-a dat viață. O nepoată cuminte, studioasă, care sâmbătă seara prefera să stea cu bunica în loc să iasă la chefuri. Iubirea dintre cele două îi încălzea sufletul Lornei. În schimb, verdictul de Alzheimer pe care îl primise bătrâna le frânsese inimile amândurora, dar mai ales lui Saffy.

– Vin în Anglia, spune Lorna subit. Pot să stau cu voi la casa de la țară? Mi-ar face plăcere să o văd.

– Vrei să vii aici? Dar nu e cazul, ne descurcăm...

Lorna își stăpânește cu greu nemulțumirea.

– Vreau să te văd. Mi-e dor de tine. Nici pe mama n-am mai văzut-o de multă vreme. V-aș putea ajuta să re-

zolvați problemele.

– Mamă..., lucrurile nu sunt așa de simple.

– Știu, dar simt nevoia să vin la voi. Mai ales dacă poliția a început să-și bage nasul peste tot. Pot să stau la hotel, să știi.

– Nu, problema nu se pune așa. Sigur că poți sta la noi. Avem o canapea extensibilă. După o pauză Saffy adaugă: Vii cu Alberto?

Mintea Lornei fuge imediat la cele două pahare de vin din chiuvetă.

– Nu, ca să fiu cinstită, cred că ne-ar prinde bine o scurtă despărțire.

– Of, mamă...

– Stai liniștită, totul e în regulă. Astă-seară ieșim în oraș, dar este atât de ocupat cu cârciuma aia a lui... Lasă fraza neterminată, căci știe că fiica ei este mult mai isteață și mai perceptivă decât era ea la aceeași vârstă. Pe cine încearcă să păcălească? Nu cumva ar trebui să fie invers? Adică, Saffy să o sune pe ea ca să discute despre problemele cu bărbații? În schimb, fiica ei are o relație stabilă cu Tom, de patru ani, pe când ea nu reușește să păstreze un tip nici patru minute. Voi ce faceți diseară? o întreabă.

– Ca de obicei, chicotește Saffy fără să-și dea seama. Comandăm ceva de mâncare și ne uităm la Netflix.

Pe chipul Lornei apare un zâmbet. Ar da orice ca să fie cu ei, acolo. Cu fiica ei, mâncând din poală pește pane cu cartofi prăjiți și maioneză, uitându-se la filme.

– Iau avionul sâmbătă dimineață. E bine așa?

– Sigur. Vin să te iau de la aeroportul din Bristol. Dă-mi un mesaj când știi ora precisă.

Își iau rămas-bun și Lorna urcă în dormitor ca să se schimbe în rochia roșie mulată care îi place lui Alberto. O numește rochia de Jessica Rabbit, pentru că îi accentuează bustul. Încearcă să-și repare părul în timp ce reflectează la discuția cu Saffy. Două corpuri neînsuflețite îngropate în curtea din spate. Un bărbat și o femeie. O amintire cețoasă, confuză, încearcă să prindă contur în mintea ei – imaginea unei grădini, beznă punctată de focuri de artificii pe firmamentul nocturn –, dar înainte

să apuce să-i dea sens, plăsmuirea se disipează ca un fum, ca o sământă de păpădie purtată de vânt.

7. SAFFY

O zăresc pe mama imediat. Avansează pe culoarul de sosiri al aeroportului, cu o pălărie mare de pai pe cap, complet inutilă, înfiptă într-o pereche de blugi strâmți care nu lasă nimic imaginației. La încheieturi poartă un mănunchi de brățări, iar de urechi îi atârnă niște cercei uriași care sclipesc orbitor. Arată ca o sorcovă. Bărbații se uită la ea șocați. Când eram mică mă simțeam jenată de disponibilitatea ei permanentă, de decolteul ei întotdeauna prea adânc. Este adevărat, pe de altă parte, că era mult mai tânără decât mamele colegilor mei de școală. Acum m-am obișnuit. Faptul că trăim în țări diferite m-a făcut să înțeleg cât de mult țin la ea. Poate contribuie și faptul că urmează să devin mamă, la rândul meu? Oare cum se va simți în calitate de bunică la patruzeci și unu de ani? Îmi înghit grijile și hotărăsc că am probleme mai importante cu care să-mi țin mintea ocupată.

Cum ar fi apelul telefonic pe care l-am primit aseară de la polițistul acela.

Chipul mamei se luminează într-un zâmbet larg când mă vede. Începe aproape să alerge, în sandalele ei cu tocuri înalte, trăgând un troler de culoarea blănii de leopard după ea.

– Iubita mea, mă bucur atât de mult să te văd! exclamă și mă strânge în brațe.

Miroase, ca de obicei, a parfum Tom Ford, combinat cu cremă de soare cu nucă de cocos.

– Și eu. Arăți bine.

Îmi dă drumul și se îndepărtează puțin, ca să mă măsoare cu privirea din cap până în picioare.

– Nici tu nu arăți deloc rău, dar parcă te-ai cam îngrășat. Mă rog, îți stă bine. Întotdeauna ai fost exagerat de slabă. Unde-i Tom?

– Ne așteaptă la mașină, cu Snowy.

– Abia aștept să-l văd, dar, până una-alta, vreau să aflu totul despre schelete. Sună de-a dreptul fantasmagoric, nu crezi?

Deschid gura să-i răspund, dar mama îi dă înainte:

– Adică, tot e bine că poliția nu a dat încă buzna peste biata bunicuță, cu un milion de întrebări. Să-mi spui cum îl chemă pe detectivul care ține legătura cu voi și aflu eu tot ce au de gând. O să...

Deja simt că mă apucă durerea de cap. O iubesc din tot sufletul, dar aș da orice ca s-o fac să tacă.

O las să trăncănească până ajungem la mașină. Tom ne așteaptă sprijinit de capotă, cu zâmbetul acela ușor ironic pe care am impresia că-l arborează de fiecare dată când o vede pe mama.

– Tom! exclamă fericită și îl apucă în brațe, agățându-i o ureche cu brățările ei impozante.

Tom îmi aruncă o privire disperată peste umărul ei, făcându-mă să râd.

– Și eu mă bucur să te văd. Cum a fost zborul? o întreabă, smulgându-se din strânsoarea ei.

– A fost înghesuit, îi răspunde mama schițând un gest de dezgust. Am stat blocată între niște grăsani. În fine, bine că am ajuns. Vremea este mai bună decât la San Sebastián, dacă vreți să știți.

Se urcă fără pic de eleganță în spatele Mini-ului, în timp ce Tom îi așază valiza în portbagaj. De când am aflat că vom avea un copil, ne-am hotărât să ne cumpărăm o mașină mai mare, cu patru portiere, dar ne-am apucat să extindem casa și banii s-au împuținat.

– Abia aștept să văd casa, spune mama, ținându-se cu mâna de spătarul scaunului lui Tom, în timp ce conduc spre ieșirea din parcare. După ce am vorbit cu tine, am găsit actele și i-am telefonat notarului...

Nici nu mă așteptam la altceva din partea ei. Sunt convinsă că s-a apucat să-l sune imediat ce am închis eu. Pe de altă parte, mă bucur că m-a scutit de corvoada asta.

– Se pare că bunica ta a cumpărat proprietatea în martie 1977 și a locuit acolo până când a închiriat-o, în 1981. Apoi a cumpărat casa din Bristol.

Îmi comunică toate aceste informații dintr-o singură răsuflare.

– Așadar, ai locuit și tu acolo o vreme? Îți mai amintești ceva? o întreb uimită.

– Hmmm... nu prea. Aveam vreo trei ani când ne-am mutat. Poate că dacă o văd, o să-mi revină amintirile.

– Interiorul e cam desuet, în special bucătăria, deși Tom face o treabă excelentă de când s-a apucat de renovare. Din păcate, camera de oaspeți are același tapet galben strident.

Mama pufnește în râs.

– Sunt sigură că o să-mi placă. Spune-mi mai bine ce face bunica.

Îi arunc o privire în oglinda retrovizoare. Și-a scos pălăria, și ochii mari, căprui îi strălucesc de nerăbdare. Mai citesc însă ceva în privirea ei: o durere mistuitoare, pe care încearcă s-o ascundă. Mă întreb dacă într-adevăr relația ei cu Alberto funcționează bine. Mama mi-a lăsat întotdeauna impresia că fuge de angajamente. Deschid gura să vorbesc, în speranța că de data asta nu mă mai întrerupe:

– Am primit un telefon aseară de la un polițist. Un anume subinspector Matthew Barnes. Părea amabil, dar mi-a spus că a discutat cu Joy, directoarea de la azilul bunicii, care i-a zis că ar fi mai bine să o intervieveze la Elm Brook, un loc unde se simte în siguranță. Și că una dintre noi ar trebui să asiste la discuție. Specialistul de acolo consideră că este capabilă să dea declarații, în momentele de luciditate. Faptul că își amintește o mulțime de detalii din trecut ar putea să ajute la progresul anchetei.

– Merg cu tine, îmi răspunde mama imediat.

– Foarte bine. Dar... cât vrei să stai în Anglia? Cum rămâne cu serviciul tău?

Drept răspuns, pufnește disprețuitor.

– Mi-am luat o săptămână de concediu. Cred că situația noastră se înscrie în categoria evenimentelor excepționale, nu ești de acord?

– Ce să zic..., da, sigur, dar este doar o formalitate. Polițiștii au obligația să ia declarații de la toți cei care

au locuit acolo de-a lungul ultimilor douăzeci de ani.

– Știu, însă țin foarte mult să petrec câteva zile alături de tine, draga mea. Nu ne-am mai văzut de la Crăciun.

Și ce coșmar îngrozitor a fost, îmi spun în sinea mea. Ca să fiu corectă, nu din vina mamei, ci a imbecilului aceluia pe care îl numește iubitul ei. Un tip nepoliticos și arogant, care s-a purtat tot timpul de parcă și-ar fi dorit să fie în altă parte, de preferință pe o plajă de Spania, când noi îi oferiserăm șansa să locuiască în micul nostru apartament din Croydon. De fapt, la fiecare vizită a mamei în Anglia mi-a lăsat impresia că abia așteaptă să plece și să se întoarcă la stilul ei de viață haotic.

Lângă mine, Tom are grijă să se uite fix în față, cu o expresie care sugerează destul de explicit că nu vrea să fie implicat în discuție.

Virez pe breteaua de la Long Ashton. Nu mai găsesc nimic de spus. Adică, nu e ca și cum nu aș vrea să stau cu mama, dar pentru moment nu am energia necesară pentru ea... hm, *energie.* Nu mi-a spus niciodată în față, dar am înțeles foarte bine, că nu este împăcată cu faptul că m-am așezat la casa mea atât de devreme. Acum câțiva ani a încercat din răsputeri să mă convingă să nu mă mut împreună cu Tom. Când i-am spus că facem economii ca să cumpărăm o casă, m-a avertizat că aș fi prea tânără ca să „mă leg cu un credit ipotecar". Îmi este foarte clar că nașterea mea, pe când ea avea numai șaisprezece ani, i-a ruinat adolescența. Acum încearcă să-și ia revanșa, dacă judeci după fotografiile pe care le postează pe Facebook.

– Stai cât vrei tu, îi răspund încercând să nu iau în seamă golul pe care îl simt în plexul solar.

Peste patruzeci de minute intrăm în Beggars Nook.

Mama se uită fascinată la clădirile masive de piatră tipice pentru Cotswold.

– Ce loc ciudat! Și numele are o rezonanță stranie. Într-un fel mi se pare familiar, dar poate fiindcă îmi

amintește de satele acelea drăguțe din *Agatha Raisin*. Ce distanță este până la cel mai apropiat oraș?

Îmi vine să-mi dau ochii peste cap, dar mă abțin. Probabil că și-a planificat deja o zi de shopping. Satul acesta este prea mic și izolat pentru ea.

– Chippenham, la șapte sau opt mile[2] de aici.

– Opt mile? Serios? face uitându-se în jur oarecum panicată, ca un ponei gata s-o rupă la galop.

Când trecem prin piața centrală a satului, scoate o exclamație de surpriză:

– Ce-i asta?

Arată cu mâna spre o construcție din piatră de formă cubică, cu laturile deschise și cu acoperișul terminat într-o fleșă. Ansamblul este situat într-o margine a pieței, în fața bisericii, unde se intersectează cele trei drumuri principale. Este un monument cu cruce foarte vizibil, înconjurat de trepte.

– Se numește Market Cross, îi răspunde Tom, bucuros să dea explicații. M-am interesat când ne-am mutat aici. Datează din secolul al paisprezecelea. Monumentele acestea erau destul de frecvente prin târguri și în satele mai mari, dar n-am văzut niciodată unul așa de frumos.

Mama se încruntă spre el.

– Îmi amintesc...

– Glumești?

– E foarte confuz..., dar l-am mai văzut. Clipește des și clatină din cap. E atât de frustrant! Am avut imaginea în minte și, pentru o fracțiune de secundă, am simțit ceva. Își pune mâna pe piept și văd, în oglindă, că are ochii închiși. Am simțit..., dar s-a dus.

Deschide ochii.

– Am citit pe undeva, spune Tom, că memoria noastră se transformă în permanență, astfel că ceea ce ne amintim este, de fapt, o versiune a ultimei accesări a amintirii respective, nu evenimentul în sine.

Îmi dau ochii peste cap și râd de pretențiile științifice ale lui Tom, dar mama rămâne concentrată, ceea ce nu-i stă în fire. Cu nasul lipit de fereastra mașinii, pare un copil care așteaptă să se întâmple ceva, dar se teme în

același timp. Îi arunc o privire lui Tom, care ridică din umeri. În sfârșit, urcăm colina pe care se află grupul de douăsprezece case pe care lumea le numește Skelton Place. Intru pe alee, fericită să constat că jurnaliștii care ne pândeau au dispărut pentru moment. Au trecut totuși două săptămâni de la găsirea cadavrelor. Poate că și-au găsit alte subiecte.

– Dumnezeule, ce sinistru arată pădurea! Înconjoară tot satul. Mă simt deja ca Scufița Roșie, comentează mama de pe bancheta din spate.

– Da, așa pare, mai ales în zilele mohorâte, îi răspund.

– Mă miră că aceste case nu au nume. Uite ce glicină minunată pe zidul de acolo! Și ce acoperiș interesant, din stuf. „Skelton Place numărul 9" sună așa... nu știu cum să zic..., macabru[3], își încheie reflecțiile cu un fior în glas.

Știu la ce se referă și mă irită că nimic nu-i place. Numele nu e prea drăguț, într-adevăr. Nu se potrivește cu proprietatea noastră. Casa este destul de mică și nici nu se compară ca valoare cu apartamentul bunicii din Bristol, dar n-am mai locuit niciodată într-un loc atât de liniștit și de pitoresc. Glicinele ne oferă o simfonie de culoare în această perioadă a anului și se agață de fațada casei noastre ca un guler de blană liliachiu. Groapa din spate nici măcar nu se vede de pe alee.

Mama ar fi avut tot dreptul să locuiască aici, în locul meu și al lui Tom. Mă oferisem să-i dau o parte din economiile noastre, drept compensație, dar n-a acceptat. Din câte știu, nu mai deține alte proprietăți imobiliare. A închiriat apartamentul în care am copilărit eu, cel din Bromley, Kent, declarând că nu-i place să fie legată de pământ. Mie, uneia, această atitudine a ei mi s-a părut întotdeauna... *iresponsabilă*.

N-am apucat încă să transferăm titlul de proprietate pe numele nostru. Avusesem intenția să abordez subiectul cu mama înainte să ne apucăm de extinderea bucătăriei, dar n-am mai apucat. Așa cum n-am apucat să-i spun că sunt gravidă. Sunt conștientă că ăsta a devenit un fel de refren.

Ies din mașină și mă întind. Mă doare spatele și mi-e greață. Trag adânc în piept aerul curat de la țară, în timp ce mama și Tom pornesc înainte. Mama chicotește când tocul înalt îi rămâne agățat în centura de siguranță, iar Tom se repede curtenitor s-o ajute. Este așa de bun în relația cu oamenii, are atâta răbdare! Sunt convinsă că va fi un tată excelent.

– Cam alunecos pe aici, observă după primii pași pe aleea noastră. Ce-i acolo, bălegar?

Mă strâmb sugestiv la Tom. Dau ocol mașinii, ca să-i ajung din urmă, când văd o umbră foindu-se prin spatele gardului viu de la poartă. Îngheț pe loc. Este iarăși bărbatul acela. Cel pe care l-am văzut dând târcoale casei noastre și care m-a urmărit la azilul bunicii.

– Tom! Tipul ăla..., încep să spun, dar soțul meu l-a văzut și el.

– Ziariști împuțiți! înjură și i-l dă pe Snowy mamei.

– De ce mai pierd vremea pe aici dacă poliția nu are nimic nou? strig eu, știind că polițiștii nu au dezvăluit încă informația despre craniul spart.

– Hei! Hei! Stai! face Tom alergând spre poartă.

Între timp, omul s-a făcut nevăzut.

Tom iese în stradă, apoi se întoarce spre noi și ridică din umeri. Individul a dispărut.

8. LORNA

Lorna îl privește pe Tom, care revine cu pași mari spre ele și o ia în brațe protector pe Saffy, făcând-o pe femeia mai în vârstă să simtă o undă de gelozie în fața unei iubiri atât de sincere și de evidente. Așa a fost și ea cu Euan odinioară. Apariția copilului într-o perioadă nepotrivită le-a afectat însă iremediabil relația. Saffy e foarte drăguță în salopeta ei diformă, mușcându-și buza nervoasă. E un tic pe care îl are din copilărie.

– Foarte ciudat, exclamă Tom gâfâind. Cred că era jurnalist, dar atunci de ce a fugit? De ce n-a vrut să discutăm, să ne pună întrebări?

Lorna îi dă lesa câinelui, ușurată. Niciodată nu i-au plăcut animalele de companie.

– L-am mai văzut, nu demult. Chiar ieri, spune Saffy cu un aer preocupat.

Lorna știe că fiica ei are tendința să facă din țânțar armăsar. A fost un copil cu multă imaginație. Când avea vreo patru ani, își băgase în cap că un monstru sau un dragon încearcă necontenit să pătrundă în casă, obligând-o pe mama ei să petreacă ore în șir pe marginea patului, noapte de noapte, timp de câteva luni, până o convingea să adoarmă.

– Draga mea, nu este decât un reporter, îi spune strângând-o liniștitor de umăr. Era de așteptat. Nu mă invitați înăuntru? Abia aștept să văd cum arată căsuța voastră.

Saffy a rămas cu ochii ei mari, căprui, pironiți spre stradă. Arată ca o cățelușă speriată. În sfârșit, se întoarce spre Lorna și îi face un semn aprobator din cap.

Tom le conduce pe ușa boltită într-un hol mic cu grinzi vizibile pe tavan și podea din scânduri. Se dă într-o parte, ca să le lase să intre primele. Capul lui aproape că atinge grinzile joase. Privește în jur cu mândrie, iar Lorna își aduce aminte de laudele lui Saffy la adresa activităților lui de bricolaj.

– Arată minunat, Tom, îl complimentează la rândul ei, cu ochii la tapetul ales cu gust și la dușumelele strălucitoare.

– Aici e camera de zi, indică Saffy spre o ușă din dreapta, iar la capătul holului e bucătăria. E cam mică, dar încape o masă. Și...

Până să apuce să continue prezentarea, mama ei s-a întors instinctiv spre dreapta, către camera de la baza scării. Deschide ușa și în minte îi explodează mănunchiuri întregi de amintiri, ca un foc de artificii. O mașină de cusut. Sunetul ritmic al pedalei: *clac-clac-clac*. Clipește repede. Când își revine, constată că mașina de cusut nu mai este sub fereastră, acolo unde o știa ea. Locul i-a fost luat de un birou pe care tronează un computer, aspectul modern al mobilierului contrastând cu tapetul maro-gălbui absolut dezgustător.

– Aici e biroul meu. Încă nu am apucat să-l redecorăm. Cred că tapetul datează de vreo cincizeci de ani.

Lorna se întoarce spre fiica ei cu un zâmbet fals lipit pe chip. O mașină de cusut. Mama ei nu avusese niciodată așa ceva în casa de la Bristol.

– E drăguț, totuși. O să arate adorabil când o să refaceți zugrăveala.

Saffy îi zâmbește stângaci, parcă simțind că ceva a descumpănit-o.

– Sus, zice indicând cu degetul spre scara din lemn, cu trepte neacoperite – „Așa or fi fost și înainte?", se întreabă Lorna –, sunt trei dormitoare. Dormitorul matrimonial dă spre grădina din față, iar celelalte două dau spre spate. În cel mai mic o să punem...

Se oprește brusc, îngrozită de ceea ce este pe cale să spună.

– O să puneți ce? În mintea Lornei începe, încet, încet, să se înfiripe o imagine completă: chipul cam buhăit al fiicei sale, îngrășarea abia sesizabilă... Doar nu voiai să spui că acolo o să puneți *copilul?*

– Ba da. Sunt însărcinată, murmură Saffy simțind că îi ard obrajii.

Șocată, Lorna face un pas în spate. Dar este atât de tânără! Este încă *fetița ei*. Simte pe limbă gustul amărui al dezamăgirii. Saffy abia a împlinit douăzeci și patru de ani, nici n-a avut timp să se bucure de viață. Nu a învățat nimic de la mama ei? Doar i-a repetat de atâtea ori să nu se grăbească, să-și facă întâi o carieră și abia apoi să se mărite și să se apuce de făcut copii.

– Eu... Este o veste excelentă, draga mea, reușește să îngaime controlându-și cu greu adevăratele sentimente. Felicitări! Își strânge fiica în brațe, dar se simte că este prea tensionată. Se desprinde ca să-i adreseze câteva cuvinte și ginerelui, care a rămas stingher lângă ușă, cu valiza în mână și câinele la picioare. Felicitări și ție, Tom! Fantastic! În ce stadiu sunteți? Ați făcut controlul la trei luni deja?

Saffy confirmă din cap, simțind cum se înroșește la față și pe gât, pe sub tricoul alb cu dungi albastre.

– Da, sunt în șaptesprezece săptămâni. Copilul ar trebui să vină pe treisprezece octombrie.

Șaptesprezece săptămâni. Înseamnă că Saffy știe de cel puțin două, poate chiar trei luni. Lorna nu-și poate alunga gândul dureros că fiica ei nu a avut încredere să i se destăinuie imediat. Desigur, ea însăși și-a ascuns graviditatea cât a putut de mama ei, dar nu avea nici cincisprezece ani când aflase. Euan era doar cu un an mai mare. Sarcina Lornei ajunsese în luna a cincea când s-a prins Rose. Copila rebelă a liniștitei și amabilei Rose Grey făcuse exact ceea ce vecinii bârfitori prevăzuseră cu ani în urmă. Rămăsese însărcinată înainte să termine școala. Toată lumea o numea Pramface, după titlul unui serial britanic cu adolescenți problematici, la modă în perioada aceea. Lorna nu regretase niciodată nimic. Este adevărat că se despărțise de Euan când Saffy avea doar cinci ani, dar încercaseră din răsputeri să rămână o familie, mutându-se împreună și căsătorindu-se, ca să divorțeze după câțiva ani. Euan rămăsese însă o prezență constantă în viața copilului, care își petrecuse un weekend din două în micul lui apartament londonez, și erau în continuare apropiați. Nici Lorna, nici Euan nu se recăsătoriseră.

Gândul că va fi bunică într-o bună zi nu îi era străin. Era, de asemenea, conștientă că va fi o bunică tânără, căci o concepuse devreme pe fiica ei. Dar – la naiba! – sperase în secret să fie mai bătrână de patruzeci și unu de ani. Ce părere o să aibă Alberto?

Toate astea i se derulează prin minte cu viteza luminii, însă la capătul raționamentului are revelația propriului său egoism. La urma urmelor, povestea asta nu era despre ea, ci despre Saffy, Tom și viitorul lor.

– Mă bucur pentru voi, dragii mei, chiar mă bucur.

– Nu era planificat, dar, dacă s-a întâmplat..., îi răspunde Saffy vizibil ușurată, lăsând să-i scape un chicot. În fine, știi cum e...

Lorna pufnește și ea într-un hohot de râs.

– Chiar știu. I-ai spus tatălui tău?

– Nu încă. Am vrut să fii prima care află.

Încearcă să-și ascundă satisfacția că măcar a aflat înaintea lui Euan.

– Bun, acum hai să punem de ceai și să-mi arăți unde au fost îngropate cadavrele. Iată o frază pe care nu credeam s-o rostesc vreodată.

Tom anunță că iese la o plimbare cu Snowy prin cartier, ca să le dea timp să-și povestească viețile, și dispare rapid pe ușa din față. De ce are Lorna impresia că abia aștepta să scape de ele? Pe de altă parte, se bucură că are ocazia să discute între patru ochi cu fiica ei.

Bucătăria este mică și vetustă. Lorna intră și se proțăpește direct la fereastră. Grădina arată groaznic: un excavator abandonat, dalele terasei aruncate pe lângă zid, o gaură uriașă în sol și pădurea sumbră din jur pe post de decor. Simte că o trec fiori reci. Saffy a venit lângă ea, dar nu se întoarce s-o privească. E ca și cum cineva i-ar sufla ușor pe omoplați, pe ceafă și pe umeri. În capătul grădinii, chiar în dreptul pădurii, se vede un arbore gros cu flori roșii și o creangă lungă, ca o gheară gigantică întinsă spre casă. Trage adânc aer în piept.

– Ce este, mamă? se îngrijorează Saffy.

– Copacul acela..., petalele roșii... M-am jucat în grădina asta, spune Lorna. Mi-e foarte cunoscută. Cred că era și un leagăn agățat de craca aceea. Spuneam că fac parfum din petalele pomului, murmură aducându-și aminte că le punea într-o găletușă cu puțină apă și le pisa.

Simte mâna moale și caldă a lui Saffy strângându-i umărul.

– Extraordinar, mamă.

– Îți place să stai aici, știind ce s-a întâmplat? o întreabă brusc, întorcându-se spre ea.

Saffy pălește și pare pe punctul să izbucnească în lacrimi.

– Păi..., nu avem unde să ne ducem în altă parte. Înainte, chiar îmi plăcea.

Lorna își înghite cu greu un nod dureros în gât. Și ei îi vine să plângă.

– Știu, zice.

– Dar s-a întâmplat de mult, nu-i așa? Mă rog, nu atât de demult pe cât am sperat. Saffy schițează un

zâmbet lăcrămos, apoi ochii i se îndreaptă înapoi spre geam. Oare cine erau, mă întreb.

– Poate că o să afle poliția, din fișele dentare. Putem să ieșim în grădină? Aș vrea să mă uit mai îndeaproape.

– Acum, că poliția și-a terminat treaba, sigur că putem. Stai să iau cheia de la ușa din spate.

Când Saffy se strecoară pe lângă ea, umerii li se ciocnesc, iar Lorna profită de atingerea întâmplătoare ca să o strângă scurt la piept.

– Am găsit-o.

Saffy s-a întors cu cheia. Lorna se dă la o parte din drum, ca să-i elibereze accesul la ușa care se poate deschide doar pe jumătate, apoi ies împreună în grădină. Soarele la apus schițează umbre lungi pe pajiște.

Se apropie de groapa căscată. Este foarte adâncă. Mirosul de pământ umed le izbește în nări.

– Au verificat dacă nu mai sunt și alte cadavre? întreabă Lorna.

Se simte ca atunci când, foarte rar, trece pe la cimitir și este acut de conștientă de toate trupurile în diferite stadii de putrefacție de sub picioarele ei.

– Da, au verificat, îi răspunde Saffy. Au adus câini special dresați. Nu mai sunt, stai liniștită...

Lorna o ia din nou pe după umeri.

– Mai bine să intrăm și să bem o cană de ceai. Apoi, ce-ar fi să-mi arăți camera mea?

Mai târziu, când revine Tom și se adună toți în jurul măsuței din bucătărie pentru cină, abordează din nou subiectul copilului.

– V-ați gândit la un nume?

– Nu prea, recunoaște Saffy cu gura plină de spaghete bolognese.

– Știți ce e?

– Nu. Vrem să fie o surpriză, răspunde Saffy aruncându-i o privire lui Tom.

– Mă rog, tu vrei. Pe mine nu m-ar deranja să aflu, spune el.

– Cred că ar fi o surpriză nostimă.

– Da, dar dacă am ști, am putea alege culoarea pentru camera lui sau a ei, replică Tom.

Saffy își dă iarăși ochii peste cap.

– Ești atât de practic... Dacă vrei, nu ai decât să o faci gri-pal.

Lorna își reține o grimasă de dezgust. Gri? Dar unde au dispărut toate culorile din lumea asta?

Saffy se întinde peste masă și îl ia pe Tom de mână. Seamănă cu tatăl ei când este vorba să-și arate iubirea, care provine din adâncul inimii, fără nici un dubiu. Lorna își dă seama, șocată, cât de săracă este relația ei cu Alberto. Mă rog, cu toți bărbații din trecutul ei, cu excepția lui Euan. Dar erau atât de tineri pe atunci...

Saffy lasă jos furculița și cuțitul.

– Mă tot gândesc la bunica. Ar trebui să fie cu noi, aici.

– Știu, draga mea.

Tinerei femei i se umezesc ochii.

– Crezi că e fericită acolo? Mi-e teamă că nu și că nu înțelege de ce am dus-o la azil. Că are momente în care se simte singură și speriată. N-am putea s-o aducem pe aici, măcar în vizită?

– Cred că asta n-ar face decât s-o deruteze și mai tare. E îngrijită foarte bine acolo, am făcut cercetări serioase înainte să aleg azilul ăsta.

„Saffy s-a născut cu o ceapă sub nas“, îi place Lornei să spună, ironizându-i sensibilitatea. Odată, în Portugalia, pe când avea vreo nouă ani, a izbucnit în lacrimi când a văzut homarii din acvariu, care își așteptau rândul să fie mâncați. I-au trebuit câteva zile ca să-i dea uitării. Obișnuia să-și facă griji ore în șir despre soarta unui om al străzii sau a unui câine vagabond.

– Dar... este casa *ei*, nu-i așa?

– Mi-e teamă că locuind aici, te gândești la prea mult la ea.

– Așa este. Și mi-e dor de ea.

Chipul lui Saffy se schimonosește, iar în clipa următoare începe să plângă de-a binelea.

– Și mie mi-e dor, spune Lorna.

Se miră și ea să constate că nu o face doar din complezență: bătrâna ei mamă chiar îi lipsește uneori. După nașterea lui Saffy, Rose s-a ocupat de fetiță, astfel că între ele s-a creat o relație extrem de apropiată. Lorna a încurajat cu plăcere această evoluție, străduindu-se să nu pară a cincea roată la căruță când se afla în compania lor. Asemănarea dintre ele ieșea în evidență până și pentru un străin. Pe de altă parte, conștientă că Rose a permis diferențelor să-și facă loc între ele și să genereze o ruptură, Lorna și-a promis să nu lase niciodată să se întâmple asta în relația ei cu Saffy.

– Vrei să-mi arăți viitoarea cameră a copilului? spune, încercând să schimbe subiectul și s-o înveselească.

Manevra reușește. Luminată la față, Saffy pornește spre scări.

– O să punem o mochetă pe holul ăsta, dar încă nu ne-am hotărât de care. Poate lână naturală... Habar n-am, conchide ridicând din umeri.

De pe palier intră în dormitorul mic, de aproape nouă metri pătrați, cu un șemineu pe peretele din stânga. Lorna înțelege imediat de ce ar fi ideal pentru camera copilului. Este complet gol, cu excepția unor lăzi stivuite într-un colț. Mocheta a fost scoasă, lăsând la iveală dușumeaua de scânduri, iar tapetul este decolorat, dar încăperea îi transmite o senzație de déjà-vu atât de puternică, încât simte nevoia să sprijine de pervaz.

– Ce s-a întâmplat? Ești bine? o întreabă Saffy alarmată.

– Da, dar e ca și cum...

Lorna se întoarce spre fereastra care dă în curtea din spate. De aici se vede foarte bine copacul roșiatic. Își păstrează această nuanță toată primăvara, după care frunzele se înverzesc și cad complet iarna. Pe vremuri formau un covor gros care acoperea aproape toată curtea. Întinde mâna și atinge peretele. Își amintește. Se revede stând în pat, în această cameră, și imaginându-și că distinge chipuri în bobocii de trandafir care decorează tapetul vechi.

– Cred că asta a fost camera mea! exclamă aproape fără voia ei.

9. THEO

Mormântul pare abandonat. Trandafirii galbeni pe care Theo i-a adus în urmă cu o săptămână sunt deja maro, fanați. Vremea neobișnuit de caldă pentru perioada asta a anului le-a accelerat descompunerea.

– Tatăl tău n-a mai trecut? îl întreabă Jen din spate, ca un ecou al propriilor gânduri.

– Ar trebui să ne surprindă? îi răspunde el încercând să pară calm.

Soția lui Theo schițează o grimasă sugestivă ridicând din sprâncene. Îi strânge brațul ușor, fără să scoată nici un cuvânt. Știe că nu-l înghite pe tatăl lui – de ce ar face-o, după modul în care se poartă cu ea? –, dar nu îl vorbește niciodată de rău. Îi întinde un buchet de flori colorate, cumpărate în drum.

– Te las să te reculegi...

– Nu ești obligată, poți să rămâi cu mine.

– Știu că vrei să vorbești cu ea.

– Știu că ți se pare bizar.

Bărbatul schițează un zâmbet timid. I-a mărturisit acest obicei al lui la începutul relației lor, regretându-și instantaneu gestul. Nu voia să pară băiețelul mămicii.

– Nu, nu e deloc bizar. Îmi pare rău că nu am cunoscut-o.

– Te-ar fi adorat, sunt convins.

Toată lumea o iubește pe Jen, datorită personalității sale efervescente și calde. Prezența ei are darul să relaxeze pe oricine.

Soția sa îl apucă cu brațele pe după gât și îl sărută. Trebuie să se ridice pe vârfuri ca să ajungă.

– Mă duc la plimbare printre morminte. O să citesc inscripțiile de pe cele mai vechi.

– Asta chiar e *bizar*, spune el râzând.

– Ba e fascinant! îi răspunde ea peste umăr și se îndreaptă spre o piatră de mormânt crăpată, cu un înger uriaș de pază la căpătâi.

O urmărește cu privirea cum se mișcă grațios în fusta ei ușoară, de vară, și tricoul mulat. Merge cu spatele

drept și umerii trași. Coada de păr blond i se leagănă în ritmul pașilor mari, fermi.

Apoi își întoarce privirea la mormântul mamei lui.

– A fost foarte curajoasă, mamă, începe. Nu reușește să rămână însărcinată și asta o îngrijorează. Ne străduim de mai bine de un an.

Se întreabă dacă ar fi vorbit cu aceeași sinceritate dacă mama lui ar fi fost încă în viață. Se apleacă să scoată trandafirii ofiliți din vază. Mirosul fetid al apei stricate îi intră în nări și i se oprește în gât. Aruncă mănunchiul putred în punga special pregătită în acest scop și așază în vază noul buchet.

Theo vine în vizită la cimitir în fiecare sâmbătă, de obicei fără Jen, care lucrează la un salon de frumusețe din oraș și nu este liberă decât o sâmbătă pe lună. De fiecare dată nutrește speranța că va mai găsi și altceva decât florile uscate puse de el cu o săptămână înainte, că a trecut și tatăl lui pe acolo, că bătrânului îi pasă, măcar puțin. Dar de ani de zile nu găsește nimic. Presupune că dezinteresul tatălui său a intervenit progresiv, de-a lungul primilor doi ani. Probabil că vizitarea mormântului i se pare ridicol de sentimentală. Dacă nu vine, poate pretinde că nu s-a întâmplat niciodată.

Theo se lasă pe vine și își trece degetele peste data gravată pe piatra funerară: *Miercuri, 12 mai 2004*. Astăzi se împlinesc paisprezece ani de la deces. „Când au trecut paisprezece ani, din moment ce mie mi se pare că s-a întâmplat ieri?" Theo era la facultate, la York, când a primit telefonul fatidic. Avea nouăsprezece ani. În ciuda căldurii, este străbătut de un frison. Aude, ca prin vis, vocea gravă, încărcată de durere a tatălui său de la capătul celălalt al firului: „A căzut... A căzut pe scări și a murit. Îmi pare nespus de rău, fiule. Nespus de rău". Apelul îl găsise la o cârciumă, înconjurat de colegi. Rămăsese înlemnit cu telefonul în mână, incapabil să înțeleagă ce auzea, când toată lumea din jur bea și se distra. „Trebuie să vii acasă." Se suise imediat într-un autobuz, bucuros că petrecerea de-abia începuse și nu apucase să bea decât o jumătate de halbă de bere. Își amintește și acum, după atâția ani, drumul de la

York la Harrogate. Își amintește cum sperase că tatăl său era numai puțin confuz, dar se înșelase, deși mintea îi rămăsese la fel de ascuțită ca de obicei.

La spital, păruse doborât. Împuținat la trup și bătrân. „Ce mă fac? Ce mă fac? Ce mă fac acum?" se văicărea încontinuu.

Theo a abandonat facultatea de medicină. A rămas pentru tot restul anului lângă tatăl lui, în conacul urât pe care îl detestase dintotdeauna, căutând prin fiecare colț amintirea mamei sale. Când închidea ochii însă, nu vedea decât imaginea ei căzând pe nenorocitele acelea de scări sculptate și aterizând la parter ca o păpușă dezarticulată. Zăcuse acolo toată ziua, din câte a aflat, până o găsise tatăl lui, la sosirea de la serviciu. Acesta îl asigurase că moartea a fost instantanee, dar Theo nu reușește nici astăzi să-l creadă pe de-a-ntregul. Imaginea femeii prăbușite pe parchetul lustruit, pradă durerilor, incapabilă să solicite ajutor, continuă să-l chinuiască. Murise în timp ce Theo era în pat cu ultima cucerire, în camera lui înghesuită de student din York. În septembrie s-a transferat la cursurile de catering și ospitalitate, spre oroarea tatălui său. Știa însă că mama lui ar fi fost mândră de el și i-ar fi spus că viața e prea scurtă ca să faci ceva ce nu-ți place.

Cimitirul e pustiu, dar Theo continuă să vorbească în șoaptă cu moarta. Îi povestește despre un articol pe care l-a găsit cu două zile în urmă, în biroului doctorului:

– Cred că tata încearcă să dea de urma cuiva, încheie smulgând câteva fire de iarbă.

Subiectul a ajuns să-l obsedeze. Aproape că nu se mai poate gândi la altceva. A memorat cele două nume care apăreau în tăietura de presă: Saffron Cutler și Rose Grey. *Găsește-o!* Pe care dintre ele și de ce?

De când a rămas văduv, tatăl lui e o enigmă pentru Theo. A devenit ascuns, refuză sistematic orice dialog pe teme serioase. În primele luni s-au ciondănit constant prin casă, pe când el crezuse – cu naivitate, pricepe acum – că și-ar fi putut aduce alinare unul celuilalt, că ar fi putut să se apropie mai mult. În loc de asta, după neașteptatul acces de emotivitate al tatălui său

din acea noapte de la spital n-a urmat nimic. Doar tăcerea. Proaspătul văduv s-a întors la muncă după înmormântare, lăsându-l pe Theo pradă singurătății și durerii.

Știe că părinții lui n-au avut o căsnicie tocmai perfectă. Privind în urmă, își dă seama că tatăl lui este un individ posesiv. Își amintește modul în care îi cerea mamei lui să-și schimbe ținuta atunci când o considera „prea provocatoare". Lui Theo nici nu i-ar fi trecut prin cap să se gândească la mama lui în acești termeni. Iar Jen l-ar plesni pe loc peste față dacă ar îndrăzni să emită vreo remarcă de felul acesta. Zâmbește, cu gândul la femeia sigură pe ea care a acceptat să-i fie soție. Mica lui *pasionaria*. Prin contrast, mama lui accepta dictatul casnic cu un oftat și se ducea să se schimbe cu niște haine mai apropiate de viziunea soțului ei despre decență. Ieșea foarte rar cu prietenele ei. De fapt, Theo nici nu ține minte dacă avea prietene sau nu. Părinții lui obișnuiau să iasă la masă cu alte cupluri, adesea colegi mai în vârstă de-ai doctorului, sau să participe la recepții protocolare și dineuri de gală. Mama lui nu ieșea niciodată singură.

Ce făcea în casă singură toată ziulica, cât capul familiei era la muncă, n-ar putea spune. Știe însă, cu siguranță, că n-a lucrat nici o zi din viața ei. Odată, pe când avea vreo șaisprezece ani, a găsit-o plângând cu capul pe o comodă, când s-a întors, din întâmplare, mai devreme de la școală. Avea ochii umflați și ar fi putut jura că zărise o vânătaie pe umărul ei, pe care și l-a acoperit în grabă cu un cardigan. Când a întrebat-o dacă totul era în regulă, ea și-a pierdut pentru o clipă controlul și i-a mărturisit că se simțea „ca o prizonieră". Apoi i-a adresat un zâmbet șovăitor și i-a spus că se comporta prostește, că îi jucau feste hormonii și că ar face mai bine să dea totul uitării. Dar Theo a rămas cu un sentiment permanent de nesiguranță și a început să-și privească părinții cu alți ochi. Nu semănau deloc cu părinții prietenilor lui. „Așa este el, dragule. Tatăl tău este un om minunat. Muncește enorm. Câteodată este mai stresat." Dar nu l-a văzut niciodată pe tatăl lui

ridicând mâna asupra ei. Dacă ar fi făcut-o, l-ar fi pocnit.

– Aș vrea să te întreb atât de multe lucruri, mărturisește deasupra mormântului. În orice caz, îți promit că, dacă voi ajunge vreodată tată, nu voi tăia firele emoționale din viața mea, așa cum a făcut *el*. Se ridică și își scutură praful de pe pantaloni. Gata, ne vedem săptămâna viitoare. Te iubesc, mamă.

Își găsește soția lângă o piatră funerară uriașă, veche de peste două sute de ani, cu vreo zece membri ai aceleiași familii înscriși pe ea. O cuprinde cu brațele pe la spate. Jen se încruntă, surprinsă.

– Ce-ar fi să mergem să bem o cafea? o invită, întorcând-o cu fața la el.

– Ce-i cu tine? Pari... îngrijorat, îi răspunde ea ridicând nedumerită din sprâncene.

– Nu știu. Ceva mă macină. E legat de tata și de articolul acela.

Îi povestise deja totul după ce ieșise din schimbul de noapte de la restaurant.

– De ce nu-l întrebi direct pe el?

– Tatăl meu nu este ca al tău.

Socrul lui este opusul: cald, generos, iubitor și cu simțul umorului.

– Știu foarte bine, Theo, dar, dacă îl pui în fața faptelor, va avea mai puține portițe să se derobeze. Știi că te iubesc și că nu vreau să te critic, dar când e vorba de tatăl tău..., nu știu..., pășești ca pe ace în preajma lui.

– Pășesc ca pe ace? pufnește el în râs.

– Da. Exact așa. De parcă te-ai teme de el.

– Doar îl cunoști foarte bine!

– Sigur. Și recunosc sincer că este un tip formidabil.

Soția lui este o diplomată înnăscută. Nici măcar personalitatea efuzivă, efervescentă, a lui Jen nu l-a impresionat pe bătrân. Nu i-a mărturisit-o niciodată, dar, după ce o adusese acasă ca să i-o prezinte, tatăl lui declarase că e prea banală. Fusese singura dată de la moartea mamei sale când Theo îl înfruntase. Îi replicase că o iubește și că dacă mai aude ceva urât despre ea, n-o să-i mai vorbească niciodată. Doctorul păruse șo-

cat, apoi mormăise ceva cum că, în orice caz, relația lor nu are viitor. Ținuse neapărat să-l contrazică, și iată-i acum, căsătoriți de mai bine de trei ani.

– N-o să-mi spună niciodată adevărul. Ar fi trebuit să se facă politician.

– Depinde cum pui întrebarea. Știu că bunicii tăi sunt morți, dar... poate că ai un văr?

O ia de mână și părăsesc împreună cimitirul. Nu, nu are cunoștință de existența vreunui văr. Pentru ea este greu de înțeles, fiindcă provine dintr-o familie uriașă, unde se înțeleg bine cu toții.

– Bine, o să încerc. Dacă nu-mi răspunde așa cum trebuie, o să aflu adevărul pe cont propriu.

– Excelent! Sper să-mi dai voie să te ajut. O să fie o diversiune binevenită.

Îi zâmbește, dar ochii ei sunt nefiresc de luminoși. Theo înțelege de ce și simte o împunsătură în inimă.

– Jen..., am putea merge să te cauți, să facem niște teste?

Ea neagă energic din cap, făcând să-i cadă peste ochi o buclă grea, blondă.

– Nu, nu încă. Nu sunt pregătită să accept ceea ce aș putea afla. Să mai așteptăm, te rog.

În loc de răspuns, îi sărută mâna, iar mintea i se întoarce la misterul articolului din ziar. „Mâine. Mâine o să aflu pe cine caută tata și de ce“, își promite în sinea lui.

10. LORNA

Este prea întuneric și prea liniște. Lorna nu-și găsește locul pe salteaua tare, știind că fiica ei doarme cu un bărbat la câtiva centimetri distanță, de cealaltă parte a peretelui subțire. Deja îi venea greu să conceapă că fiica ei ar putea face sex, iar acum s-o găsească însărcinată, este prea mult pentru înțelegerea ei. *Un copil.* Tot nu se obișnuiește cu ideea că o să fie bunică.

Îi lipsesc și sunetele din San Sebastián, râsetele și urletele adolescenților, muzica în surdină de la un restaurant de tapas din apropiere, ambianța reconfortantă a

vieții la oraș. Tăcerea de la țară i se pare strivitoare. Se întoarce pe o parte, ca să-și verifice telefonul de pe noptieră. A trecut de miezul nopții. Spania e cu o oră înainte. Probabil că Alberto este încă la barul lui, ca o pasăre de noapte care se respectă.

Se ridică în capul oaselor, încercând să-și alunge din cap imaginea iubitului ei înconjurat de un cârd de domnișoare sumar îmbrăcate și puse pe distracție. Hotărăște că nu mai are nici un sens să stea tolănită acolo – nu e prima dată când dă piept cu insomnia și, din tot ce-a citit, rezultă că cel mai bine este să te trezești complet. Își aruncă pe umeri chimonoul roz, provocator, deschide ușa cu grijă și o pornește spre dormitorul mic în vârful picioarelor. Este atrasă de locul acela, de acea fereastră unică spre trecutul ei. Deschide ușa și se încordează puțin când o aude scârțâind, apoi pătrunde în încăpere.

Geamurile nu au perdele și o rază de lună luminează o pată de mucegai negru, dens ca smoala, pe una dintre scândurile dușumelei. Se postează la fereastra care dă spre grădină. Groapa arată încă și mai sinistru în întuneric. Pădurea, deasă și înaltă, formează o barieră magică, de netrecut. Își forțează limitele memoriei. „Ce s-a întâmplat aici?", șoptește către palida reflexie din geam, care o fixează mută și holbată ca o stafie cu păr cârlionțat. Se întoarce brusc înapoi spre interiorul camerei. Patul ei se afla în colțul acela, lângă ușă, unde sunt acum depozitate cutiile de carton. Da, da, își amintește. Avea un cadru înalt din fier forjat, vopsit în alb, și era acoperit cu o cuvertură superbă, decorată cu margarete mari, galbene. Sub pat păstra o pereche de pantofi de lac roșii, ca Dorothy în *Vrăjitorul din Oz*. Nu s-a mai gândit de multă vreme la pantofii aceia. Erau preferații ei. Pe unde s-or fi rătăcit când s-au mutat la Bristol? Și unde or fi dispărut patul cu cadru metalic și cuvertura înflorată?

Tapetul este șters complet în unele locuri, galben în altele. Șemineul are nevoie de o renovare serioasă, iar pe placa din lemn de deasupra se distinge un strat gros de praf. Se întoarce spre fereastră. Un nor acoperă luna.

Preț de câteva minute, grădina și pădurea arată sumbru, ca într-un film de groază.

Ar trebui să se întoarcă în pat și să încerce să citească. Are o carte nouă de Marian Keyes pe care abia așteaptă s-o înceapă. Simțind că a luat-o deodată cu frig, își strânge mai bine chimonoul în jurul trupului.

Este pe punctul să se întoarcă și să iasă, când surprinde o strălucire venind de afară. O mică pată luminoasă printre copaci. Inima începe să-i bată mai tare. Pare o lanternă. E cineva acolo? Supraveghează casa? Clipește fără să scape din priviri licărirea care începe acum să se miște rapid printre pomi, apoi dispare la fel de brusc cum a apărut. Mai rămâne acolo vreo zece minute, mijind în zadar ochii. Nimic.

A doua zi de dimineață, Lorna nu-i spune nimic fiicei sale. Știe că și-ar face griji fără rost și că acesta ar fi ultimul lucru de care are nevoie. În schimb, când constată că Saffy nu reușește să termine micul-dejun englezesc pregătit de Tom, îi informează că ar vrea să facă o plimbare prin grădină.

– Vin cu tine, se oferă imediat tânăra, ridicându-se de la masă.

Tom și-a pus deja ținuta terfelită de șantier și le-a anunțat că începe să vopsească balustrada scării.

– Nu, stai liniștită și termină de mâncat. Vreau să văd dacă găsesc ceva care să-mi stimuleze memoria.

– A..., am înțeles. Succes!

Soarele strălucește puternic, deși aerul este în continuare rece. Lorna pășește prin iarba plină de rouă și simte cum umiditatea i se strecoară pe sub tălpi, prin sandale. Respiră adânc și adulmecă cu nesaț aerul înmiresmat, care poartă cu el prospețimea rufelor abia spălate și întinse la uscat dis-de-dimineață. Fără să ia în seamă groapa din mijlocul terenului, se îndreaptă cu pași mari spre partea din spate a grădinii, străjuită de superbul copac roșu. Se întreabă ce specie o fi. Poate că Saffy o s-o lămurească, își spune. Aruncă o privire în urmă ca să se asigure că n-o vede nimeni din casă, apoi pune piciorul pe una dintre ramurile ce aproape că

ating pământul, doar cât să se ridice ca să poată încăleca zidul scund. Gestul îi vine atât de natural, încât este limpede că l-a mai făcut cândva. Se sprijină cu o mână de trunchi și sare în partea cealaltă.

În jurul îngrăditurii, pământul este puțin înălțat, cu poteci ce șerpuiesc printre copaci, mărginite de clopoței înfloriți. Încearcă să-și aducă aminte unde a văzut lumina în ajun. Nu știe exact ce speră să găsească. Urme de pași? Pământul este prea uscat. Dintr-odată observă un petic unde clopoțeii sunt doborâți, ca și cum cineva ar fi pășit peste ei cu puțin timp în urmă. Se apropie ca să se uite mai bine și, printre floricelele strivite, găsește trei mucuri de țigară.

Acum știe că azi-noapte nu a avut vedenii. Cineva s-a strecurat la adăpostul întunericului cât a putut de aproape și a supravegheat casa ascuns printre copaci. Cineva i-a supravegheat *pe ei*.

---

[1] Mici tartine specifice Țării Bascilor

[2] Unitate de măsură a lungimii în sistemul anglo-saxon; 1 milă = 1,609 kilometri

[3] În engleză, *Skelton* și *skeleton*, „schelet", se pronunță aproape identic.

Partea a doua

11. ROSE

Ajunul Crăciunului, 1979

Satul nu a arătat niciodată atât de frumos ca în seara aceea, când am cunoscut-o pe Daphne Hartall.

Pe strada principală, ghirlandele luminoase atârnate între lampadare luminau feeric cerul de culoarea cernelii; corul bisericii cânta colinde pe treptele monumentului Market Cross, cu un brad uriaş în spate, iar pe laturile pieţei primăria amenajase tarabe cu produse tradiţionale. Melissa Brown, proprietara singurei cafenele din Beggars Nook – numită, cu originalitate, chiar Melissa's –, prelungise programul și vindea de zor băuturi calde și plăcinte cu carne. Mirosul nucilor prăjite și al vinului fiert umplea aerul.

Iar de acel Crăciun erai în fine destul de mare ca să apreciezi magia momentului.

– Mami, mi-e sete! Vreau ceva de băut!

M-am uitat la tine. Năsucul tău obraznic era roşu de frig, iar fularul roz pe care ţi-l tricotasem îţi atârna sub bărbie. Se întunecase, deși încă nu venise ora ceaiului.

– De ce nu? Ţi-am zâmbit, strângându-ţi mâna moale, înmănușată, într-a mea. Ce-ai zice de o ciocolată caldă?

Ai scos un mic strigăt de bucurie şi ai încercat să mă tragi de partea cealaltă a pieţei.

Atunci am văzut-o pe femeia care urma să-mi schimbe viața, deși, evident, n-o știam la vremea aceea.

La prima vedere mi s-a părut tristă. Stătea singură lângă crucea din mijlocul pieței. Își sufla în palmele

goale, ca să le încălzească, și urmărea corul. Purta un palton subțire de catifea oliv cu petice colorate cusute din loc în loc, iar pantalonii evazați îi atârnau pe coapse. Părul blond, lung, cu cărare la mijloc și-l ținea turtit sub un fes, iar pe umăr purta o geantă mare. Se vedea că nu era din sat, căci avea un aer stingher. Pe atunci mă străduiam să-i detectez pe străini fără să mă dau în vileag, un exercițiu la care eram obligată pentru siguranța ta și a mea. Oamenii veneau în locul acesta izolat din adâncurile ținutului Cotswolds ca să se ascundă. Recunoșteam imediat un spirit înrudit.

– Mama, m-ai adus la realitate trăgându-mă de mânecă.

– Scuză-mă, ți-am răspuns.

Mi-am desprins privirea de la străină și te-am urmat în cafenea. Ochii tăi mari, căprui au sclipit de bucurie când Melissa ți-a întins ciocolata caldă într-o cană albă de polistiren, cu un moț de frișcă în vârf. Am izbucnit în râs și te-am avertizat că nu vei reuși s-o bei pe toată. Apoi ne-am oprit chiar în fața cafenelei, cu cănile calde strânse în mâini. Tu lingeai frișca, iar eu o căutam pe străină în grupul de oameni adunați în jurul bradului de Crăciun. Am văzut-o înaintând prin mulțime, cu umerii strânși de frig. Arunca priviri furișe, de animal hăituit, în toate părțile. Oare așa arătasem și eu cu trei ani în urmă, când mă refugiasem aici, însărcinată cu tine, disperată să-mi croiesc un nou început în viață?

– Așteaptă-mă aici o secundă, draga mea. Mă duc să schimb o vorbă cu Melissa.

Am intrat înapoi în cafenea. Patroana, o femeie masivă de vreo patruzeci de ani, cu un coc ce începea să încărunțească, avea ceva de modă veche atât în ținută, cât și în atitudine. Nu se măritase și locuise toată viața în Beggars Nook, prin urmare cunoștea pe toată lumea. Mă rog, aproape pe toată lumea. Știu că pe mine, de pildă, mă considera o enigmă, ceea ce nu ezitase să-mi spună în față de mai multe ori. „Dragă Rose, ești așa un mister pentru mine“, obișnuia să mă încurajeze la confidențe ținându-mi mâinile între palmele ei mari și moi. O frustra faptul că-i evitam sistematic întrebările.

Pe de altă parte, se purtase întotdeauna bine cu mine și încercase să mă introducă în viața satului.

Cafeneaua era liniștită. Oamenii ieșiți la plimbare se învârteau în jurul pieței, admirând produsele tradiționale expuse la standurile amenajate de primărie. Tu deja mă convinseseși să cumpăr o decorațiune de Crăciun reprezentând o zână aurie, de montat în vârful bradului.

– Melissa, am început aproape în șoaptă, deși eram numai noi două în local. O cunoști pe femeia aceea slabă, cu fes croșetat?

Patroana și-a șters mâinile pe șorțul cu flori și s-a uitat în direcția pe care i-o indicam. A clătinat din cap.

– Nu, n-am mai văzut-o până acum. S-ar putea să fie din satul vecin. Ah, ca să nu uit, Nancy mi-a spus că ar fi găsit pe cineva interesat de anunțul pe care l-ai pus în vitrina ei. Știi, despre închiriere.

Nancy lucra la băcănia locală și era sora mai tânără a Melissei. Formulasem intenționat anunțul în termeni vagi, rugând-o să ia coordonatele celor potențial interesați, ca să-i pot contacta eu, în loc să mă caute ei pe mine. Nu-mi lăsasem nici măcar numele, căci nu voiam să-mi asum nici un risc.

– E o veste foarte bună.

Știam deja că dacă era vorba de un bărbat, nu aveam de gând să-l caut. Făcusem o greșeală cu fosta chiriașă. Deși avea sexul corect, punea mult prea multe întrebări. Voia să ne împrietenim. Fusesem nevoită să o dau afară.

– O s-o rog pe Nancy să-ți transmită detaliile. Mâine e bine?

Am aprobat din cap, dar atenția îmi fugise deja înspre ușa rămasă deschisă, unde te lăsasem. Am simțit că înghet pe loc. Dispăruseși.

Mă întorsesem cu spatele doar câteva minute. Gravă eroare. De obicei, nu te scăpam nici o secundă din ochi. În momentul acela însă, atmosfera sărbătorilor de iarnă, cu oameni care nu mă cunoșteau, dar pe care eu îi urmăream de la distanță de ani de zile, ca să văd în cine puteam avea încredere, îmi dăduse un sentiment

de siguranță. În plus, îmi spusesem că pot să mă bazez pe tine, pe educația pe care mă străduisem să ți-o inculc de la cea mai fragedă vârstă. Știai, desigur, că nu trebuia să te îndepărtezi niciodată de mine. Să nu pleci aiurea. Dar erai doar o fetiță curioasă, căzută sub vraja luminilor strălucitoare ale Crăciunului.

Dispăruseși.

– Lolly! am strigat, incapabilă să-mi rețin panica din voce.

Am ieșit cu pași mari în stradă și am măsurat cu ochii trotuarele și piața. Corul, care tocmai terminase „Silent Night", începea să se disperseze. Trecuse doar un minut, cel mult două. Probabil că nu ajunseseși prea departe, dar nu reușeam să te zăresc pe nicăieri. Nu-ți vedeam paltonașul roșu sau căciula cu modele vesele. Sângele îmi bubuia în urechi.

– Ești bine?

Am auzit vocea Melissei din spate ca prin vis.

– A plecat! A plecat! am strigat. N-o văd pe nicăieri, n-o văd!

Oamenii își vedeau de treburile lor, râzând, schimbând impresii, suflând în vinul fiert, dar mie îmi venea să urlu la ei cât mă țineau plămânii: „DAȚI-VĂ LA O PARTE! UNDE ESTE COPILUL MEU? UNDE ESTE?" Abia îmi stăpâneam lacrimile, panica îmi apăsa dureros pieptul.

„Te-a luat; te-a luat...", îmi repetam în minte fără încetare, ca într-un film de groază.

Am intrat printre oameni, făcându-mi loc cu coatele, strigându-ți numele. Nu o vedeam, dar știam că Melissa ieșise după mine, încercând, fără succes, să mă calmeze. Intrasem într-o stare de panică oarbă – auzisem că așa se numește și pot confirma că exact aceasta este senzația. Eram orbită de frică.

Am continuat să înaintez printre oameni, cu Melissa pe urme. O auzeam întrebând în stânga și în dreapta dacă văzuse cineva o fetiță îmbrăcată cu un palton roșu.

Apoi te-am găsit. Te-am zărit prin mulțime, de mână cu femeia misterioasă pe care urma s-o cunosc drept

Daphne Hartall. Zâmbeai, dar pe obraji aveai urme de lacrimi uscate.

M-am repezit la tine, smulgându-te aproape de lângă femeia înaltă și slabă, apoi m-am lăsat pe vine și te-am luat în brațe, inspirându-ți adânc mirosul atât de dulce, de familiar.

– Doamne ajută, Doamne ajută, Doamne ajută!

– Îmi cer iertare, a zis necunoscuta pe o voce ascuțită. Micuța părea pierdută, i-am promis că o ajut să-și găsească mama.

Am văzut că avea în mână paharul tău de ciocolată cu margini maronii și lipicioase.

M-am ridicat ținându-te de mână, hotărâtă să nu-ți mai dau drumul niciodată.

– Vezi? a spus Melissa în spatele meu. Gâfâia strașnic. Pieptul greu i se ridica și cobora ritmic. Știam eu... că o să fie bine...

– Îți mulțumesc din suflet, Melissa. Îmi cer scuze dacă am reacționat exagerat...

A încuviințat din cap cu mâna apăsată în dreptul inimii și m-a asigurat că nu era nici o problemă, dar că trebuia să se întoarcă rapid la cafeneaua ei. Nu mi-a scăpat însă privirea piezișă pe care mi-a aruncat-o peste umăr în timp ce se îndepărta. Mi-am dat seama că mă considera o mamă isterică, obsedată să controleze cele mai mici detalii.

După câteva clipe de tăcere jenantă, femeia s-a prezentat:

– Numele meu este Daphne.

– Eu sunt Rose, iar ea este Lolly.

Străina a zâmbit și chipul i s-a luminat, făcând-o să arate mai puțin severă, mai blândă. Acum, de aproape, am văzut că vârfurile genelor ei lungi erau albastre.

– Da, așa mi-a spus. Un nume neobișnuit.

– De fapt, o cheamă Lorna, dar nu reușește să-l pronunțe cum trebuie. A început să se prezinte Lolly și așa i-a rămas numele. În fine, mulțumesc, încă o dată, pentru ajutor. Sunteți nouă în sat? am întrebat-o după o scurtă ezitare.

– Da. Am închiriat o cameră deasupra pubului Cerbul și Fazanul. Caut însă ceva mai spațios și pe termen mai lung.

M-am întrebat pe loc dacă nu cumva ea era cea care se interesase de anunțul meu.

– Aș putea să vă ajut, dacă vreți, i-am răspuns zâmbind.

Mi-a zâmbit la rândul ei, lăsând să i se întrevadă un șir de dinți mici și albi. Nu ne întâlniserăm dintr-o simplă coincidență, mi-am spus. Drumurile noastre erau predestinate să se încrucișeze.

Cât de grav mă înșelam!

12. SAFFY

În drum spre azilul bunicii, mama este neobișnuit de tăcută. Se uită pe fereastră în timp ce depășim piața satului, cu monumentul și cafeneaua – Beggars Bowl. Dincolo, fleșa bisericii aruncă flăcări în răsăritul strălucitor. A plouat peste noapte și aerul este tare și proaspăt, făcând ca totul în jur să pară mai limpede și mai viu colorat. Se gândește tot la Alberto? N-a vorbit prea mult despre el. Mi-am petrecut cea mai mare parte a zilei de ieri, duminică, plimbând-o prin sat, în timp ce evocam amintiri despre bunica. Tom ne urma la câțiva pași distanță, împreună cu Snowy, ca să ne lase intimitatea necesară. Mama părea să cunoască instinctiv drumul spre cafenea, iar când a urcat pe treptele îmbătrânite de vreme ale monumentului a spus că trăiește un sentiment de déjà-vu.

– Uite, mi-a zis arătând spre o clădire mică lipită de biserică. Sunt sigură că aici era o școală de arte sau școala de duminică, așa ceva.

Rezervasem o masă pentru prânz la Cerbul și Fazanul, care a câștigat niște premii pentru calitatea mâncării și unde eram sigură că mamei – cea mai mare gurmandă din câte cunosc – îi va plăcea. Părea încordată în timp ce ne plimbam pe străduțele pietruite și mă tot întreba cât de ușor e accesul în pădurea din spatele casei. Pe mama o vezi rareori încordată, căci este mai mult genul

optimist, care caută să vadă partea bună în orice situație. Când am întrebat-o dacă este ceva în neregulă, a negat energic din cap, aproape lovindu-se singură cu cerceii enormi pe care-i purta, și m-a luat de braț.

– Nu, totul este cum nu se poate mai bine, draga mea. Mă bucur că sunt aici, cu voi. Acum, arată-mi unde este restaurantul acela faimos. Aș da orice pentru o friptură de vită.

– Ești bine? o întreb din nou pe când ieșim din sat și ne îndreptăm spre autostrada M4.

Se întoarce la mine cu un zâmbet exuberant. Sub machiajul aplicat cu mână de expert, văd că arată obosită.

– Desigur. De ce mă întrebi?

„Pentru că nu sporovăiești încontinuu, după cum îți este obiceiul", îmi vine să-i răspund.

– Nu știu... Pari puțin mai *tăcută* decât te cunosc, mă aud spunând plină de tact.

– Mă gândesc la bunica ta, atâta tot. Mă întreb dacă o să fie lucidă la discuția de astăzi.

Soarele pare să apună brusc și lumea mea se întunecă.

– Da, și eu îmi fac griji din cauza asta. Nu vreau ca polițiștii s-o sperie, dar tot e bine că au acceptat să-i pună întrebări la azil. Mă bucur că stai până sâmbătă, ca să o mai vezi o dată pe bunica, înainte de plecare.

Mama se foiește în scaun și își aranjează bluza strâmtă, indigo, mulată pe piept. Poartă blugi albi și sandale de piele cu toc. Și-a vopsit recent unghiile fucsia. Eu nu mi le-am mai făcut de la Crăciun. De fapt, nici nu am de ce, pentru că umblu doar în teniși, chiar și pe căldura asta. Când trec la sandale, prefer întotdeauna credincioasa pereche de Birkenstock, pe care mama le consideră *definiția urâțeniei*.

– Mă gândeam să rămân puțin mai mult la voi, dacă nu vă deranjează.

Mă întreb ce anume a făcut-o să vrea să-și prelungească șederea. Îmi făcusem socoteala că un weekend ar fi fost mai mult decât suficient pentru ea. Eram sigură că-i lipsesc deja Alberto și plaja însorită.

– Cum să ne deranjeze? i-am răspuns, mințind puțin.

Mama are o personalitate atât de expansivă, încât casa noastră pare mai mică în prezența ei. Nu se poate abține să nu se bage peste tot: ne face mâncare, chiar dacă nu ne este foame, sau se apucă de strâns rufe pentru spălat exact atunci când încerc să moțăi pe canapea. Mă simt vinovată când o văd că spală și sar s-o ajut, deși aș fi preferat să las totul pe a doua zi și să lenevesc cu Tom la televizor. Tom este foarte drăguț cu ea, dar am sesizat că nu și-a putut reține o strâmbătură când l-a întrebat cum de poate lipsi de la serviciu în timp ce el încerca să se uite la serialul *The IT Crowd*.

– Pot să-mi iau un concediu fără plată și, oricum, îmi sunt datori cu o mulțime de zile libere.

– OK. Știi că poți să stai la noi cât vrei, dar eu chiar trebuie să lucrez, îi spun. Am termene de respectat.

Este perfect adevărat și sper că a înțeles că nu am timp să stau la taclale cât e ziua de lungă.

Întinde mâna și mă bate liniștitor pe genunchi, făcând să zdrăngănească brățările impozante pe care le poartă.

– Nu-ți face griji pentru mine. Vezi-ți de treburile tale ca de obicei. Nici nu mă băga în seamă.

Îmi vine să râd. Este imposibil să faci asta cu mama în preajmă.

– Alberto nu se supără? fac o ultimă tentativă.

Flutură disprețuitoare o mână cu degetele pline de inele.

– Asta e treaba mea. O să fie bine.

Îmi înghit gândurile negre. Mi-e teamă că mama fuge de viața ei din Spania, de problemele pe care sunt sigură că le are cu Alberto. Mă simt vag vinovată că eu și Tom avem o căsnicie solidă și așteptăm un copil, în timp ce ea nu a reușit niciodată să-și facă un rost. Dintr-odată scoate un chicot ascuțit care mă face să tresar.

– Vai, draga mea, ai un aer atât de serios! Nu-ți mai face griji.

– Nu-mi fac.

– Iarăși te muști de buză. Așa faci întotdeauna când ești stresată. Sunt o femeie în toată firea, știu să mă

descurc în viață. Eu ar trebui să-mi fac griji pentru tine, nu invers...

– De ce crezi că ar trebui? o întreb încruntată.

– Vorbeam așa... la modul general... Doar asta este misiunea mamelor, nu-i așa?

Se joacă nervos cu inelul de pe degetul arătător, pe care l-a primit de la tatăl meu. Piatra este un safir foarte frumos și refuză să-l scoată, chiar dacă s-au despărțit cu ani în urmă.

De ce am sentimentul că îmi ascunde ceva?

Soarele iese brusc din spatele unui nor și mă orbește. Cobor apărătoarea de deasupra parbrizului. De fapt, mama are dreptate. Chiar sunt foarte îngrijorată și am toate motivele: de dimineață am vomitat cafeaua fără cofeină și felia de pâine prăjită, iar acum urmează întâlnirea cu oamenii legii și discuția acestora cu bunica.

O găsim în fotoliul ei obișnuit, în același colț al salonului de recreere. Soarele arde nemilos prin ferestre și încăperea mi se pare sufocantă, supraîncălzită. Geamurile înalte sunt închise bine, iar bunica poartă un hanorac roz. Cred că fierbe pe sub el.

Astăzi nu încearcă să rezolve un puzzle, ci doar se uită absentă pe fereastră, înspre grădină. Mă întreb la ce se gândește.

– Doamne! exclamă cu voce tremurată mama ducând mâna la piept. Arată mai mică și mai slabă decât ultima dată când am văzut-o.

Îmi înghit nervozitatea și mă uit la ceas. Abia a trecut de ora zece. Poliția a promis că ajunge în jur de zece și jumătate.

Joy, administratoarea centrului, o femeie subțire și exagerat de politicoasă, de aproape șaizeci de ani, se apropie de noi.

– Rose e în toane bune astăzi. Vă anunț când vine poliția, căci nu aș vrea să-mi deranjeze ceilalți pensionari.

Zâmbește, dar ochii îi rămân reci în spatele ochelarilor cu rame groase. Tot timpul are aerul că este hărțuită de clienți.

Mama încuviințează din cap și îi mulțumește. Ne apropiem de bunica și ne înghesuim pe canapeaua de ratan de două locuri din fața ei.

Nu pare să ne bage în seamă. Stă, în continuare, cu ochii lipiți de fereastra ce dă spre grădină. Și-a pus dantura, cel puțin. Sunt așa de obișnuită s-o văd fără, încât transformarea fizionomiei, cu maxilarul mai accentuat, transmițând hotărâre, mă surprinde.

– Săru' mâna, bunico, îi spun aplecându-mă spre ea, întrucât sunt cel mai aproape.

Mama se întinde și ea și o ia de mână.

– Mă bucur să te văd, arăți bine.

Dar bunica se întoarce și o privește ciudat, fără nici o expresie.

– Tu cine ești?

Inima mi se înmoaie în piept.

– Sunt eu, Lorna. Fiica ta, îngaimă mama.

– Nu am nici o fiică, răspunde ea repede cu o undă de spaimă în voce.

Ochii mi se umplu de lacrimi când văd expresia de infinită tristețe înscrisă pe chipul mamei. Clipesc rapid, încercând să-mi rețin plânsul, conștientă că nu ar ajuta pe nimeni.

– Ba sigur că ai. Și o nepoată, spune mama, dar își retrage mâna.

Bunica se întoarce spre mine cu o sclipire de recunoaștere în ochi.

– Saffy!

– Săru' mâna, bunico, îi spun cu un zâmbet larg, evitând privirea mamei.

– Ce mai face tipul acela simpatic al tău?

– E foarte bine.

– Sper că-l hrănești cum trebuie.

Încep să râd. Mama s-a lăsat pe spătarul canapelei, complet demoralizată.

– Azi nu este joi. De obicei, tu vii să mă vezi joia.

Uneori mă miră și pe mine transformările pe care le suferă bunica. E ca și cum cineva ar fi intrat peste noapte în azil și i-ar fi șters memoria. Efectul nerecu-

noașterii propriei fiice este cu atât mai dur cu cât își amintește cu precizie diverse detalii banale.

– Da, ai dreptate, astăzi este luni. Dar azi vine poliția. Îți amintești că ți-am povestit despre cadavrele din grădină, săptămâna trecută?

Bunica se încordează, iar mama își îndreaptă spatele.

– De ce vor polițiștii să mă vadă?

– Mi-au spus că trebuie să-ți pună câteva întrebări, pentru că ai locuit acolo. Văzând că mijește ochii atentă, continui: Încearcă să le răspunzi cât de bine poți. Data trecută, ai vorbit despre o Sheila și un anume Victor...

– Sheila. O fetiță tare rea.

Cine este această Sheila? Aș da orice ca să aflu mai multe, dar sunt nevoită s-o aduc la subiectul zilei.

– Îți mai amintești ceva de pe vremea când locuiai în casa de la țară, bunico?

– Sigur că-mi amintesc, că doar n-am înnebunit dracului de tot!

Rămân cu gura căscată de șoc. Nu mi-a vorbit niciodată pe tonul ăsta.

– Știu că nu ești nebună, bunico, îi răspund cu blândețe.

– Poate că ar fi mai bine să lăsăm interogatoriul în sarcina poliției, draga mea, intervine mama.

– N-o interoghez!

Replica mea a fost însoțită de o privire tăioasă, deși sunt conștientă că exact asta fac. Însă mama nu știe cum s-o ia pe bunica, doar eu știu. Cădem toate trei într-o tăcere îmbufnată. Sunt convinsă că mama e supărată fiindcă bunica pare s-o fi uitat complet. Îmi dau seama cât de tare o doare, pentru că mi s-a întâmplat și mie de câteva ori. Mama nu a vizitat-o atât de des ca mine de când a fost admisă la azil. Ar fi trebuit s-o avertizez înainte să ajungem.

– Jean a lovit-o, anunță bătrâna brusc, rupând tăcerea.

– Cine este Jean? o întreb aplecându-mă din nou spre ea.

– Jean a lovit-o. I-a dat una în cap, și ea a căzut la pământ.

Îmi țin respirația, căci nu vreau să-i întrerup fluxul amintirilor. O simt pe mama încordată lângă mine.

Este posibil ca bunica să știe ceva despre cadavre, până la urmă?

Așteptăm... o secundă, două... Mama deschide gura ca să spună ceva, dar îi fac semn din cap să tacă: „Nu, nu vorbi", o implor fără să articulez cuvintele.

– Nu știam ce să fac. Toată lumea zicea că era o ticăloasă, că era rea pentru că făcuse ce făcuse. Victor încerca să ne distrugă.

Mă apropii de ea foarte ușor, ca să nu se simtă agresată.

– Bunico..., vrei să spui că cineva numit Jean a ucis-o pe femeia de la Skelton Place?

Mă întorc să mă uit la mama, care e oripilată.

– Victor... Sheila...

Îmi frec tâmplele cu podul palmelor. Mă paște o migrenă de toată frumusețea. Bunica pare acum la fel de confuză ca mine. Cred că am auzit vocea demenței senile, îmi spun. Este pentru prima dată când o aud pronunțând numele acestea.

Din fericire, Joy își face din nou apariția.

– A venit poliția, ne informează în șoaptă, aruncând o privire în jur, ca să se asigure că nu sunt alți rezidenți prin preajmă. Vă rog să mă urmați.

13. LORNA

Se duc după Joy într-o încăpere cu un șemineu și un tapet moale de culoarea oului de rață. Saffy o ține de mână pe bunica ei, iar Lorna este din ce în ce mai nefericită. Nu doar din cauza aspectului tot mai împuținat al bătrânei, ci și pentru că aceasta este incapabilă s-o mai recunoască. Știe că nu a vizitat-o destul de des. I-a fost greu să se deplaseze din Spania sau, în orice caz, asta a fost scuza pe care și-a găsit-o. Cu toate acestea, în adâncul sufletului ei recunoaște că ar fi putut face mai mult, că ar fi putut să treacă mai des pe la ea. Nu

faci decât nouăzeci de minute cu avionul. De fapt, i-a fost mai ușor să nu se gândească la ea, s-o lase să se stingă încet în sanatoriul acela, cu mintea tot mai vraiște. Sigur, i-a venit mai ușor să se gândească la bărbați arătoși și ridicol de tineri. Simte cum i se înfig în inimă dinții ascuțiți ai vinovăției. A fost o fiică oribilă.

Cele două fotolii înflorate plasate de o parte și de cealaltă a șemineului sunt ocupate de doi bărbați în cămăși cu gulerele deschise, pantaloni de stradă și un strat gros de transpirație pe chipuri. Aici este chiar mai cald decât în salon. Cel mai în vârstă - peste patruzeci de ani, estimează Lorna, aproape complet chel, cu ochi albaștri și maxilar pătrățos - se ridică în picioare când intră. Cel mai tânăr - aproape treizeci de ani, scund și plinuț, cu părul de culoarea apei în care ai spălat vasele - rămâne așezat. Ține în mână un pahar de plastic transparent de la Starbucks, cu ceea ce seamănă cu un milkshake.

- Inspector Matthew Barnes, se prezintă primul, întinzându-le mâna peste masă. Acesta este colegul meu, subinspectorul Ben Worthing. Suntem de la secția de poliție din Wiltshire.

Ben salută din cap pe toată lumea și Lorna observă că privirea îi zăbovește nepermis de mult asupra lui Saffy.

Inspectorul Barnes revine la locul lui, în timp ce Joy, administratoarea azilului, se foiește în jurul lor, întrebându-i dacă vor cafea sau ceai. Lorna și Saffy o încadrează pe bătrână, care pare încă și mai mică și mai confuză în fotoliul ei, cu mâinile unite în poală și ochii trecând nervos de la un polițist la celălalt. Lorna se întinde și o apucă de mână ca să-i dea curaj. Se bucură că Rose îi permite acest gest.

- Rose, nu vreau să te sperii. Discuția noastră este neoficială. La momentul actual nu facem decât să adunăm informații, începe amabil Barnes. Stăm de vorbă cu toți cei care au o legătură cu proprietatea.

Pe masa din fața lui se află deja un carnețel și un stilou, pe care le ia în mâini, pregătindu-se să noteze.

Mama Lornei nu spune nimic, doar se holbează în gol și soarbe din când în când din ceașca de ceai pe care

i-a adus-o amabila Joy.

– Să începem cu niște întrebări generale, Rose. Data nașterii?

Brusc, bătrâna pare cuprinsă de panică.

– Ăă... hm... iulie, nu, august... 1939, cred...

– Te-ai născut în 1943, mamă. Notați acolo, 20 martie 1943, precizează Lorna întorcându-se spre inspectorul de poliție.

– Ah, da, ai dreptate, 1943, în toiul războiului, dacă vă vine să credeți.

Rose s-a mai liniștit și începe să bea din nou ceai plescăind din buze.

Lorna îi aruncă o privire lui Saffy, care o privește îngrijorată. O să fie un dezastru. Cum să procedeze? Cum să se descurce, dacă mama ei nu-și amintește nici măcar când s-a născut?

– Ați fost diagnosticată cu Alzheimer? întreabă omul legii.

– Da, vara trecută, intervine tot Lorna, căci bătrâna nu pare capabilă.

Saffy se foiește pe scaun. Lorna observă că nici nu s-a atins de paharul cu apă din fața ei.

– Mulțumesc, Lorna, îi răspunde polițistul fără să zâmbească. Așadar, Rose, din informațiile de care dispunem rezultă că ai început să cauți un chiriaș în aprilie 1981.

Bătrâna clatină neajutorată din cap.

– Nu... nu mai știu.

– Dar noi știm că primul dumitale chiriaș a apărut în iunie 1981. Un cuplu care a închiriat casa pe zece ani. Am discutat deja cu ei. Înainte de asta, ai locuit acolo timp de patru ani. A mai locuit cineva cu dumneata, sau ai stat singură?

– Am... am avut un chiriaș.

– Femeie sau bărbat?

– Femeie. Daphne... Daphne Hartall.

Pronunță numele cu voluptate, ca și cum i-ar plăcea sonoritatea acestuia.

Lorna se gândește că mama ei nu a menționat-o niciodată pe această Daphne până acum.

– Îți amintești în ce an?

– Cred că în 1979. Nu, 1980... Ultimul an când am mai stat acolo.

Soarbe din ceai cu zgomot, și băutura i se scurge pe bluza roz. Saffy întinde mâna spre ceașcă, pregătită s-o ajute.

– Și ce vârstă avea Daphne?

– Avea... era de aceeași vârstă cu mine, cred. Vreo treizeci de ani... sau poate patruzeci... nu... nu-mi mai amintesc exact...

Ochii bătrânei fug speriați dintr-o parte în alta.

– Ce s-a întâmplat cu ea apoi?

– Nu... nu știu. A plecat. Am pierdut legătura.

– Erați prietene?

– Da, da, eram prietene.

Tonul i-a devenit morocănos, ca atunci când o punea la punct pe Lorna când o pisa cu întrebările despre tatăl ei.

– Aveați, vreuna dintre voi, parteneri de sex masculin în perioada respectivă?

Rose face un gest brusc, involuntar, și răstoarnă puțin ceai din ceașcă.

Saffy o privește îndurerată.

– Hai, bunico, dă-mi voie să te ajut cu ceaiul.

Ușurarea i se citește pe chip când reușește să-i ia recipientul din mână.

– Rose? Vizitatori bărbați? insistă omul legii.

– Nu, nu. Eram speriate. Victor...

Lorna se încruntă. Din nou acest Victor. Cine este Victor?

– De ce erai speriată, Rose? o întreabă blând inspectorul Barnes.

– Victor voia să-i facă rău copilului, îi răspunde atingându-și ușor stomacul, ca și cum ar fi rememorat sarcina.

„Se referă la mine? Nu se poate, doar mi-a spus că tatăl meu a murit înainte să vin pe lume“, își spune Lorna.

Mama ei a protejat-o cu cerbicie toată copilăria, insistând s-o aștepte în stația de autobuz în fiecare seară

când ieşea de la şcoală, chiar dacă prietenele ei aveau voie să meargă singure până acasă. N-o lăsa niciodată să se îndepărteze, dorind întotdeauna să ştie unde se ducea şi la ce oră urma să se întoarcă. Dacă se întâmpla să întârzie, telefona imediat la părinţii prietenelor ei, ceea ce o ruşina atât de tare, încât devenise foarte punctuală. Acesta să fie motivul? Mama ei se temea de un bărbat pe nume Victor?

Acum, poliţistul se încruntă.

– Cine este Victor? Are şi un nume de familie?

– A trecut aşa de multă vreme... Bătrâna clatină din cap neajutorată, apoi se întoarce spre Saffy: Nu vreau să mai răspund la nici o întrebare. Vreau să mă uit la *Războiul depozitelor*.

– Te rog, bunico. Nu mai durează mult, nu-i aşa, domnule inspector?

Poliţistul încuviinţează grav.

– Încă puţin, te rog, Rose. Ce-ţi poţi aminti despre Victor? A venit vreodată la casa de la ţară?

– Nu... Adică nu ştiu... Bătrâna clipeşte raid. Nu-mi amintesc...

– Ce mi-ai mai putea spune despre Daphne?

– Nu mare lucru. Am zis deja că a locuit o vreme împreună cu mine. Un an, cred. Apoi a plecat. S-a mutat. Da, da, s-a mutat...

– Ai mai avut şi alţi chiriaşi în perioada aceea?

– Nu. Oh, ba da. Am avut, înainte de Daphne. Dar nu a stat mult.

– Îţi poţi aminti numele ei?

– Nu...

Inspectorul Barnes oftează adânc.

– Bun. O să verificăm. Ai asistat la vreun act de violenţă la adresa unei persoane petrecut la casa din Skelton Place?

– Jean a lovit-o în cap.

Lornei i se strânge inima.

Poliţistul îi aruncă o privire colegului său, apoi revine cu întrebările.

– Jean? Cine este Jean, Rose?

– Jean a lovit-o în cap, şi ea nu s-a mai ridicat de jos.

Omul legii își întinde picioarele. Chipul îi rămâne impasibil, dar ridurile de la colțurile buzelor îi trădează încordarea.

– Jean a lovit-o pe Daphne în cap?

– Nu.

– Atunci cine?

Chipul bătrânei este o imagine vie a confuziei depline. Pare obosită, sub ochi i-au apărut cearcăne vineții.

– Nu știu.

– Cred că ajunge, domnilor, intervine Lorna.

Tot exercițiul i se pare incorect. Cum poți să pui bază pe declarațiile unui om aflat într-o asemenea stare?

Inspectorul bate în retragere.

– De acord, dar, dacă mama dumneavoastră își amintește ceva, orice, indiferent cât de nesemnificativ ar putea părea, vă rog să ne înștiințați.

Afară, pe coridor, Lorna le urmărește pe Saffy și pe Joy, care o conduc pe mama ei înapoi în cameră. Trăncănește în continuare despre *Războiul depozitelor*, cu accentul acela de om simplu, din clasa muncitoare, de care nu s-a putut dezbăra niciodată. Interviul nu pare s-o fi afectat prea mult, dar Lorna este în continuare nervoasă. Ar vrea să-i spună inspectorului Barnes câteva cuvinte bine simțite.

Rămâne intenționat în urmă, așteptând ieșirea polițiștilor. Își agață poșeta pe umăr și se proțăpește în fața inspectorului Barnes.

– Credeți că a fost necesar interogatoriul acesta? Este o biată femeie atinsă de demență, pentru numele Domnului! Sper că nu i-ați luat în serios delirul cu Victor și Jean. E confuză, nimic mai mult. Nu știe despre ce vorbește.

Izbucnirea ei îl ia pe nepregătite pe polițist.

– Este obligația noastră să audiem toate persoanele care au locuit în casa din Skelton Place în perioada de timp vizată, îi răspunde calm. Avem de-a face cu un caz foarte serios de crimă și trebuie să acumulăm cât mai multe informații. Da, înțeleg că Rose suferă de demență și îi voi trata toate declarațiile cu cea mai mare circum-

specție. Pe de altă parte, am impresia că ne-a pus pe o pistă interesantă și ar fi neprofesional din partea mea să nu o investighez.

– Mama nu știe nimic. Ați spus că ați discutat cu cei care au închiriat casa de la ea. V-a ajutat cu ceva?

– Încă nu, oftează inspectorul. Dar, așa cum v-am explicat, în stadiul actual al anchetei încercăm să acumulăm cât mai multe informații despre cei care au locuit la adresa respectivă și despre perioadele petrecute acolo. Lucrăm în paralel la identificarea cadavrelor. În momentul în care vom ști cine sunt și când au murit exact, o să ne fie mai ușor să...

Discursul îi este întrerupt de bolboroseala unui lichid supt printr-un pai. Subinspectorul Worthing aproape și-a terminat milkshake-ul. Lorna îl privește aspru, și omul are bunul-simț măcar să pară rușinat.

– Mai bine te aștept în mașină, boss, anunță înainte de a porni în pas vioi spre ieșire.

„*Boss?* Pe bune?" Lorna își dă sugestiv ochii peste cap. Inspectorul Barnes îi surprinde reacția.

– Băiatul e nou. Cred că s-a uitat la prea multe filme polițiste.

Buzele îi zvâcnesc puțin, dar refuză să râdă. Încă este supărată. Se foiește de pe un picior pe celălalt. Bareta sandalei îi râcâie o bătătură mai veche.

– Și acum ce urmează?

Inspectorul îi aruncă o privire dificil de interpretat. Lorna se întreabă dacă nu cumva îi provoacă milă.

– Ținem legătura.

14 . SAFFY

Când ajungem înapoi acasă, Tom nu s-a întors încă de la serviciu, așa că mama se oferă să pregătească cina, iar eu ies la plimbare cu Snowy. Încă e cald, razele soarelui sunt filtrate jucăuș printre copaci. Când trec pe lângă casa de la numărul 9, Brenda Morrison îmi iese grăbită în cale, încălțată cu papucii de casă din piele de oaie.

– Stai puțin, vreau să vorbim ceva! strigă la mine.

Mă opresc și-i ofer un zâmbet politicos. Nu mi-a plăcut niciodată de ea și nici de soțul ei, Jack. Nu ne-au întâmpinat cum s-ar fi cuvenit când ne-am mutat în sat, apoi au încercat să ne blocheze lucrările de extindere. Au în permanență un motiv de nemulțumire: când nu se plâng de zgomotul excavatorului critică amplasamentul pubelei noastre, ba ne reproșează chiar și lătratul lui Snowy prin grădină.

– Ce mai faci, Brenda?

– Nu prea bine. M-am săturat de ziariștii ăștia care se învârt tot timpul pe aici. Săptămâna trecută unul s-a suit pe gardul din spate, ca să ne facă poze. Nu sunt normali. De supărare, lui Jack i-a revenit hiperaciditatea la stomac.

– Îmi pare foarte rău. Nici eu nu-i mai suport.

– Locuim de aproape treizeci de ani aici, și nu am mai văzut așa ceva.

– Nici nu-mi dau seama ce speră să afle. Nu au apărut informații noi și se pare că nici nu vor apărea prea curând. Inspectorul Barnes spunea că iau la mână decesele suspecte dintre 1970 și 1990, încercând să identifice cadavrele. Ar putea să dureze luni în șir.

– Să știi că a venit și la mine poliția, cu o mulțime de întrebări, continuă ca și cum eu n-aș fi spus nimic. Și îți repet exact ce le-am zis și lor: locuim aici de aproape treizeci de ani, iar dacă doi oameni ar fi fost omorâți și îngropați în grădina de alături, ei bine, am fi văzut ceva. De obicei nu-mi scapă nimic, încheie încrucișându-și mândră mâinile pe piept.

Nici nu mă surprinde.

– Treizeci de ani, deci ați ajuns aici în...

– În 1986. Am cumpărat casa de la un cuplu foarte simpatic, care căuta să se mute într-un bungalou lângă fiul lor.

– N-ați cunoscut-o din întâmplare pe bunica? Rose Grey? Nu locuia aici, dar era proprietară. Presupun că mai trecea din când în când...

Femeia clatină energic din cap.

– Nu. Când ne-am mutat, la tine locuiau soții Beryl și Colin Jenkins. Nu-mi amintesc de bunica ta.

Snowy trage de lesă și mă aplec să-l liniștesc.

– Și după ei a venit familia Turner? o întreb, amintindu-mi de conversația bătrânei doamne McNulty la băcănia din colț.

Brenda se holbează la mine și, chiar când îmi spun că nu vrea să-mi răspundă, se apleacă în față cu aerul că urmează să-mi facă o confidență. Deși e ciufută, nu refuză o bârfă suculentă. Își înfășoară mai bine trupul uscățiv în puloverul lung.

– Soții Turner – Valerie și Stan – s-au mutat aici prin 1988 sau 1989. Aveau un băiat care le făcea numai necazuri. Tot timpul se băga în belele.

– Îți amintești cum îl chema?

– Harrison. Da, așa îl chema. L-am ținut minte din cauza lui George Harrison. Era un sălbatic. Mi-a fost tare milă de părinții lui, care erau mai în vârstă. Stan suferea de o artrită îngrozitoare.

– Le-ai povestit polițiștilor despre asta?

– Sigur că da. Le-am spus totul când au venit pe la noi, săptămâna trecută.

Sper că l-au verificat pe acel Harrison. Îmi propun să-l întreb pe inspectorul Barnes.

– În orice caz, acum nu mai văd nici un ziarist prin zonă. Poate că și-au luat o zi liberă, încerc să închei conversația într-o notă pozitivă.

Brenda însă face stânga-mprejur și o ia cu pași mici, dar repezi spre casă, fără să mă salute.

Mai târziu, îi relatez lui Tom discuția cu vecina, lângă chiuvetă, în timp ce spălăm vasele înainte să se apuce mama de ele. A rearanjat deja sertarul cu tacâmuri. La masă, îi povestesc și cum a decurs vizita la bunica.

Mama s-a dus în camera ei, ca să se îngrijească de bătătura de la călcâi. Nu înțeleg de ce insistă să poarte încălțăminte cu tocuri peste tot pe unde mergem. O pieliță căpoasă de somon s-a lipit de tigaie și îmi revărs nervii frecând-o energic. Aș da orice pentru o mașină de spălat vase, dar cine știe când vom putea să ne reapucăm de extindere? Se pare că bucătăria mult visată mai are de așteptat. Cu toate că grădina nu mai are sta-

tut de „loc al crimei“ și poliția ne-a spus că putem relua lucrările, muncitorii au luat altă comandă și nu pot reveni decât peste câteva luni. Nu pot să nu mă întreb dacă nu cumva ne-au servit o minciună pe post de scuză.

– Fiul ar putea să reprezinte o pistă interesantă pentru polițiști, spune Tom. Poate că părinții l-au acoperit.

Observ că are o dâră de vopsea albă în păr. S-a schimbat în hainele de lucru imediat ce a sosit acasă, declarând că are timp să mai dea o mână de vopsea înainte de cină. Balustrada scării e aproape gata și vrea să ne apucăm rapid de redecorarea dormitorului mic. Ceva mă face însă să trag de timp... De fiecare dată când intru acolo sunt copleșită de un sentiment straniu. A început de când au fost descoperite cele două cadavre în grădină și îmi dau seama că priveliștea de la fereastră, care dă spre groapa enormă din curtea din spate, s-ar putea să-mi amplifice neliniștea. Mă face să mă gândesc tot timpul la cele petrecute acolo. O să trec și peste asta, dar abia aștept să se termine.

– Bunica a menționat două nume astăzi, Jean și Victor, îi zic. Cred că este tot mai confuză, dar, pentru prima dată, m-a făcut să mă întreb dacă nu cumva cunoaște ceva despre cei doi morți. Am impresia că se chinuie să-și amintească. Dar, după ce am vorbit cu Brenda...

Las fraza să plutească în aer.

Inspectorul Barnes ne-a spus la plecare că femeia care i-a vândut casa bunicii în 1977 a murit de mult. N-a avut copii, doar o soră, cu care polițiștii au stat de vorbă. A adăugat că se concentrează acum asupra celor două familii care au închiriat de la bunica între 1981 și 1990, dar nu a menționat nimic despre fiul familiei Turner. Ne-a mai spus și că adună informații despre Daphne Hall și despre celălalt chiriaș. Se pare că lucrează intens la identificarea cadavrelor, dar sarcina le este îngreunată de descompunerea avansată. Vorbea ca despre un colț de mamut.

– Îmi închipui că e o încercare dificilă pentru bunica ta. Și cred că e foarte greu să-ți dai seama cât este ade-

văr în ceea ce spune și cât este efectul demenței.

În timp ce vorbește, Tom șterge o farfurie care aproape că-i alunecă din mână.

– Ai grijă! E printre ultimele neciobite.

Se strâmbă. Neîndemânarea lui e legendară în familie. În noaptea când ne-am cunoscut, la universitate, în Bournemouth, m-a condus la apartamentul unde stăteam cu chirie după ce băusem prea mult. Mi-am dat seama imediat că era un băiat bun, pentru că s-a îngrijit de mine, mi-a adus apă și m-a pus să mănânc ceva de dimineață. Când l-am văzut învârtindu-se prin sufrageria dezordonată cu o tavă în mână, am simțit o undă de duioșie pentru tipul acesta arătos, dar tocilar, cu părul blond veșnic răvășit, care încerca să-mi facă impresie bună, dar care a reușit să se împiedice de covor și să răstoarne tot micul-dejun pe jos. Înghețat de groază, îmi căuta vinovat privirea. În momentul acela am izbucnit simultan în râs și gheața s-a spart între noi.

De atunci a alunecat pe o podea umedă în timp ce vizitam un apartament cu agentul nostru imobiliar, s-a împiedicat de o rădăcină și și-a sucit glezna într-o plimbare romantică prin pădure, iar, mai recent, a căzut peste Snowy și a fost nevoit să stea o săptămână la pat, cu dureri de spate. Nu mai pomenesc nenumăratele pahare și farfurii pe care le-a făcut cioburi în ultimii ani. Spune că nu are o coordonare bună pentru că nu s-a obișnuit niciodată cu membrele sale lungi și cu trupul deșirat. „Sunt ca un pui de ciobănesc german care crește prea repede“, îi place să glumească.

Tom așază cu grijă farfuriile spălate pe blatul de lângă chiuvetă și ridică tigaia din rastelul de vase cu o delicatețe care mă face să râd. Chiar în acea clipă, mama dă buzna peste noi. E roșie la față și agitată.

– Am o idee genială! Ce-ar fi să scotocim puțin prin lucrurile bunicii tale? Toată povestea asta cu Jean și Victor m-a pus pe gânduri.

– Prin lucrurile ei? repet ca un ecou și întind mâna după o cârpă ca să mă șterg.

– Da, știi, în cutiile pe care le-am făcut când am mutat-o de la Bristol.

Mă încrunt.

– Dar am dat o mulțime de obiecte la săraci. Mobila și altele.

– Da, însă i-am păstrat lucrurile personale, nu-i așa? Documentele și așa mai departe... Unde le-ai pus? mă întreabă iritată.

O aprob din cap, cu gândul la plicurile și cutiile de hârtii pe care le-am înghesuit în bufetul bunicii, hotărând c-o să le triem altă dată. Evident, eu am uitat de ele, iar mama s-a întors în Spania.

– Încerc să-mi amintesc. Cred că sunt în camera de oaspeți sau prin pod. N-am apucat încă să desfacem toate cutiile.

Mama ridică o sprânceană și-mi aruncă o privire critică, la modul: „Dar v-ați mutat aici de luni de zile!" Evident că ea ar fi despachetat totul în prima săptămână.

– Bine, trebuie să găsim lăzile alea și să le golim.

Simt că mi se taie respirația.

– Acum?

Speram să ronțăim liniștiți un pachet de bomboane Minstrels în fața televizorului, urmărind un serial lejer și amuzant, ca să ne ia gândul de la necazurile prin care trecem.

– Îmi pare rău, draga mea, îmi spune cu blândețe. Știu că te simți obosită. Am uitat cât de dificil e al doilea trimestru de sarcină. Arată-mi doar unde sunt, și mă ocup eu de hârtii.

Ideea mă tentează, ca să fiu sinceră, dar nu o pot lăsa să facă singură totul.

– Nu-i nici o problemă. Sigur că te ajut. Haide!

Îi arunc lui Tom o privire exasperată pe la spatele mamei. Îmi zâmbește înțelegător și pune de ceai.

Găsim totul în pod. Două cutii mari, ascunse în cel mai îndepărtat colț. Tom mă ajută să le cobor la parter. Acolo, ne așezăm toți trei pe jos, cu câte o cană de ceai

alături, și începem să le examinăm conținutul. Snowy se odihnește cu capul în poala lui Tom.

– Doamne, ce de nimicuri a păstrat, se plânge mama cu ochii la o mână de chitanțe îngălbenite de vreme.

– Ia uite ce am găsit eu. Un volum de poezie. Pare vechi. Paginile miros a mucegai. O..., ce avem noi aici? exclam.

– Ce, ce? întreabă nerăbdătoare mama.

Extrag cu delicatețe o floare uscată dintre paginile cărții.

– Un trandafir presat. Floarea este uscată și sfărâmicioasă, dar petalele și-au păstrat nuanța de roșu-aprins. O persoană iubită i-a oferit această carte, spun încet așezând floarea la locul ei, între pagini. Sunt poeme de dragoste.

Ochii mamei strălucesc când ia volumul în mâini și-l examinează pe toate părțile. Știu ce simte. Bunica a fost întotdeauna extrem de discretă, nu a vorbit niciodată despre trecutul ei, despre iubiți sau despre soțul ei. Este greu să crezi că a avut o viață înainte să devină mamă și bunică. O viață în care cineva i-a făcut cadou o carte de poezie. O viață în care a iubit.

– Poate că e de la tata, își dă ea cu părerea. Ai găsit și fotografii?

– A avut întotdeauna foarte puține, îi spun, amintindu-mi că i-am cerut odată să-mi arate poze cu bunicul, la care ea mi-a explicat că nu avea aproape nici una și că, pe vremea ei, oamenii nu se fotografiau la fel de des ca acum, ceea mi se păruse greu de crezut; doar nu trăise în epoca victoriană. Dar tu ai văzut vreo poză cu tatăl tău?

Mama închide cartea de poezii și o lasă deoparte încet, parcă împotriva propriei voințe.

– Nu, niciodată. Mi-a spus că s-au pierdut la o mutare.

– Prin urmare, nu știi nimic despre el.

– Nu mare lucru, în orice caz. Nu-i plăcea să aducă vorba despre tatăl meu. Spunea că o supărase prea tare. La un moment dat mi-a zis că a murit de inimă înainte

ca eu să vin pe lume, dar nu i-am văzut niciodată mormântul.

Mă gândesc la bărbatul îngropat în grădină și, pentru o clipă de groază, îmi spun că ar putea fi bunicul. Alung imediat ideea, căci este complet ridicolă. Nu e momentul să-mi schimb opinia despre bunica. În plus, cartea aceea de poezii și floarea uscată demonstrează că s-au iubit odinioară.

– Ai cunoscut pe cineva din familia lui?

Mama clatină din cap.

– Nu. Bunica ta mi-a povestit că toate rudele lui au murit de tinere, la fel ca ale ei, și că erau amândoi copii unici.

– Și nu știi chiar nimic altceva despre el?

Mama ridică ochii din cutie și încearcă să se concentreze.

– Nu mare lucru, după cum ți-am spus. Până la urmă am renunțat să mai pun întrebări. Nu voia niciodată să vorbească despre el.

Revine la cutia ei și peste câteva clipe scoate un strigăt de bucurie, făcându-mă să tresar. Ține în mână un plic A4.

– Aici sunt poze!

Mă târăsc în patru labe lângă ea, în dreptul ferestrei.

– Hai să vedem.

Scoate un teanc de fotografii de diverse mărimi și începe să le examineze. Majoritatea o înfățișează pe ea, la vârste diferite, în grădina casei din Bristol, dar apoi scoate cinci sau șase fotografii pătrate, de aceeași mărime.

– Uită-te la astea, îmi spune întinzându-mi-le.

Aproape că m-am suit în spinarea ei de curiozitate. Par făcute cu un aparat Polaroid din acelea vechi și o arată pe mama pe la doi sau trei ani. Majoritatea sunt făcute într-o grădină precum cea de aici, cu casa abia vizibilă în fundal. Într-una apare alături de bunica mult mai tânără și mai slabă, îmbrăcată în pantaloni evazați, cu o bluză în dungi mulată.

– O, Dumnezeule! exclamă Lorna uitându-se la altă poză.

Este din nou ea la o vârstă fragedă, în fața casei, cu tufa de glicine lila deasupra capului. Aplecată deasupra ei e o femeie pe care nu o recunosc. Fotografia a fost făcută de la distanță, prin urmare trăsăturile personajelor sunt greu de distins, dar e limpede că nu este bunica. Mama se întoarce spre mine. Ochii ei mari, căprui mă privesc cu uluire.

– Cine este această femeie? Crezi că ar putea fi Daphne?

– E posibil. Iau peticul de hârtie și îl întorc pe spate, unde cineva a scris: *Lolly, aprilie 1980. Cuplul de la numărul 9*. Mă încrunt: Cine-i Lolly?

– Eu. Se pare că nu eram capabilă să pronunț Lorna.

– Dar nu am auzit-o niciodată spunându-ți așa.

Mama chicotește amuzată.

– Cred că la un moment dat i-am spus să nu mă mai strige așa. Era un detaliu care m-ar fi jenat mai târziu, îmi dau seama acum.

Îi dau poza lui Tom, care izbucnește în râs.

– Ce tunsoare de paj reușită, Lorna!

– Mama mă tundea de obicei. Bretonul acela!

Scotocesc din nou prin cutia pe care o începusem și scot un plic, în speranța să mai găsesc fotografii. Înăuntru e însă o tăietură de ziar îngălbenită.

– Asta ce-o mai fi? Un articol din ziarul *Thanet Echo*, un număr din ianuarie 1977. Mă tem că hârtia mi se va dezintegra în mână, atât este de friabilă.

– Ce?

Mama se apropie și începe să citească peste umărul meu.

FEMEIA DIN BROADSTAIRS DATĂ DISPĂRUTĂ DE PESTE O SĂPTĂMÂNĂ SE PARE CĂ S-AR FI ÎNECAT, DIN PĂCATE.

Sheila Watts, în vârstă de 37 de ani, a fost văzută ultima dată la Shire Horse, pubul local, în ajunul Anului Nou. Mai mulți petrecăreți afirmă că li s-a alăturat, târziu în noapte, ca să continue distracția pe plajele din Viking Bay.

Martorii au declarat poliției că domnișoara Watts a fost văzută pe plajă și intrând în mare imediat după miezul nopții. Hainele i-au fost găsite pe țărm, dar domnișoara Watts nu a mai fost văzută.

Alan Hartall, de 38 de ani, vecin cu domnișoara Watts, a declarat: „Sheila era o persoană singuratică. Prefera discreția, deși eu am reușit s-o cunosc destul de bine. În noaptea de Anul Nou a acceptat să ni se alăture la bar, apoi a venit cu noi pe plajă. A fost singura care a intrat în apă. Noi am continuat să bem și nu ne-am mai gândit la ea. Abia când am constatat că nu s-a întors acasă, am înțeles că s-a întâmplat ceva și am alertat poliția".

Gărzile de coastă au cercetat fără succes apele golfului, iar poliția locală a dat publicității o declarație în care avansa ipoteza unui accident.

Mă întorc spre mama.

– Sheila! Nu cumva despre ea vorbea bunica astăzi?

– Poate că totuși o cunoștea, îmi răspunde, părând la fel de confuză ca și mine.

– La Broadstairs? Dar credeam că bunica este din Londra.

– A locuit în multe locuri înainte de apariția mea.

Îi întind bucata de ziar lui Tom, care o citește. Lumina firavă de afară proiectează o umbră pe jumătate din chipul lui, făcându-i nasul să pară coroiat. Îmi dă articolul înapoi.

– Probabil că este important, altfel cine ar păstra un material de fapt divers timp de patruzeci de ani? spune, exprimând concluzia care ne trece tuturor prin cap.

15. THEO

Din ziua în care a găsit întâmplător articolul acela, Theo își supraveghează tatăl cu atenție, căutând pretexte să viziteze conacul lipsit de suflet între schimburile de la restaurant și adunându-și curajul ca să pună întrebări despre cuplul din Wiltshire. Tatăl lui a fost întotdeauna foarte distant, dar în ultima vreme se poartă

cu el de parcă ar fi un spărgător, întrebându-l ce caută prin casă sau de ce a venit. Theo ar da orice ca tatăl lui să arate, măcar o dată, că se bucură să-l vadă. Pe de altă parte, i-a promis lui Jen că o să-l întrebe. Lui Jen, care nu s-ar da în lături să pună orice întrebare familiei sale calde și deschise.

Astăzi o ia de la capăt. E sâmbătă, ora prânzului, înainte să înceapă tura la restaurant. De ce îi vine atât de greu să abordeze subiectul cu tatăl lui? Este un bărbat matur, dar în preajma bătrânului se simte ca un puștan speriat. Parcă aude vocea mamei implorându-l să-și țină gură închisă, ca să nu-l supere pe tata, „să nu zguduie barca", cum îi plăcea să spună.

– Am destulă mâncare. E frigiderul plin și, oricum, eu mănânc seara la clubul de golf, se răstește tatăl lui când Theo intră în bucătărie cu o geantă frigorifică plină de pui cu curry și plăcintă cu carne.

În sinea lui, Theo n-ar putea spune de ce-și mai bate capul. Dumnezeule, cât de tare îi vine să-l trimită pe bătrân la origini și să uite de el, dar, deși mama lui este moartă de paisprezece ani, nu o poate face. Este conștient că ar dezamăgi-o.

– De fapt, vreau să te întreb ceva, trece la atac, trântind geanta frigorifică pe masă.

Își simte inima bătând mai puternic pe sub tricou. Și-o imaginează pe Jen alături de el, îndemnându-l să meargă până la capăt.

– Spune, ce vrei să mă întrebi? mormăie bătrânul în timp ce curăță o crosă de golf cu o cârpă.

A încercat să-l învețe nobilul sport pe când Theo avea treisprezece ani. I-a cumpărat un set de crose din oțel și l-a învățat cum se numește fiecare în parte. Theo a detestat această îndeletnicire încă din prima secundă, dar a urmat cursurile timp de un an, ca să-i facă plăcere. În schimb, tatăl lui și-a pierdut orice interes pedagogic când a constatat că nu va deveni niciodată un jucător bun.

– Săptămâna trecută am găsit pe biroul tău un articol decupat dintr-un ziar. Vorbea despre un cuplu din Wiltshire care a dat peste două schelete în grădină, în cur-

sul unor lucrări de construcție. Ai subliniat pe text două nume de femei și ai notat într-un colț „Găsește-o".

Tatăl lui se oprește din lustruitul crosei de golf, dar nu ridică ochii. În schimb, umerii masivi i se încordează și tendoanele de pe gât i se umflă.

– Ți-ai băgat nasul prin lucrurile mele?

– Nu, în nici un caz.

Se ridică acum, cu crosa grea în mână. Pentru o secundă, Theo se teme că o să-l pocnească în cap cu ea.

– Atunci vezi-ți dracului de treburile tale! îl admonestează doctorul cu o privire rece, albastră, oțelită.

Theo este șocat, dar încearcă s-o ascundă cât de bine poate. Tatăl lui nu i-a vorbit niciodată atât de dur.

– Pe cine încerci să găsești?

– Am impresia că nu m-ai auzit, îi răspunde bătrânul doctor apropiindu-se de el.

Chipul i s-a înnegurat, iar teama ancestrală de autoritatea paternă începe să-și facă loc în sufletul lui Theo. „Nu mai sunt un copil speriat", își repetă în minte.

– De ce nu vrei să vorbești despre asta? Aș putea să te ajut.

Tatăl lui pufnește disprețuitor.

– *Tu?*

„De ce te porți ca un măgar?", gândește Theo, dar nu cedează. Refuză să facă vreun pas înapoi.

– Da, eu. Cunoști cuplul acela din Wiltshire?

– Evident că nu. De unde să-i cunosc?

– Atunci, ce este cu articolul?

Doctorul lasă crosa din mână, spre ușurarea lui Theo.

– Am folosit hârtia aceea pentru notițe. În orice caz, nu are nici o legătură cu tine.

Minte. Tatăl lui îl ia drept idiot.

– Și ce înseamnă „Găsește-o"?

– De ce totul ți se pare că ar avea un înțeles secret? Ce vrei să mă întrebi, de fapt? Ce sens are toată discuția asta? îl întreabă, privindu-l fix în ochi. Sunt un om în toată firea și fac ce vreau. Nu am nevoie de aprobarea ta. Pricepi?

Theo nu coboară privirea. „Ce ascunzi, tată? Ştiu precis că-mi ascunzi ceva."

– Nu mă joc şi n-am făcut decât să te întreb despre articolul acela. Pari foarte agitat în ultima vreme, ca şi cum te-ar supăra ceva.

– Singurul lucru care mă supără eşti *tu*.

Bătrânul este prea montat şi nu are nici un sens să se certe cu el. Theo trage adânc aer în piept şi ridică mâinile în semn de predare.

– Bine. Faci cum vrei. O să iau astea, dacă nu-ţi trebuie, spune luând geanta cu provizii de pe masă. O să le mănânc eu, împreună cu Jen.

Tatăl lui emite un mormăit în loc de răspuns.

Theo iese din bucătărie cu sacoşa în mână, urcă în Volvo şi se instalează la volan fără să se uite în spate. În adâncul sufletului speră că tatăl lui îl va striga, ca să-şi ceară iertare. Dar, desigur, asta nu se întâmplă. Trânteşte geanta pe locul din dreapta şi rămâne câteva minute aşezat, fără să demareze, copleşit de vinovăţie, ca de obicei. A sărit calul? Ar fi trebuit să se poarte altfel?

„Tatăl tău este un om de şcoală veche. Nu e în stare să-şi exprime emoţiile, dar ne iubeşte", îi tot spunea mama lui. Nu a ştiut niciodată dacă încerca să-l convingă pe el sau să se convingă pe ea însăşi.

În realitate, îşi spune, n-ar trebui să fie surprins că bătrânul nu i-a spus nimic. După moartea mamei sale, Theo a încercat să-i menţină memoria vie, să discute despre ea, dar în zadar. Tatăl lui a rămas opac la orice tentativă de deschidere. Îşi îngropa durerea sub straturi succesive de amărăciune şi furie reprimată, ca într-o lasagna bine coaptă.

Iar acum a apărut chestia asta. Încă un mister. Cele două cadavre dintr-o grădină din Wiltshire, la peste două sute de mile distanţă. Plus cuvintele „Găseşte-o" în grafia nervoasă, împrăştiată, a doctorului.

Îşi dă seama dintr-odată că nu va scoate nimic de la el. Au trecut prea mulţi ani. Întrebările rămase fără răspuns s-au acumulat. Va trebui să înceapă o anchetă pe cont propriu.

Dar de unde să pornească? se întreabă mai târziu, acasă, după ce a ieșit din tura de la restaurant. Jen doarme la etaj, însă el nu-și găsește liniștea. Este rupt de oboseală și îl dor picioarele, dar mintea i se învârte frenetic.

Google. O să înceapă de acolo, se hotărăște.

Își deschide laptopul, așezat întotdeauna pe masa din salonul apartamentului lor victorian cu două dormitoare. Singura lumină din încăpere provine de la ecranul aparatului și se reflectă în ușile vitrate care dau spre grădină.

Începe prin a căuta numele lui Saffron Cutler. Îi apar imediat câteva articole despre scheletele din curtea din spate, dar nimic în plus față de ce-a citit deja în articolul de pe biroul tatălui său. Continuă căutarea și găsește numeroase materiale semnate de un anume Euan Cutler, care lucrează ca reporter pentru mai multe ziare de scandal. Rose Grey îl duce într-o altă fundătură – habar n-a avut câte femei cu numele ăsta trăiesc în Anglia.

Apoi introduce numele tatălui său, și pe ecran apar o sumedenie de referințe. Doctorul este o somitate în domeniul lui. Trece răbdător prin materialele afișate de motorul de căutare, fără să găsească nimic deosebit, și este pe punctul să se lase păgubaș. Nici nu știe exact ce caută. Deschide o pagină care descrie cariera medicală lungă și de succes a bătrânului, apoi observă un articol care se referă la o clinică privată înființată în 1974. Textul este ilustrat cu o fotografie încețoșată, alb-negru, în care tatăl lui, cu mult mai tânăr, apare alături de un alt bărbat la o recepție elegantă. Sub imagine este legenda: „Împreună cu partenerul de afaceri, Larry Knight". „Ciudat", își spune. Din câte știa el, tatăl lui nu avusese niciodată un asociat la clinica pe care o condusese și pe care o vânduse când ieșise la pensie, în urmă cu șase ani.

Introduce în Google numele tatălui său și „Dr. Larry Knight". Îi apar în fața ochilor câteva articole publicate în diverse reviste medicale. Se pare că cei doi s-au separat la vreo patru ani după ce au deschis clinica. Se în-

treabă care o fi fost motivul. Tatăl lui a reprezentat întotdeauna o enigmă pentru el – nu cunoaște mai nimic despre trecutul lui. Poate că Larry Knight ar accepta să-i ofere unele răspunsuri. Își dă seama că este ca și cum ar căuta acul în carul cu fân. Nimic nu indică o legătură între doctor și cadavrele din Wiltshire. Pe de altă parte, poate că Larry Knight o să-i aducă unele lămuriri despre viața tatălui său de înainte ca acesta să o cunoască pe cea care urma să-i devină mamă. Poate că o cunoaște pe acea Rose Grey.

Se freacă la ochi. Este obosit și tensionat în același timp. Nu își poate dezlipi ochii de ecranul laptopului, deși știe că nu mai are nimic de găsit acolo.

Clipește de câteva ori ca să-și limpezească mintea, însă în fața ochilor continuă să plutească numele tatălui său: *Dr. Victor Carmichael.*

16. ROSE

Ianuarie 1980

Daphne s-a mutat la noi de Anul Nou. A apărut în fața casei imediat după prânz, cu părul ei blond împletit în stil franțuzesc, tremurând în paltonul prea subțire, înarmată doar cu un rucsac și cu hainele de pe ea.

M-am întrebat adesea în zilele și săptămânile care au urmat de ce o femeie de peste treizeci și cinci de ani, cât părea să aibă, nu deținea decât atât de puține bunuri pământești. Lăsa impresia că fugise de acasă.

Am procedat greșit când i-am deschis ușa unei străine? Nu cred. Nu la momentul respectiv, în orice caz. Atunci nu reprezenta nimic mai mult decât o chiriașă, cineva care să mă ajute să supraviețuiesc fără să epuizez ultimele rezerve din moștenirea primită de la părinții mei. După cum se comportase în noaptea de Crăciun, îmi dădusem seama că se ascundea, la fel ca mine. Eram gata să pariez că din aceleași motive. Fugea de un bărbat.

Prima seară a fost puțin ciudată. I-am prezentat casa și camera ei, unde putea să-și lase puținele lucruri. Am

văzut locul prin ochii ei: podelele din scânduri murdare, pe care tot nu am apucat să le acopăr cu o mochetă, cu excepția dormitorului tău (roz, așa cum ai vrut); bucătăria înghesuită, cu gresie maro pe jos; vechea mașină de gătit cu lemne Rayburn, care funcționa încontinuu și pe care fierbeam apa într-un ceainic de fontă.

– În camera asta ce este? m-a întrebat Daphne arătând spre ușa din stânga în timp ce coboram pe scară.

– Nimic, deocamdată, i-am răspuns și am intrat amândouă în încăperea goală, tapetată în maroniu cu galben de către fostul proprietar. Nu este prea mare. Cred că o foloseau ca pe un fel de salon secundar.

– De ce nu o transformi într-o cameră de luat masa? s-a încruntat ea nedumerită.

– Aș putea, dar masa mare este în bucătărie.

– Sau ai putea amenaja o cameră de joacă pentru Lolly?

– De obicei se joacă lângă mine, în salonul principal. Sau în dormitorul ei, la etaj. Dar... Am ezitat privind-o cu atenție, apoi am spus: Ești liberă să o folosești, dacă crezi că îți trebuie.

S-a înroșit la față și s-a întors spre mine, făcând ochii mari.

– Serios? Ar fi minunat. Deși nu mai am mașina de cusut, a zis, cuprinsă de un val de întristare.

– Coseai?

– Înainte îmi făceam singură hainele... În fine, o să strâng bani și o să-mi cumpăr alta.

M-am întrebat dacă ea își croise paltonașul cu petice vesele, căci arăta ca o treabă artizanală.

– Poate găsești una la mâna a doua. O să întreb prin sat.

– Îți mulțumesc.

A ridicat ochii spre mine și mi-a susținut privirea dincolo de limita rezonabilă. Rimelul albastru de pe gene i se întinsese puțin pe pomeții obrajilor. Pe iris i se vedea un mic punct negru, care semăna cu o aluniță.

Am cedat prima în duelul vizual.

– Bun, am conchis. Mă duc să văd ce face Lolly.

Cu aceste cuvinte, i-am întors spatele și am urcat înapoi la etaj.

Mai târziu, după ce te-am pus în pătuțul tău metalic, ne-am așezat timide una lângă cealaltă pe canapeaua maro de catifea, ca un cuplu la prima întâlnire. Nu își dăduse jos paltonul și avea în picioare niște ghete cu talpă groasă, ale căror vârfuri uzate se ițeau de sub pantalonii evazați. Am turnat pentru fiecare un pahar de Babycham din sticla pe care Joel, patronul de la Cerbul și Fazanul, mi-o oferise drept cadou de Crăciun și am admirat împreună dansul jucăuș al flăcărilor în șemineu. Mirosul de fum și de lichid de brichetă era greu, amețitor. La radio cânta în surdină Blondie, „Heart of Glass".

Mi-am dat seama că lui Daphne îi plăcea salonul modest, amenajat chiar de mine când mă mutasem acolo, cu tapetul roz cu modele florale și lampa cu picior din colț, cu abajur cu franjuri.

– Sper că nu este prea spartan pentru gustul tău, i-am spus. Măcar avem toaletă în interior. A construit-o fostul proprietar.

Daphne a zâmbit enigmatic, măsurând decorul din ochi.

– Am locuit și în condiții mai grele, mi-a răspuns.

M-am străduit să nu par jignită, căci investisem tot ce aveam în confortul tău.

– Am cumpărat ieftin. N-am vrut să-mi bag toți banii într-o proprietate, am zâmbit și am ridicat din umeri, cu un aer fals nonșalant.

De fapt, în secret, eram mândră de casa mea. Era ceva ce nimeni nu-mi va putea lua vreodată. Era plasa mea de salvare. Când am semnat actele, nu am ascultat sfaturile agentului imobiliar, care m-a avertizat că acoperișul de stuf va trebui înlocuit o dată la zece ani. Mi se părea atât de departe. Până atunci, poate că aș fi plecat deja de acolo.

Și-a ridicat o sprânceană îngroșată cu creionul.

– Probabil că este greu să crești singură un copil.

Am aprobat-o din cap. „Depinde de tată", m-am gândit, dar am păstrat tăcerea.

– Ai moștenit casa de la soțul tău?

Am ezitat. Credea că sunt văduvă. Nu voiam să-i povestesc prea multe despre mine. Trebuie să înțelegi, Lolly, că întotdeauna am fost foarte cinstită. Mai bine zis, înainte. Le spuneam oamenilor tot ce voiau să audă – cât a costat noua mea bluză, cât câștigam la serviciu, cu cine ieșeam în oraș – indiferent dacă voiau sau nu să afle. Am învățat pe pielea mea să-mi țin gura închisă.

Am dat din nou din cap și am sorbit din pahar.

– Când a murit soțul tău? a continuat cu întrebările.

– Pe vremea când eram gravidă.

Îmi era teribil de rușine pentru că mințeam.

– Îmi pare rău, mi-a răspuns, jucându-se cu paharul.

A aruncat o privire la mâna mea, observând că nu purtam verighetă. Nu eram pregătită să admit că nu avusesem niciodată una.

– Tu... ai fost măritată? am întrebat-o la rândul meu.

– Dumnezeule, nu, mi-a răspuns cutremurându-se. Nu înțeleg de ce ar vrea cineva să-și lege viața de un bărbat.

Oare pentru că fusese tratată rău? Sau înțelegeam totul greșit și era, de fapt, un spirit rebel? Poate credea în amorul liber. Era drăguță, avea ochii mari, o față prelungă de elf și părul blond vopsit – începuseră să i se vadă rădăcinile brunete. Eram sigură că n-ar fi dus lipsă de pretendenți. În ce mă privește, m-am considerat întotdeauna rezonabil de frumoasă. Nu eram genul după care să se întoarcă bărbații pe stradă, dar mă comportam firesc, prietenos. Vedeam acum că Daphne era mult mai atrăgătoare.

– Hm..., am făcut dregându-mi glasul. Știu că este un subiect delicat și că ar fi trebuit să-l discutăm mai devreme, dar... cu Lolly prin casă... cred că ar fi mai bine să nu.... Cum să spun? Să nu apară vizitatori nocturni.

M-a privit confuză câteva secunde, apoi a izbucnit în râs.

– Oh, Rose! Uite cum te-ai îmbujorat la față. Îți promit solemn că nu mă voi deda unor orgii în dormitor. Serios, bărbații sunt ultima mea grijă în momentul de față.

Ușurată, am luat încă o sorbitură din pahar.

– Pot să-mi aprind o țigară?

Am refuzat-o din cap.

– Încerc să nu fumez în preajma lui Lolly, pe cât posibil.

A părut surprinsă, dar a ridicat din umeri.

– Nu-i nici o problemă. O să ies în curtea din spate.

Și-a lăsat băutura pe măsuță și s-a ridicat. Am urmat-o în bucătărie și am ieșit după ea. Am văzut-o tremurând pe terasă și m-am simțit atât de vinovată, încât i-am propus să stea în prag. Mi-a dat și mie o țigară, rulată de mână. Am fumat în tăcere. Dalele din fața noastră străluceau sub un strat subțire de gheață.

– Îți mulțumesc că m-ai acceptat aici, a rupt ea tăcerea la un moment dat. Cred că o să ne înțelegem foarte bine.

Nu știu dacă de vină a fost nicotina sau alcoolul, ori combinația celor două, dar i-am dat instantaneu dreptate. Îmi era limpede acum că amândouă căutam același lucru: liniște și pace. Anonimat.

În momentul acela, pe terasa din spate, în acea primă noapte a noului an, nu aveam nici cea mai mică bănuială că bagajul ei, trecutul ei, ne va pune într-o zi în pericol.

17. LORNA

A doua zi de dimineață, Lorna se oferă să-l plimbe pe Snowy, ca să-i lase puțină intimitate lui Saffy. Deși n-au trecut decât patru zile de când locuiesc împreună, a înțeles din expresia iritată a fiicei ei că îi stă în picioare. Cu cât încearcă să se facă mai utilă prin casă, cu atât Saffy pare mai acră. A crezut, a sperat chiar că descoperirea macabră le va ajuta să se apropie. Știe că este un gând egoist, dar se teme că fiica ei s-ar putea îndepărta de ea, acum că a rămas gravidă.

Își dă seama că a făcut o serie de greșeli când Saffy era mică. S-a bucurat să o lase pe mama ei să se ocupe de fetiță. I-o trimitea pe cap în fiecare vară, ca ea să se poată purta ca o adolescentă și apoi ca o femeie tânără,

să dea iama prin baruri și cluburi de noapte și să umble cu tot felul de bărbați nepotriviți, după despărțirea de Euan.

Acum, Saffy are în sfârșit nevoie de ea cu adevărat, chiar dacă încă nu o știe.

O lasă în birouașul ei deprimant, aplecată deasupra computerului, și iese la soare. Trage adânc aer în piept, apoi tușește când mirosul vieții la țară i se oprește în gât. Cerul este perfect senin; poartă un tricou mulat, blugi și sandale. Poate că ar fi trebuit să-și aducă niște pantofi cu talpa mai plată. Tocurile nu sunt tocmai potrivite pentru dealurile și gropile din Beggars Nook.

În timp ce înaintează pe alee cu Snowy, observă o dubă mare parcată în fața casei. O femeie tânără, brunetă, îmbrăcată elegant, cu un taior roșu, vorbește agitat în fața unei camere video.

– Acest loc vi s-ar putea părea ca orice alt cătun idilic din Cotswold, dar aparențele sunt înșelătoare. Aici, la Skelton Place, au fost găsite două cadavre, anunță pe un ton sumbru. Se întoarce ca să arate cu mâna spre casă, iar Lorna îngheață pe loc, neștiind dacă să continue sau să se întoarcă. Chipul jurnalistei se luminează de bucurie când o vede: Ah, dar iată-l pe unul dintre proprietari! Se apropie de Lorna. Ce-ați simțit în clipa când ați văzut cadavrele? o întreabă vârându-i microfonul sub nas.

– Nu este casa mea, îi răspunde indignată.

Pentru o clipă reportera pare descumpănită, dar își revine repede.

– Să înțeleg că nu sunteți Saffron Cutler?

– Nu, nu sunt.

– Dar, din câte am înțeles, această casă a aparținut bunicii lui Saffron. Corect?

– Nu comentez. Vă rog să-mi dați voie să trec.

– Taie! strigă cameramanul.

Stă fix în mijlocul drumului și din spatele lui se aud claxoane furioase. Eliberează șoseaua fără nici un cuvânt de scuze sau măcar o privire în direcția conducătorilor auto.

Reportera îi aruncă o privire indignată, apoi se concentrează din nou asupra Lornei.

– Ar fi extraordinar dacă ați accepta să ne acordați un interviu pentru programul nostru de știri. Eu sunt Heleana Phillips și mă bucur să vă cunosc.

Îi întinde mâna, dar Lorna se ferește s-o accepte.

– Nu veți afla nimic interesant. Nu știm nimic despre cadavre. Au fost îngropate cu mult timp înainte ca fiica mea să se mute aici.

Heleana își trece o șuviță de păr rebelă în spatele urechii.

– Ei bine, îi răspunde pe o voce mieroasă, menită s-o îmbuneze, sunt sigură că există o poveste foarte interesantă. Nu ți se întâmplă în fiecare zi să descoperi două cadavre, nu credeți?

– Sunt convinsă, îi răspunde Lorna trăgându-l încet pe Snowy și îndepărtându-se câțiva metri.

Vede că vecinele deja s-au adunat pe la porți și se uită urât, cu brațele încrucișate la piept. Lorna înțelege foarte bine că această Heleana, ca și ceilalți reporteri, își face meseria – este obișnuită cu ei, după ce a trăit cu Euan –, dar tare și-ar mai dori să-i vadă plecați. Mai ales pentru binele lui Saffy. Fata nu este obișnuită să se afle în centru atenției și, de câte ori îi vede, se ascunde ca o prizonieră în propria casă.

Începe să coboare colina cu sandalele ei prea înalte, ignorând complet apelurile Heleanei. Inima îi bate tot mai puternic, dar nu se oprește până nu ajunge la pubul Cerbul și Fazanul, în josul pantei. Acolo se oprește ca să-și regleze respirația, după care continuă spre piața satului, care se deschide în fața ei ca o carte pentru copii. Amintiri vagi, fugitive o asaltează când trece pe lângă monumentul cu cruce și pe lângă bisericuța liniștită. Este un sentiment de-a dreptul frustrant să nu le poți identifica, să nu le poți pune în ordine. Se îndreaptă cu pași automați spre monument și se așază pe una dintre treptele reci, supraveghind restul pieței. Brusc, în minte i se formează o imagine. O amintire care încearcă să prindă formă. Se vede pe ea însăși traversând piața, flancată de două femei care o țin fiecare de câte o

mână. Mama ei și... altcineva. O prezență fără chip. Să fi fost femeia din fotografie? Este mai mult un sentiment decât o amintire în toată puterea cuvântului și îi induce pe loc o stare de melancolie apropiată de regret.

„Ce-i cu locul ăsta?", se întreabă ridicându-se în picioare. Când se află aici o învăluie o tristețe inexplicabilă, ca și cum un nor de ceață rece s-ar pogorî deasupra ei, acoperind-o din cap până în picioare ca un giulgiu.

Nu așa trebuie să procedeze. Trebuie să se scuture de aceste frânturi sentimentale, să-și amintească de ce este aici. Trece din nou prin lista de cumpărături pe care și-a propus să le facă: ingrediente pentru o paella spaniolă tradițională, pe care ar vrea s-o pregătească în seara asta pentru Tom și Saffy. Traversează podețul care duce la băcănia din capătul unui șir de case și îl leagă pe Snowy de un stâlp de lumină. S-a obișnuit, între timp, cu cățelul. Ba chiar ar putea spune că a început să țină la el.

Magazinul nu dispune de toate ingredientele de care are nevoie, așa că se vede obligată să improvizeze. Observă că este urmărită atent de diverși curioși pe când se plimbă printre rafturile cu produse, însă nu-i bagă în seamă. Este învățată să primească priviri lungi. Plătește și, împreună cu Snowy, se îndreaptă spre cafeneaua de la colț, Beggars Bowl.

Intră împreună, pentru că patronii localului permit accesul animalelor. Interiorul este mic, doar cât să încapă două mese rotunde în partea din spate. În fața ei, un bătrân cu un smoc de barbă albă vorbește cu tânărul de la tejghea. Apucă să audă finalul conversației:

– ... un loc așa de liniștit, dar acum s-a umplut de ziariști și de polițai – unul a venit peste mine, ieri-seară, ca să mă ia la întrebări. Era ora mesei. Este normal să fii deranjat la cină? Spune-mi, dacă ție ți se pare normal! Asta se întâmplă când vin tinerii și încep să facă renovări la casele vechi...

Omul se oprește când o vede pe Lorna. Ridică o pereche de sprâncene albe și rare la ea, însă nu-și continuă tirada. Este tentată să-l invite să nu se jeneze de prezența ei, dar își dă seama că i-ar face viața și mai

grea lui Saffy. Până la urmă, ea este cea nevoită să suporte bârfele consătenilor.

Bătrânul își ia cana de cafea de pe tejghea, o salută din cap fără să zâmbească și iese.

– Ce pot să vă ofer? o întreabă tânărul.

Dacă știe cu cine are de-a face, n-o arată. Îi este recunoscătoare pentru asta. Cere un latte și schimbă câteva vorbe de complezență. Află că numele băiatului este Seth, că a copilărit la țară, că mătușa lui se ocupase înainte de cafenea și că se pregătește să-și susțină licența de inginer, în octombrie, la Universitatea din Nottingham. Lorna zâmbește discret când iese cu paharul fierbinte în mână. Este primul chip prietenos pe care l-a întâlnit de când a pus piciorul în sat.

Se oprește puțin ca să ia o gură de cafea, moment în care aude pe cineva dregându-și glasul în spatele ei. Se întoarce și dă nas în nas cu un tip la vreo cincizeci de ani, îmbrăcat cu blugi și cămașă în carouri. Mic de înălțime, cu părul aproape complet alb și ochi înguști, care par să o analizeze dincolo de limitele bunei-cuviințe. Snowy se oprește și el și se așază la picioarele ei.

– Bună, îi zâmbește prietenos necunoscutul. Locuiești la numărul 9, în Skelton Place, nu-i așa?

Are accent nordic și ceva din postura și tonul lui trădează un fost militar.

– Nu. Am venit în vizită, îi răspunde.

– Nici eu nu sunt de pe-aici, spune bărbatul spre mirarea ei.

– Ah, înțeleg. Sunteți jurnalist?

Individul pare șocat.

– Oh, nu..., în nici un caz. Și eu am venit în vizită. Mă cheamă Glen.

Îi întinde mâna, și Lorna simte că ar fi nepoliticos să-l refuze.

– Eu sunt Lorna.

Bărbatul are o strângere de mână fermă.

– Am auzit despre cadavrele de la Skelton Place. Tot satul vorbește despre asta.

– Da, îmi imaginez.

Îi zâmbește, ținându-i mâna în continuare. Lorna se întreabă dacă nu cumva încearcă s-o agațe. E cu cel puțin cincisprezece ani mai în vârstă decât ea. Se ține bine, nimic de zis, deși pe chipul lui se citește o anumită duritate. Își retrage mâna.

– În orice caz, mi-a făcut plăcere să te cunosc, Glen. Trebuie să mă întorc acasă.

– Și mie mi-a făcut plăcere, îi răspunde bărbatul, dar rămâne pe loc, cu ochii la ea.

În timp ce se îndepărtează are senzația distinctă că îl aude din spate:

– Să o saluți pe Rose din partea mea.

Când întoarce capul, omul aproape că a dispărut, în direcția pădurii. Se încruntă, întrebându-se dacă n-ar trebui să fugă după el și să-i ceară explicații despre relația cu mama ei. Își spune însă că probabil a auzit greșit.

*

Când ajunge acasă, constată cu plăcere că Heleana și echipa ei au plecat. Sună la ușă, iar Saffy o invită în antreu cu un aer distrat.

– Bună, draga mea, o salută Lorna, aplecându-se să-i scoată zgarda lui Snowy.

Saffy îi dă cățelului un pupic pe cap, apoi se întoarce în biroul ei. Pe ecranul computerului tronează macheta unei coperte de carte cu numele Leon Bronsky în litere roșii, uriașe, în partea de sus și o păpușă din porțelan sinistră arzând în flăcări dedesubt. Lorna a citit câteva cărți de acest autor, rămânând marcată de stilul lui, deosebit de sumbru.

– Tu ai făcut asta? o întreabă.

– Da, îi răspunde Saffy. Lucrăm pentru editorul lui. Ne ocupăm de coperte și de marketing. Afișe, texte pentru reviste, chestii din astea. Acum încearcă să-l relanseze pe piața romanelor de groază. Facem bani buni, pentru că se vinde foarte bine.

Lorna se strâmbă puțin, imaginându-și pe ce culmi de oroare trebuie să fi ajuns Leon Bronsky.

– Ai fost nevoită s-o citești?

Saffy izbucnește în râs.

– Da. Mi-a provocat câteva coşmaruri. Îşi împinge în lături o şuviţă, cu ochii în continuare spre monitor. Mă bucur că au plecat ziariştii.

– Şi eu. Unul dintre ei m-a încolţit mai devreme. Am cumpărat provizii pentru diseară, anunţă ridicând cu mândrie sacoşa în aer. N-am găsit tot ce voiam, dar pot improviza o paella.

Saffy mormăie un răspuns de mulţumire şi revine la munca ei. Lorna decide că ar face mai bine să o lase să-şi vadă de treabă şi se duce să aranjeze produsele în bucătărie, iar când termină se instalează în salon. Oboseala i-a împiedicat să continue cu scotocitul aseară, iar Tom trebuia să se trezească devreme ca să ajungă la timp la slujbă.

O ia de la capăt cu răscolitul prin cutii. Pe plinta din jurul camerei se vede o dungă groasă de praf, dar rezistă tentaţiei de a pune mâna pe o cârpă. Îşi scoate sandalele şi se aşază pe jos în mijlocul camerei. Încearcă să-şi dea seama dacă nişte hârtii chiar sunt importante sau doar chitanţe vechi, când aude telefonul mobil. Este Alberto.

I se pune un nod în stomac. Încercase să dea de el zile în şir. Îi trimisese şi câteva mesaje, rugându-l să o sune înapoi.

– *Mi tesoro*, mi-a fost dor de tine, îi spune bărbatul imediat ce se face legătura. Când vii acasă?

– Şi mie mi-a fost dor de tine, răspunde, nefiind prea sigură că spune adevărul. Mai rămân cel puţin până în weekend.

– Casa e pustie fără tine.

Lorna are mari dubii, căci ştie că Alberto stă la bar până seara târziu. Pe de altă parte, pare sincer. Poate că îl suspectează degeaba. Nu o întreabă nimic despre Saffy sau despre Tom, ceea ce o dezamăgeşte puţin.

– E nevoie de mine aici. Saffy e însărcinată...

Prin minte îi trec toate cele întâmplate de când a ajuns la Beggars Nook, dar are impresia că Alfredo şi-a pierdut deja interesul, pentru că vocea lui denotă plictiseală când îi răspunde:

– Cum spui tu, *mi amor*, dar să vii repede. *Me muero por verte.*

– Da, și eu abia aștept să te văd, minte și pune capăt convorbirii cu inima grea.

În următoarea oră continuă să trieze prin hârtiile lui Rose, sperând să găsească ceva interesant; eventual, alte fotografii. Poate își va găsi tatăl. De obicei nu se gândește la el, dar sunt momente când și-ar dori să aibă un tată alături. Ține minte că într-o zi, pe când avea cam zece ani, au primit la școală tema să completeze un vast chestionar de cultură generală – aveau o săptămână ca să răspundă la cât mai multe întrebări. Trebuia să ajungă la biblioteca din oraș, dar fără mașină nu-i rămânea decât să apeleze la vechea enciclopedie de acasă. Prietena ei cea mai bună, Anne, a ieșit pe locul întâi din clasă, pentru că tatăl ei o dusese în fiecare seară cu mașina lui, un Mini Metro, la bibliotecă, unde găsise toate informațiile de care avea nevoie. S-a simțit geloasă pe Anne, care avea un tată așa de grijuliu. Lorna a luat cea mai mică notă la test.

Netezește cu mâna articolul despre Sheila pe care l-au găsit seara trecută. Îl citește din nou, încercând din răsputeri să priceapă de ce l-a păstrat mama ei. Fuseseră prietene? Spera să afle într-o bună zi ce i întâmplase cu adevărat? Lornei i se pare un caz tipic de înec. Apoi observă ceva ce le scăpase ca prin miracol la prima vedere:

Alan Hartall, de 38 de ani, vecin cu domnișoara Watts, a declarat: „Sheila era o persoană singuratică. Prefera discreția, deși eu am reușit să o cunosc destul de bine".

Alan Hartall. Nu era același nume de familie ca al chiriașei lui Rose, Daphne? Asta să fie motivul pentru care mama ei a păstrat articolul? Se ridică și se repede în biroul lui Saffy, fără să mai bată la ușă.

– Ce s-a întâmplat, mamă? Am foarte mult de lucru și sunt deja în întârziere, din cauza reporterilor care m-au hăituit aproape toată dimineața.

Lorna trântește articolul pe masa de lucru, în fața ei.

– Îmi cer scuze, draga mea, dar trebuie să vezi asta. Alan Hartall. Același nume de familie cu Daphne.

– O! exclamă Saffy întorcându-se spre ea cu ochi strălucitori.

– Trebuie să cercetăm această pistă. Poate că o vom găsi pe Daphne, dacă într-adevăr sunt înrudiți.

– Au trecut patruzeci de ani de atunci. Alan Hartall s-ar putea să fi murit între timp.

Lorna dă ochii peste cap în sinea ei. Un răspuns tipic pentru Saffy, atât de pesimistă.

– Dar dacă n-a murit, ar trebui să fie cam de vârsta bunicii tale. Trebuie să încercăm. Poate că știe mai multe despre această Daphne.

– Da..., dar... Saffy scoate un elastic de la încheietură și își strânge părul la spate. Nu prea înțeleg ce sens are, mamă. Mă îndoiesc că bunica locuia aici când au avut loc crimele.

– De acord, dar Daphne ar putea pune lucrurile într-o lumină nouă. Poliția ia declarații de la toți cei care au locuit acolo. Mai mult, ar fi interesant să vorbim cu cineva care a cunoscut-o pe bunica ta când era tânără, adaugă cu un nod în gât.

– Ar trebui să lăsăm poliția să-și facă treaba.

– Și crezi că vor termina în secolul ăsta? îi dă replica Lorna în timp ce se plimbă tot mai nervoasă prin cameră. A prins un fir și nu e dispusă să-i dea drumul. Continuă pe un ton impetuos: Au atâția oameni cu care trebuie să discute, foști proprietari și chiriași. Apoi, chiar dacă ajung la Daphne, crezi că ne vor spune mare lucru din ce-ar afla de la ea? Dacă este încă în viață, ar fi fascinant s-o întâlnim, nu crezi? O cunoștea pe bunica ta. A locuit cu ea. Cu *mine*. De ce să nu încercăm? Poate că știe ceva despre această Sheila, care se pare că a fost importantă pentru bunica ta, dacă a păstrat articolul atâția ani. Poate că erau prietene...

– L-am rugat deja pe tata să se intereseze de această Sheila și de povestea cu înecul.

– Aha. Înțeleg. I-ai spus... i-ai spus și despre copil?

– Da. A fost surprins, dar bucuros, cred.

– Minunat!

Lorna nu se îndură să plece de lângă biroul fiicei ei, care oftează resemnată.

– Bine, facem cum vrei tu. De unde începem?

Lorna aplaudă încântată.

– În primul rând, cred că ar trebui să-ți contactezi din nou tatăl, dacă nu te deranjează. Are acces la listele de alegători prin intermediul ziarului și astfel ar putea să verifice dacă există indivizi cu numele Alan Hartall în zona Broadstairs. Dar nu te ocupa de asta acum. Termină ce ai de lucru.

Saffy îi dă înapoi articolul.

– O să-l sun mai târziu.

– Perfect.

Lorna o îmbrățișează scurt, după care se retrage în salon, unde se apucă iarăși să scotocească prin cutii.

N-au găsit mare lucru, dar e mai bine decât nimic, își spune optimistă.

18. SAFFY

Intru în living cu telefonul mobil în mână. Mama, care stă pe canapea strângând la piept una dintre pernele decorative de culoare muștar, ridică ochii curioasă când mă aude.

– Ai vorbit cu el?

– Da. Tata a promis că o să încerce să afle ceva mâine. Azi nu se duce la redacție.

Mama sare de pe canapea și se duce la fereastră. Se bâțâie pe picioarele goale, bronzate, la stânga și la dreapta. Degajă o energie aproape vizibilă, precum haloul din jurul copiilor din reclamele vechi la Ready Brek, la care m-a pus odată să mă uit pe YouTube.

– Am senzația că ar trebui să facem mai mult ca s-o găsim pe Daphne. Își atinge gânditoare colierul gros de la gât și se joacă timp de câteva minute cu mărgelele mari. Apoi se întoarce spre mine cu ochii strălucind și mă anunță: Mă duc la Londra!

– Cum? De ce?

– Mă duc în vizită la tatăl tău. Nu l-am mai văzut de ani de zile. Ar fi frumos să mai povestim, să vedem ce a mai făcut fiecare.

Ăsta este lucrul cel mai ciudat când ai de-a face cu părinți divorțați. De fapt, rămân în relații bune. Au petrecut toată seara la balul meu de absolvire bând și râzând împreună, astfel încât Tara a rămas tablou când i-am spus că în realitate sunt despărțiți. M-am întrebat adesea ce s-ar fi întâmplat dacă s-ar fi întâlnit mai târziu în viață, nu la vârsta adolescenței. Ar fi rămas împreună?

– Este posibil ca tata să nu reușească să afle nimic despre Alan Hartall. O să-ți indice o adresă, ceea ce puteți rezolva și prin telefon.

– Știu, dar asta îmi dă o ocupație. Și vă las și pe voi să vă vedeți de viață. Tu ai de lucru, iar eu stau aici fără să fac nimic. O să plec mâine cu trenul. Poți să mă duci cu mașina până la gară? Își scoate telefonul din buzunarul de la spate al blugilor, înainte să apuc să-i răspund. Am un tren până la gara Paddington la ora – își apropie ecranul de ochi – nouă și douăzeci și opt de minute. Sper că nu este prea devreme pentru tine.

Mama își închipuie că n-am evoluat de la vârsta adolescenței și că zac în pat până la prânz.

– Este foarte bine, îi răspund.

În sinea mea, ideea mi se pare în continuare nebunească, dar mă bucur că mă lasă în pace măcar o zi, ca să termin cartea la care lucrez pentru șefa mea, Caitlyn. N-a fost deloc încântată de ce-am făcut ultima oară, stârnindu-mi teama că mi-am ieșit din mână. De fapt, mutarea, copilul, bunica și mama m-au împiedicat să mă concentrez așa cum ar fi trebuit. Ca să nu menționez mica problemă cu scheletele din grădină.

– Nu-ți mai mușca buza, mă admonestează mama trecând pe lângă mine. Mă duc să pun de ceai.

O găsesc a doua zi de dimineață gata îmbrăcată și machiată, la masa din bucătărie. Tom a plecat de la șase. Are de făcut un drum lung până la birou și cred că asta a început să-l obosească. A ajuns târziu aseară, din cauza întârzierii trenului, și s-a aruncat în pat epuizat. Mi-a cuprins pântecul cu mâna și a adormit aproape instantaneu.

– Ești foarte elegantă, o complimentez cu sinceritate, deși nu m-aș îmbrăca niciodată ca ea: poartă un sacou alb pe talie, cu nasturi mari din bronz, blugii ei strâmți preferați și o bluză strâmtă decoltată, asortate cu același colier masiv de ieri, făcându-mă să mă simt ca ultimul om în salopeta mea largă, cu un tricou galben pe dedesubt.

– Îți mulțumesc. Mă privește afectuos prin oglinda de machiaj, apoi o pune deoparte și ridică întrebător din sprâncene. Te simți bine? Pari puțin... încordată.

– Sunt bine. Știi, grețurile matinale.

Nu mă lasă inima să-i spun că parfumul ei tare îmi dă dureri de cap. Dar nu e numai asta. De fapt, nu-mi place să rămân singură acasă toată ziua. De obicei nu mă deranjează, ba chiar îmi doream s-o văd plecată. Acum însă, când chiar se pregătește să plece, cu Tom plecat și el, mă cuprinde groaza. Nu vreau să rămân izolată aici, în această casă bizară, cu fantomele celor două trupuri găsite în grădină.

Îmi torn un pahar de apă, încercând să nu mă uit pe fereastră. Tom se întreabă dacă n-ar trebui să găsim o altă firmă de construcții. Cu cât astupăm groapa aceea mai repede, cu atât mai bine pentru toată lumea. Mi se face pielea de găină de fiecare dată când o văd.

Mama își împinge scaunul în spate.

– Stai jos, dragă. Ce ți-aș putea oferi? Pâine prăjită? Biscuiți sărați?

Observ că a spălat vasele de la cina de aseară. Mă simt ca un oaspete în casa ei, ceea ce, tehnic vorbind, chiar sunt. A hrănit până și câinele, lucru pe care chiar nu mă așteptam să-l facă.

Îmi aduce ceva de ronțăit și mă las să cad pe un scaun în timp ce ea se învârte în jurul meu. Sunt prea obosită ca să mai protestez. Am impresia că eu ar trebui să iau trenul spre Londra. Oare ce-o să afle tata? Nu cumva deschidem cutia Pandorei?

– Prin urmare, care-i planul? o întreb fără să mă ating de biscuiții sărați, căci nu pot să înghit nimic.

– O să iau prânzul devreme cu tatăl tău. Examinându-și ceasul de aur de la mână, decide: Ar fi momentul

să plecăm. Ești sigură că poți să mă duci până la gară? Aș putea să iau un taxi.

– Sigur că te duc, mamă. Să mergem.

Trăncănește tot drumul. Când ajungem, migrena incipientă mi s-a transformat într-o durere de cap în toată regula. Continuă să vorbească și în timp ce coboară din mașină.

– Te sun mai târziu, ca să-ți spun ce-am aflat. O să iau un taxi la întoarcere, ca să nu te mai deranjez.

Aud un claxon nervos din spate.

– Mamă, n-am voie să staționez aici.

– Bine, gata, plec, plec.

Trântește portiera și îmi face o bezea din mers.

Conduc spre casă într-o liniște plăcută. Îndată ce ajung îi telefonez tatei, care îmi răspunde la al doilea apel.

– Bună, draga mea. Și eu voiam să te sun, dar mi-ai luat-o înainte.

E nouă și jumătate. Ce se petrece cu părinții mei?

– Eram curioasă dacă ai găsit ceva legat de Sheila Watts.

Respiră rapid, ca și cum ar fi în mers. Mi-l imaginez bucuroasă străbătând cu pași siguri străzile Londrei, cu un pahar de cafea în mână și carnețelul de notițe în buzunarul sacoului, în drum spre slujbă. Tatăl meu, impunător și frumos.

– Ei bine, chiar am aflat ceva, îmi răspunde.

Sar imediat în picioare.

– Spune-mi!

– Am găsit în arhive un dosar despre ea.

– Serios? Ce conține? Sper că e aceeași Sheila.

– Așa cred. Sunt ocupat până peste cap cu o anchetă complicată, așa că n-am apucat decât să-l răsfoiesc. Mă și mir că n-a fost trimis la tocat. Nu s-a mai făcut ordine prin arhive de multă vreme. Nici noi nu mai știm ce se ascunde acolo. În fine, s-ar putea să fie util. O să-ți trimit câteva fotografii. E bine așa?

– Excelent.

– Trebuie să închid. Sunt foarte prins, dar promit că îți scriu un e-mail mai târziu.
– Îți mulțumesc, tată.
Închid telefonul, moartă de curiozitate.

Simt nevoia să-mi limpezesc gândurile, așa că ies cu Snowy la plimbare. Mi se învârte fericit printre picioare când mă vede cu lesa în mână. Înainte să ies, arunc rapid o privire pe gemulețul de la intrare și constat mulțumită că nu se văd ziariști în fața casei. Deschid ușa, îmi trag o jachetă pe mine și pornesc spre aleea îngustă care duce în pădurea din spatele caselor din Skelton Place. Mamei pădurile i se par stranii și oprimante, dar pe mine mă fac fericită. Îmi oferă o stare de pace interioară. Îmi plac aroma puternică a lemnului, mirosul pământului reavăn, clopoțeii albaștri care se întind ca un covor prin luminișuri și strălucirea soarelui printre frunze. Simt că aici respir în voie, departe de orice factor de poluare, având parte de natură într-una dintre cele mai frumoase expresii ale sale.
Avansez în pădure până în zona unde copacii sunt atât de deși încât soarele aproape că nu se mai vede și frigul începe să se simtă prin jacheta subțire. Snowy trage puternic de lesă și ne croim drum împreună pe cărări întortocheate, printre rădăcini noduroase care ies din pământ ca o rețea de conducte.
Sunt atât de adâncită în gânduri, încât în primul moment nu aud nici un zgomot în spatele meu. Apoi, o creangă strivită trosnește mai puternic. Sunetul mă face să tresar speriată și să mă uit în jur. De la câțiva metri mă privește liniștit un bărbat. Îl recunosc imediat pe individul care spiona pe lângă casă deunăzi, cel despre care sunt convinsă că m-a urmărit când m-am dus în vizită la azil.
Chipul mi se înfierbântă și îmi simt gura uscată. Snowy este și el în alertă, cu urechile ciulite.
Bărbatul poată o haină impermeabilă și cizme cu talpa groasă. I-ar sta mai bine pe o moșie aristocratică, ținând o pușcă de vânătoare la subraț.
– Bună, mă salută zâmbind.

Fac un semn din cap și îmi văd de drum.

– Tu trebuie să fii Saffron, nu-i așa?

Mă opresc. Cine-i omul ăsta? Jurnalist? Mă întorc cu fața la el și-i răspund pe un ton cât mai calm:

– Ascultă, dacă ești reporter, nu am absolut nimic de declarat despre cadavrele găsite în grădina mea. Nu știu nimic despre ele. Au fost îngropate cu mult timp înainte ca eu să mă mut aici.

Tipul ridică o mână cu palma deschisă spre mine.

– Nu lucrez în presă.

– Aha.

M-a lăsat fără cuvinte. Simt o undă de neliniște. Pădurea este pustie, din câte îmi dau seama. Sunt singură cu acest străin.

– Numele meu este Davies și sunt detectiv particular.

– Detectiv particular?

De ce mă urmărește prin pădure? De ce n-a bătut la ușă?

– Nu te urmăream, continuă cu un mic chicot, ca și cum mi-ar fi citit gândurile. Pur și simplu m-am gândit că ar fi prea devreme pentru o vizită și am pornit la o plimbare prin pădure. Este superb aici.

– Hm, cine te-a angajat? îl întreb suspicioasă.

– Mă tem că nu-ți pot dezvălui această informație.

Se uită aparent relaxat în jur, de parcă am fi angajați într-o conversație banală, dar o anumită încordare îi trădează jocul.

– Am înțeles. După cum am spus, nu știu nimic, așa că..., spun, începând să mă îndepărtez.

– Stai! strigă, dar nu pornește după mine. De fapt, vreau să stau de vorbă cu bunica ta.

Mă opresc și mă întorc din nou spre el.

– Cu bunica? De ce?

– E... e o chestiune personală.

– Bunica mea este internată într-un azil de bătrâni. Nu primește pe nimeni.

Peste chip îi trece o umbră tristă.

– E bolnavă?

– Suferă de demență.

Își freacă bărbia cu mâna dreaptă.

– O, asta este o complicație care îmi face treaba mai dificilă, mult mai dificilă. Clientul meu are mare nevoie de anumite informații de la ea.

A trecut la un ton rece, profesional, abandonând orice pretenție de amabilitate.

– Ce fel de informații? întreb, simțind cum inima începe să-mi bată mai puternic.

– Despre un eveniment petrecut acum mult timp.

– Înțeleg, murmur, deși sunt cu totul pierdută.

– De când s-a mutat din Skelton Place?

– De ani de zile. Nici n-a locuit prea mult acolo.

– Îți amintești anul?

– Nu, nu cunosc anul precis. Uite care este situația, nu știu mare lucru. Mama mea și cu mine am aflat că deține această casă de-abia când am mutat-o la azil.

Nu vreau să-i spun nimic. Pare să cadă pe gânduri câteva secunde. Snowy trage nerăbdător de lesă. În cele din urmă se apropie de mine și scoate din buzunarul interior al jachetei o carte de vizită.

– Te rog s-o accepți.

Întind mâna și o iau. Pe ea scrie: *G.E. Davies. T&D Detectivi particulari*, cu un număr de telefon mobil dedesubt.

– Clientul meu caută ceva ce se află în posesia bunicii dumitale. Este convins că deține obiectul de mai mulți ani.

Îmi aduc aminte de cutiile din carton pline cu lucrurile ei și-mi promit să le mai iau o dată la mână.

– Ce fel de obiect?

Omul oftează, vizibil frustrat.

– Un fel de dosar. Documente.

– Despre ce este vorba?

– Saffron, eu nu fac decât să urmez ordinele pe care le-am primit. Clientul meu consideră că aceste documente sunt extrem de importante. Îi aparțin clientului meu, care ar dori să le recupereze.

A pronunțat ultimele cuvinte aproape în șoaptă, ca și cum cineva ne-ar putea auzi. Cuprinsă iarăși de teamă, fac un pas în spate.

– Chiar și după atâția ani?

– Da, mai ales după toți acești ani. Prin urmare, dacă le găsești, sună-mă. Dacă ajung pe mâna cui nu trebuie, bunica ta ar putea avea tot soiul de necazuri.

– În... în ce fel?

– Este complicat, dar extrem de important. Înțelegi, nu-i așa? Când îi confirm printr-o înclinare a capului încheie: Bine. Sper să ne mai vedem.

Acestea fiind zise, îmi întoarce spatele. Îl urmăresc îndepărtându-se pe cărarea șerpuită până dispare printre copaci.

19. THEO

Aflată într-un cartier de lux din Leeds, casa lui Larry Knight, din cărămidă roșie, în stil eduardian, se detașează de vecinele ei prin cei doi copaci miniaturali, tunși în formă sferică, așezați de-o parte și de alta a ușii de la intrare în două ghivece mari din metal.

Theo reușește să găsească un loc de parcare în apropiere, sub un uriaș cireș înflorit care își scutură coroana acoperind trotuarul cu un covor de petale. E o seară minunată: soarele se pregătește să apună, lansând săgeți de culoarea înghețatei cu fructe peste orizont, iar strada e liniștită, cu excepția trilurilor păsărilor și a vocilor unor copii care se joacă într-o curte.

Fără o mare doză de noroc nu l-ar fi găsit pe Larry, își spune Theo. După o mulțime de telefoane în van, a dat peste site-ul unei clinici unde încă mai figura numele lui, cu toate că ieșise la pensie de multă vreme, așa cum a aflat din conversația cu recepționera. Chiar când era pe punctul să închidă, femeia i-a spus că afacerea a fost preluată de capabilul fiu al doctorului, pe nume Hugo. I-a lăsat acestuia un mesaj și Hugo i-a răspuns imediat, promițându-i că va transmite mesajul tatălui său. Apoi, la câteva ore distanță, Larry i-a telefonat și a fost de acord să-l primească. Așadar, iată-l pe această stradă nefamiliară din Leeds, într-o superbă seară de miercuri.

Nu a întârziat decât câteva minute, dar presupune că Larry îl aștepta, pentru că ușa se deschide înainte să apuce să apese pe butonul soneriei. În prag îl întâmpi-

nă un bărbat în vârstă, care compensează chelia avansată cu o barbă albă lungă. Poartă o vestă de lână peste cămașa care stă să-i plesnească pe burtă. Ochii albaștri, blânzi se încrețesc la colțuri când zâmbește, ceea ce face în clipa când îl vede pe Theo.

– Dumnezeule, ești leit taică-tu! exclamă.

– Să sperăm că aici se termină asemănările, îi răspunde râzând, ca să dea un ton mai lejer afirmației.

Larry pare ușor surprins, dar se dă un pas în spate pentru a-i permite să intre în casă. Pereții antreului spațios sunt decorați cu o colecție vastă de fotografii de familie, de dimensiuni diferite, dar alcătuind cumva un întreg armonios. Face un tur rapid cu privirea: vacanțe în locuri exotice; poze de nuntă; copii pe plaje vântoase, în cizme de cauciuc; nepoți înfășurați în pături, pe canapele comode; până și animalele de companie ale familiei își au locul lor, încadrate disciplinat. Nimic nu poate fi mai diferit decât casa copilăriei sale, unde singura fotografie agățată pe un perete îl înfățișa pe tatăl lui primind un premiu la o competiție de golf, în 1984.

Se întoarce spre Larry Knight, înțelegând dintr-odată de ce parteneriatul de afaceri al celor doi nu a rezistat. Trăiesc la poluri opuse. Simte o undă de regret imaginându-și cum ar fi arătat copilăria lui în această familie, cu verișori în cizme de cauciuc, construind castele de nisip pe plaje bătute de vânt, într-o casă plină de câini, de porcușori de Guineea și de hamsteri. O viață întreagă documentată pe pereții antreului. Speră că așa va arăta și căsnicia lui cu Jen, dacă vor reuși vreodată să aibă copii.

Apoi își amintește cât de tristă era Jen când s-au despărțit mai devreme. Cum stătea pe canapea cu o sticlă de apă fierbinte ținută strâns pe burtă, cum frumoșii ei ochi verzui înotau în lacrimi abia reținute. Încă un ciclu menstrual, încă o ocazie ratată. N-ar fi vrut s-o lase singură, dar ea insistase: „Promite că-mi aduci o pungă de bomboane Maltesers“, îi spusese, apoi îl sărutase de la revedere.

– Aveți o casă foarte frumoasă, îi spune gazdei, și nu doar din politețe.

În acel moment, doi câini bătrâni din rasa Golden Retriever, cu caninii îngălbeniți, se apropie de el. Se apleacă să-i mângâie.

Larry îi răspunde cu un zâmbet larg și îl bate pe spate ca și cum s-ar fi cunoscut de o viață.

– Hai, intră. Să mergem în salon. Vrei un ceai? Marge! strigă fără să-i dea timp să răspundă.

O versiune mai în vârstă a femeii care apare în fotografii alături de doctor își face apariția. Este înaltă, cu părul alb și pomeți proeminenți. Poartă o ținută de interior elegantă, cu o cămașă de mătase și pantaloni marinărești.

– El este Theo, băiatul lui Victor.

– Bună, Theo, mă bucur să te cunosc. Pot să-ți ofer o cană de ceai?

Îi răspunde afirmativ, apoi îl urmează pe Larry într-un salon confortabil din partea din față a casei. Se așază pe marginea canapelei, în timp ce stăpânul casei se tolănește într-un fotoliu masiv. Un câine i se face covrig la picioare, pe când celălalt se cocoață lângă vizitator pe canapea și își pune capul blănos în poala lui.

– Bonnie pare să te placă, chicotește bătrânul.

– Îmi plac câinii. Sper că într-o bună zi o să ne luăm și noi unul.

– Am fost surprins când am aflat că mă cauți, începe Larry cu degetele încrucișate deasupra pântecului masiv. Nu l-am mai văzut pe Victor de..., nici nu știu..., ani de zile. Ce mai face?

– Este bine, mulțumesc. A ieșit la pensie.

– Și mama ta? Am fost la nunta lor... cât o fi trecut de atunci? Treizeci și cinci de ani.

– Mama... a murit acum paisprezece ani într-un accident.

– Îmi pare tare rău. Era încă tânără, spune Larry vizibil întristat.

– Da, prea tânără. Știu că vizita mea pare ciudată, dar... Îl privește atent pe amfitrionul cumsecade, înconjurat de o familie fericită, și își spune că poate să riște, să fie sincer. Am găsit ceva la tata în birou și am o mulțime de întrebări.

– Dacă pot să te ajut...
– Ați avut o clinică împreună, prin anii '70.
– Da, a fost afacerea noastră. Am lucrat împreună câțiva ani.
– Mă gândeam...
Tace la apariția lui Marge, care aduce două căni aburinde. Ia una, atent să n-o verse în capul câinelui care a ațipit cu capul pe genunchii lui.
– La ce anume te gândeai? îl încurajează Larry după ce soția lui se retrage.
Cu sprâncenele încruntate, tânărul încearcă să-și pună ideile în ordine.
– Nu știu precis, de fapt. Totul a plecat de la articolul decupat dintr-un ziar pe care l-am găsit în biroul tatei. Ați auzit vreodată de o anume Rose Grey?
Larry rămâne câteva clipe pe gânduri.
– Numele nu-mi spune nimic.
– Saffron Cutler?
Doctorul clatină din cap.
– Tatăl meu este un om al secretelor, oftează Theo. Nu mi-a spus niciodată că a avut un partener de afaceri. Cum Larry îl privește răbdător peste marginea cănii cu ceai, hotărăște să treacă la subiect: De ce anume ați decis să vă despărțiți?
– Da, aceea a fost o poveste urâtă.
Inima tânărului începe să bată mai puternic, de curiozitate, dar și de teamă.
– Tatăl meu a făcut ceva greșit?
– Hm... Nimeni nu știe cu certitudine. Desigur, Victor și-a susținut întotdeauna nevinovăția. A apărut o plângere, din partea unei femei tinere. Te rog să mă scuzi, ceea ce urmează poate fi dureros.
Theo își adună curajul. Nu poate fi ceva la care să nu se fi gândit deja.
– O femeie s-a plâns că Victor s-ar fi purtat în mod nepotrivit cu ea în timpul unui consult.
Inima îi stă în loc. Dintre toate scenariile pe care și le imaginase, acesta era cel mai groaznic.
– Dar nu era obligatoriu să fie de față și o asistentă medicală?

– Eram în anii ’70, îi răspunde Larry ridicând din umeri.

– Femeia a depus plângere?

– Da. S-a dus la poliție. Dar a fost cuvântul ei împotriva cuvântului lui.

Theo își dă seama că, în urmă cu patruzeci de ani, femeia nu avusese aproape nici o șansă să fie ascultată sau crezută. Simte cum îi crește în suflet o ură rece la gândul că tatăl lui a putut fi capabil de o faptă atât de josnică. Încercând să se calmeze, ia o gură de ceai. Nu poate da frâu liber emoțiilor. Nu acum.

– Vă mai amintiți numele acestei femei?

– Nu, din păcate. Îmi vine pe limbă Sandra, dar cred că greșesc. Din păcate, un an mai târziu și-a curmat zilele.

Ceaiul parcă încearcă să-i țâșnească din stomac.

– Doamne, Dumnezeule... Este oribil ce-mi spuneți.

– Știu, încuviințează Larry grav.

– I-ați cerut tatălui meu să părăsească clinica, presupun?

– Am încercat din răsputeri să-l cred pe cuvânt.

– Dar?

– Nu a fost numai asta, oftează bătrânul doctor. Au mai fost și alte lucruri.

Theo a știut dintotdeauna că tatăl lui era un tip agresiv și obsedat de control, dar nutrea convingerea că aceste defecte erau compensate de talentul lui medical, că bărbatul care-și teroriza familia acasă salva vieți când îmbrăca halatul alb.

– Au apărut alte plângeri?

– Nu de această natură, slavă Domnului.

– Dar ați spus că au mai fost unele lucruri.

– Mă rog, cred că în lunile care au urmat acuzației, pur și simplu, chimia dintre noi s-a evaporat. Ne-am dat seama că ne doream lucruri diferite de la viață. Tatăl tău, după cum sunt sigur că știi, este un om foarte ambițios. Eu, în schimb..., ei bine, eu mi-am dorit întotdeauna un trai liniștit.

Theo simte că Larry îi ascunde ceva.

– Ați ținut legătura?

– Da, dar sporadic. Evident, se întâmpla să ne întâlnim la aceleași conferințe. A cunoscut-o și pe soția mea, Marge, dar pe mama ta a ținut-o departe de cercul nostru.

Informația aceasta nu-l surprinde deloc. Tatăl lui a respectat întotdeauna cu strictețe linia de demarcație dintre viața personală și cea profesională, cu excepția rarelor ocazii când invita vreun coleg la cină acasă.

– I-am urmărit cariera. M-am bucurat când am văzut că se descurcă bine. Am sperat... da, am sperat din toată inima că între Victor și acea femeie a fost un fel de neînțelegere.

– Când l-ați văzut ultima dată?

Larry mijește ochii.

– Oo, stai să-mi aduc aminte. Cred că acum paisprezece sau cincisprezece ani. Da, la o conferință din toamna anului 2004.

– La câteva luni de la decesul mamei mele.

– Ah... Nu mi-a spus nimic despre asta, dar nici nu am stat de vorbă prea mult. A fost un scurt schimb de opinii despre chestiuni de serviciu.

Bonnie hotărăște că îi este prea cald în brațe la el și i se ghemuiește la picioare. Theo profită ca să așeze cana de ceai pe măsuță.

– Aș dori să vă mai pun o întrebare și vă rog să-mi răspundeți cât de sincer puteți, fără să-mi menajați sentimentele.

– Desigur.

– Credeți că tatăl meu s-a comportat inadecvat cu femeia aceea? Credeți că ea spunea adevărul?

Chipul lui Larry se întunecă.

– În fine, nu văd ce importanță ar avea ce cred eu. Ar fi doar o opinie oarecare. Poliția a decis că nu este cazul să deschidă o anchetă. Tatăl tău nu a fost acuzat oficial, trebuie să reții asta. În plus, la momentul respectiv chiar voiam să-l cred.

– Înțeleg. Dar acum?

Larry rămâne tăcut câteva minute. Este limpede că se gândește intens, căutându-și cu atenție cuvintele.

– Nu vom ști niciodată ce s-a petrecut cu adevărat. Pe de altă parte, inima îmi spune că femeia nu mințea. A crezut cu tărie că ceea ce s-a întâmplat la clinica noastră în acea zi a constituit un gest nepotrivit din partea tatălui tău.

Theo nu are replică. Venise cu speranța că va găsi răspunsuri, dar a primit în schimb și mai multe întrebări.

20. ROSE

Ianuarie 1980

Eram atât de obișnuită să trăim doar noi două, singure, încât la început a fost ciudat să avem pe altcineva în casă, să fim nevoite să împărțim unica toaletă, bucătăria mică, canapeaua din salon și televizorul. Nu puteam să mă relaxez nici o clipă din pricina senzației că aveam în permanență oaspeți. La fel se întâmplase și cu fosta noastră chiriașă, Kay, dar asta nu mă ajutase să mă obișnuiesc. Speram să-mi găsesc un loc de muncă după ce începeai să mergi singură la școală, dar până atunci singurul mod de a câștiga bani era închirierea acelei camere din casa noastră.

În același timp, pe cât de tare nu-ți plăcuse de Kay, pe atât de repede te-ai apropiat de Daphne. Se purta cu tine ca o mătușă și, cu toate că în prezența mea era tăcută, cu tine sporovăia voioasă. Se vedea de la o poștă că era obișnuită cu copiii și că se simțea bine în prezența lor. Putea să stea ore în șir așezată pe covorul de lână din camera ta, ca să vă jucați împreună cu păpușile Sindy. Chiar a croit o salopetă pentru păpușa ta preferată, în culori crem-verzui. Ți-a plăcut la nebunie.

Sperasem că va petrece mai mult timp în camera ei, dar în fiecare seară stătea cu noi și ne făcea ceai, chiar dacă abia ieșise din tura de la pub. Săptămânal, aducea lemne de foc. Era foarte grijulie și atentă la detalii.

Daphne muncea fără contract la pubul Cerbul și Fazanul, unde debarasa mesele. De obicei lucra după-amiaza, pe când tu te duceai la grădiniță trei zile pe săptămână, dimineața. Astfel, de cele mai multe ori luam

prânzul împreună. Lui Daphne îi plăcea să gătească tocănițe în vechea mea oală maro, pe care o primisem moștenire de la părinți. Zi de zi fierbea câte ceva pe mașina de gătit. Când se simțea creativă, primeam chiar și găluște lângă carne. Felul nostru principal în acea iarnă a fost tocănița. Petrecea ore întregi în bucătărie, îmbrăcată într-un tricou larg, peticit la mâneci, și toca orice bucățică de carne pe care reușea să o obțină de la măcelarul din sat.

– O, am avut atâtea slujbe de-a lungul timpului, nu știu ce n-am făcut, mi-a răspuns când am întrebat-o într-o zi de unde se pricepe așa de bine la gătit.

Cu toate acestea, încă de la început, când lucrurile păreau să meargă perfect, ceva mă intriga la ea. Cu excepția acelei prime nopți, stabiliserăm cumva tacit să nu vorbim despre trecut. Dar mă rodea curiozitatea. Pe de altă parte, dacă o presam cu întrebările aș fi fost nevoită să-i dezvălui, la rândul meu, unele lucruri care ne-ar fi putut pune în pericol.

De ce sau de cine fugea Daphne?

În acele săptămâni de la început m-am simțit mai în siguranță cu încă un adult în casă. Pe deasupra, îmi făcea plăcere că avea grijă de mine, era un sentiment pe care nu-l mai încercasem de multă vreme, de la Audrey, mai precis.

Era o iarnă rece. Ferestrele noastre erau aburite pe interior, iar între cele două foi de geam apăruse un strat fin de gheață. Podeaua de piatră din bucătărie era rece ca un patinoar, dar în căsuța noastră era plăcut. Ne simțeam bine împreună, doar noi trei, ferite de străini. În siguranță.

La câteva săptămâni după instalarea lui Daphne, când tu erai deja în pat, iar noi ne uitam la filmul *Hart to Hart* la televizor, m-a întrebat dacă n-aș vrea să merg cu ea la pub într-o seară. Pe vremea aceea nu socializam decât la rarele întâlniri ale cercului local al gospodinelor sau la biserică, unde dădeam o mână ajutor când tu erai la școală. Chiar și așa, îmi făceam reproșuri că ies prea mult, că am început să las garda jos.

– Joyce și Roy ar putea să vină să stea cu fetița, a sugerat. Oricum, nu ne întoarcem foarte târziu.

Joyce și Roy erau bătrâneii cumsecade care locuiau alături, într-o casă asemănătoare cu a noastră, mai puțin acoperișul de stuf. Se ocupau de tine din când în când, mai ales când ajutam, de două ori pe lună, la tragerea clopotului la biserică. Aveam încredere în ei, pentru că nu bârfeau și nu puneau întrebări indiscrete. Aveau un băiat puțin mai tânăr decât mine, care îi vizita destul de rar, dar sufereau de lipsa nepoților. Îți aduceau cadouri la aniversări și la Crăciun, iar chipul lui Joyce se lumina de bucurie când ne vedea trecând prin fața casei lor și ieșea să ne salute.

Mi-a fost jenă să-i rog să mă ajute pentru ca eu să pot merge la pub, dar entuziasmul lui Daphne, care abia aștepta și se agita pe lângă mine zâmbind larg, cu părul atârnându-i dezordonat pe umeri, era irezistibil. Era singura femeie de vârsta mea din sat pe care o cunoșteam. De ce să nu ieșim într-o seară? Ce se putea întâmpla dacă ieșeam și beam câteva pahare, ca niște femei normale la treizeci de ani, în loc să stăm încuiate în casă ca măicuțele?

Așadar, am acceptat, iar cei doi vecini în vârstă au primit cu bucurie să stea cu tine. Au venit în seara următoare – era o zi de vineri – cu o cutie de Smarties și ți-am dat voie să te culci ceva mai târziu, ca să te bucuri de compania lor. Cu toate acestea, am plecat cu inima grea, urmărită de imaginea ta între Roy, cu puloverul lui maro, și Joyce, într-o rochie înflorată, învăluiți în lumina din antreu, care se revărsa pe alee. Când Joyce a închis ușa, am rămas amândouă în beznă, cu mașina mea Morris Marina drept singură companie. Scoteam aburi în aerul deosebit de rece, iar solul era presărat cu firicele argintii de gheață. Ne-am agățat involuntar una de cealaltă când am coborât dealul spre sat, cu inima cât un purice că vom aluneca la primul pas greșit. Daphne purta eternul ei palton de catifea peticit, un polo negru, pantaloni evazați și un fular lung, în timp ce eu mă schimbasem într-o rochie cu flori, ghete și un cojoc gros de oaie, cumpărat de la se-

cond-hand cu cinci ani în urmă. Am încercat să-mi controlez nervii, să nu mă gândesc că eram singure în noaptea neagră sau că cineva ne spiona din tufișurile de pe marginea drumului. Mi-am spus că nimănui nu i-ar fi dat prin cap să mă caute acolo, în cătunul Beggars Nook. În schimb, m-am concentrat asupra lui Daphne, chiriașa mea, persoana care – în ciuda angajamentelor pe care mi le luasem – îmi devenea, încet dar sigur, prietenă.

– Ești sigură că vrei să mergem la Cerbul și Fazanul, unde lucrezi? am întrebat-o.

A ridicat din umeri.

– Nu mă deranjează. Este cald, au alcool și nu trebuie să mergem cu mașina.

Nu-mi plăcea deloc să conduc, deși eram nevoită să o fac uneori, când situația o impunea. Totodată, îmi plăcea să știu că mașina era parcată la locul ei, pe alee. Puteam să dispar rapid împreună cu tine, dacă situația o impunea.

Din exterior, pubul arăta ca o carte poștală de Crăciun. Ușa masivă era încă decorată cu o bandă luminoasă, iar ferestrele cu glafuri din piatră lăsau să se întrevadă siluetele clienților care petreceau înăuntru. Când am intrat, am fost izbite de o cacofonie de voci și de mirosul de bere acră, amestecat cu cel al alunelor prăjite. Câțiva bărbați mai în vârstă jucau darts într-un colț și din tonomat se auzea „Don't bring me down" al celor de la ELO. Joel, proprietarul, ne-a salutat vesel din spatele barului. Mi-a zâmbit cald, ca întotdeauna, dar, spre mirarea mea, chipul i s-a adumbrit puțin când a văzut-o pe Daphne. Antenele mi-au fremătat din nou când mi-am adus aminte că nu știam mai nimic despre ea. Nu puteam lăsa garda jos acum, deși starea de alertă permanentă, ca aceea a paznicilor de la Buckingham Palace, mă epuiza. Trăiam de ani de zile cu simțurile încordate la maximum și credeam că mă obișnuisem. De obicei, Joel era tonic și optimist, genul acela de tip care te făcea imediat să te simți în largul tău, cu un zâmbet și o vorbă bună. La vreo patruzeci de ani, arătos în stilul aspru al băieților de la țară, vorbea cu un puternic

accent de West Country și purta pulovere tricotate din lână groasă. Se purtase bine cu mine încă de la început, de când ajunsesem la Beggars Nook, speriată până și de umbra mea și însărcinată cu tine. Sărise să mă ajute imediat când mă plânsesem că mă urmărea un individ, până la urmă dovedindu-se că nu era decât Mick Bracken, de la casa din capătul satului, a cărui singură vină era aceea că ieșise, ca de obicei, să-și plimbe câinele. Joel mă așezase pe un scaun înalt, la bar, îmi oferise o ceașcă de cafea și așteptase să-mi revin din tremurat. Nu-mi pusese niciodată întrebări despre mine și nici nu încercase să mă tragă de limbă. Prezența lui mă liniștea. Mi-aș fi dorit să fie genul meu de bărbat.

– Ce vă pot oferi, doamnelor? ne-a întrebat jovial.

– Ce vrei să bei? Fac eu cinste, s-a oferit Daphne umblând în poșetă. Vreau să-ți mulțumesc pentru că m-ai lăsat să locuiesc la tine.

Am surprins un schimb de priviri rapid între ea și Joel care m-a pus din nou pe gânduri. Aveam senzația că-mi ascundeau ceva.

Am cerut un pahar de vin alb sec, Daphne mi-a urmat exemplul, și ne-am așezat într-un colț lângă foc, departe de tipii care jucau darts.

– Te înțelegi bine cu Joel? am întrebat-o pe un ton degajat în timp ce-mi scoteam haina.

Cârciumarul ne întorsese spatele, ca să ia o sticlă de tărie de pe raft.

– Cred că da, de ce?

– Mi s-a părut că sesizez ceva..., o tensiune între voi.

Și-a îndepărtat o șuviță de păr de pe față, descoperindu-și chipul. Era machiată mai strident decât de obicei, cu niște dungi zdravene de dermatograf albastru care îi făceau ochii să pară enormi. Spera să agațe un partener? Ideea mă făcea să râd. Joel era singurul bărbat acceptabil din local. Și-a coborât vocea și s-a tras mai aproape. Respirația îi mirosea a vin.

– Joel s-a dat la mine imediat după ce am ajuns. A fost foarte insistent, chiar agresiv.

– Ce? am exclamat șocată.

Îmi trecuse prin cap de câteva ori că este posibil să mă placă, dar nu schițase niciodată vreun gest nelalocul lui.

– Da. Dădeam cu aspiratorul aici, după ora închiderii. A venit prin spate, m-a strâns puternic în brațe și m-a lins pe ceafă. S-a împins în mine. Puteam să simt... totul, a spus Daphne cutremurându-se dezgustată.

– Oh, Dumnezeule!

Se dovedea că nu mă pricepeam deloc la oameni. Nici în ruptul capului nu l-aș fi crezut pe Joel în stare de așa ceva. Părea gentlemanul perfect.

Daphne s-a lăsat pe spătarul scaunului cu un rânjet mulțumit.

– Da, știu. Greu de crezut.

– Și tu ce-ai făcut?

– L-am împins cu toată puterea și l-am amenințat că dacă mai încearcă ceva, o să-i tai mădularul.

Aproape că m-am înecat cu vinul.

– De atunci, îmi face zile grele, a continuat ea. E clar că nu-i place să fie refuzat. Sincer, sunt sătulă până peste cap de bărbații care-și închipuie că pot să facă ce vor cu femeile. În orice caz, nu cu mine.

Nu m-am putut împiedica să-i admir atitudinea curajoasă – atât de diferită de imaginea femeii speriate din seara de Crăciun. În același timp, se potrivea cu ceea ce-mi închipuiam despre trecutul ei. Fusese victima unui bărbat crud și misogin, la fel ca mine.

S-a întins peste masă și mi-a luat mâna într-a ei.

– Noi două trebuie să rămânem unite, Rose. Trebuie să avem grijă una de cealaltă în lumea asta de rahat.

Am aruncat o privire spre bar, unde Joel turna de băut unor tipi în vârstă, chicotind la o glumă de-a lor, și mi s-a strâns stomacul de silă. Reușise să mă păcălească cu stilul lui afabil, dar era exact la fel ca toți ceilalți.

Probabil că a simțit că îl priveam, pentru că s-a uitat la mine și mi-a zâmbit.

Chipul meu a rămas de piatră.

21. LORNA

Îl vede prima. Un bărbat masiv, ca un urs. Stă la o masă retrasă, îmbrăcat într-o cămașă bleu care aproape pocnește pe umerii lui impozanți. Pe chipul lui frumos se vede o barbă de câteva zile. I se strânge stomacul.

Euan Cutler, primul ei iubit, fost soț și cel mai bun prieten.

Își ține capul aplecat deasupra unui carnețel cu spirală și roade capătul stiloului. Când se apropie, condusă la masă de un chelner exagerat de amabil, Lorna vede că are degetele pătate de cerneală. Gândul o duce la vremurile când erau căsătoriți și Euan începuse cursurile de jurnalism. Tot timpul scria ceva într-un colț al micului lor apartament.

Ridică ochii și lasă stiloul deoparte. Chipul lui pare aspru la prima vedere, cu o anume înverșunare, ca al unui boxeur înainte de luptă, dar zâmbetul îi îmblânzește imediat trăsăturile.

– Lorna! exclamă ridicându-se.

La aproape un metru nouăzeci, o strivește cu statura lui. Se apleacă și o sărută pe obraji. Miroase ca întotdeauna, a after-shave și detergent de rufe, în contrast cu aparența neglijentă.

Se așază pe scaunul din fața lui. Se privesc în tăcere, așteptând să-și primească meniurile și băuturile înainte să vorbească.

– Arăți bine, începe el.

– Și tu.

Lorna nu minte, Euan e la fel de lat în umeri, dar mai zvelt, cu o burtă mai puțin evidentă. Deși i-au apărut riduri în colțurile ochilor, la patruzeci și doi de ani își păstrează aerul de ștrengar.

– Cum e în Spania?

– Bine. Mă cunoști, nu-mi place să prind rădăcini într-un loc.

– Mă bucur că nu te-ai schimbat, râde fostul ei soț.

– Tu ce mai faci? Ți-ai întâlnit perechea ideală?

– Nu. Am prea mult de lucru...

– Mă bucur că nu te-ai schimbat, îi răspunde ea în glumă.

Se privesc intens câteva secunde bune.

– Am auzit despre Rose. Îmi pare rău, spune Euan rupând vraja.

– Pentru demența care a lovit-o, sau pentru cadavre?

A încercat să destindă atmosfera, însă el rămâne la fel de serios.

– Îmi închipui că trebuie să fie destul de greu pentru tine și Saffy.

Lorna se joacă cu șervetul din poală, evitându-i ochii.

– E ca și cum am fi pierdut-o, dar este încă în viață. Când m-am dus să o văd... nu m-a recunoscut, murmură cu glas stins.

– Rose a fost întotdeauna bună cu mine, chiar și după ce ne-am despărțit, o consolează el luându-i mâna peste masă.

Lorna încuviințează pe tăcute, jenată că i s-a pus un nod în gât. A încercat din răsputeri să fie puternică, să rămână o prezență pozitivă în preajma fiicei sale.

– E greu pentru că are momente de confuzie și nu aș vrea ca Saffy să-și facă griji. Știi, sarcina... Ridică ochii spre el. În curând o fim bunici, la numai patruzeci de ani. Cine ar fi crezut?

– Mă așteptam cumva, zâmbește el. Saffy nu e genul care să joace după reguli. S-a născut direct matură.

– Da, e foarte serioasă pentru vârsta ei.

Își zâmbesc unul celuilalt, amintindu-și de zilele frumoase petrecute împreună.

Rămân tăcuți și privirile li se încrucișează din nou, dar de această dată e rândul Lornei să rupă contactul. Trebuie să adopte o atitudine practică, proactivă. Doar de asta a venit, la urma urmelor. Se apleacă să scoată tăietura din ziar din poșetă și i-o întinde peste masă.

Euan își așază palma deschisă pe document, dar refuză să-l citească.

– Mai întâi, hai să aruncăm o privire la meniu. Mi-e foame și nu am decât o oră și jumătate la dispoziție.

– Of, Doamne, desigur.

– Doar știi cum suntem noi, când ne punem pe vorbit, chicotește el.

Chelnerul își face apariția cu băuturile. Euan comandă o friptură, în timp ce ea optează pentru pește.

– Acum, dacă am rezolvat acest detaliu, să vedem despre ce este vorba aici, spune el luând bucata de hârtie în mână. Văd că articolul a apărut în *The Thanet Echo*. Ziarul încă mai apare.

Lorna îi povestește ce a descoperit.

– Se pare că această femeie, Sheila, s-a sinucis.

Euan se încruntă sceptic.

– Sau s-a înecat din imprudență. În orice caz, i-am spus deja lui Saffy că am găsit un dosar în arhivele noastre.

– Serios? Despre Sheila?

– Da. Nu e mare lucru, însă i-am promis lui Saffy că i-l trimit scanat mai târziu. Crezi că mama ta știe ceva despre cadavre?

Lorna ia articolul și îl pune înapoi în poșetă.

– Nu-mi dau seama. Poate că e doar delirul unei bătrâne..., dar a spus ceva despre Jean care ar fi lovit pe cineva în cap, apoi a precizat că a lovit-o pe Sheila. Apoi am găsit articolul ăsta printre lucrurile ei. A apărut și legătura posibilă dintre Alan Hartall și Daphne Hartall. Sunt intrigată, atâta tot.

– Cred că trebuia să te faci jurnalistă de investigații! glumește el.

– Mă mir că redacția ta nu s-a repezit la Skelton Place ca să relateze de la fața locului, îi răspunde ea luând o gură de coca-cola fără zahăr.

– Am folosit o agenție de presă și am publicat un material, dar totul va deveni mult mai interesant după ce vor fi identificate cadavrele și când poliția își va face o idee despre făptaș. Mă tem că atunci veți fi asaltați și mai tare de reporteri.

Chelnerul s-a întors. Lornei îi chiorăie mațele când vede bibanul-de-mare din farfurie, care arată delicios. Ia o îmbucătură.

– Ai găsit datele de contact ale lui Alan Hartall? îl întreabă cu gura plină.

Euan își taie friptura. Nu și-a schimbat gusturile, observă ea, îi place tot bine rumenită.

– Am găsit două persoane pe nume Alan Hartall la Broadstairs, dar n-am nici o idee despre vârstele lor. În schimb, am adresele.

– O să mă duc acolo după ce mâncăm.

Euan ridică ochii din farfurie.

– Faci o oră și jumătate cu trenul.

– Știu.

– Promite-mi c-o să ai grijă de tine.

Este rândul Lornei să râdă.

– Mă îndoiesc că acel Alan Hartall, oricine ar fi, este periculos. Ar trebui să aibă o vârstă venerabilă.

Pe Euan situația nu pare să-l amuze în aceeași măsură. Își trece palmele masive peste bărbia nerasă, gest pe care-l face întotdeauna când este îngrijorat.

– Până și bătrânii pot fi periculoși.

Lorna ajunge în Broadstairs puțin după ora patru. Are trenul de întoarcere la St. Pancras la ora șase și jumătate, deci nu dispune de prea mult timp. În fața gării, înconjurată de aroma mării și a cartofilor prăjiți, se întreabă dacă nu cumva comite o nebunie. Este posibil ca acel Hartall să fi murit sau să se fi mutat.

Prima adresă este pe Pierremont Avenue, la cinci minute pe jos de gară, dacă se ia după Google Maps. Urmează grijulie linia albastră de pe ecranul telefonului. Tocurile ei țăcănesc pe pavaj în timp ce trece pe lângă șiruri de clădiri banale. Ajunge pe strada indicată, formată dintr-un șir de case mai mult sau mai puțin atrăgătoare, construite în epoci diferite. Ar putea fi oriunde, dacă țipetele pescărușilor nu i-ar confirma în permanență că se află pe malul mării. Linia albastră se oprește în fața unei clădiri în stilul anilor '70. Ezită puțin, își ajustează ținuta și trage umerii în spate. Simte cum o cuprinde emoția anticipării. Încărcată cu speranță, urcă treptele și bate puternic în ușă. După o lungă așteptare, în prag iese o femeie între două vârste, îmbrăcată într-o bluză largă și pantaloni mulați, pe care vizita neanunțată pare s-o irite. O fetiță i se agață de picior.

– Îmi cer iertare că vă deranjez, începe ea.
– Dacă vreți să-mi vindeți ceva, nu mă interesează.
– Nu, de fapt, încerc să găsesc pe cineva. Caut un bărbat numit Alan Hartall, spune repede, de teamă că femeia o să-i trântească ușa în nas.
– Îmi pare rău, dar aici nu locuiește nici un Alan Hartall. Noi de-abia ne-am mutat.
– Cunoașteți pe cineva cu acest nume?
Femeia pare tot mai nervoasă.
– Nu. În acel moment fetița începe să plângă zgomotos, așa că stăpâna casei pune capăt întrevederii: Acum, vă rog să mă scuzați.
Cu ochii la ușa care tocmai s-a închis, Lorna oftează resemnată. A fost o pierdere de vreme. Ce anume a făcut-o să creadă că Alan Hartall, care a fost prieten cu Sheila Watts, ar mai locui acolo?
Își ajustează geanta pe umăr și introduce în telefon cealaltă adresă. Pare undeva în apropierea plajei. Măcar ar putea să-și cumpere o cafea de la un chioșc și să se bucure de lumina plăcută a apusului. Din fericire, cele două adrese sunt apropiate.
Dumnezeule, ce cald îi este! Își scoate haina și o trece peste geantă. Soarele îi arde nemilos ceafa. Trebuie să ajungă undeva pe Wrotham Road, în capăt. În zare se vede o linie bleumarin. Marea. Parcă așa mai merge. Simte cum îi revine optimismul. Destinația ei este un apartament amenajat la parterul unei clădiri mari, victoriene, din cărămidă roșie. Sună la ușa apartamentului C și așteaptă, rugându-se în gând să nu ajungă din nou într-o fundătură.
Nu răspunde nimeni, deși sună de trei ori. Enervată, ține butonul apăsat vreo zece secunde. Resimte o dezamăgire cruntă. Ce să facă? Să lase un bilețel în ușă, sperând că Alan Hartall încă locuiește aici și că hârtia nu va fi mototolită și aruncată de vreunul dintre vecini?
Scotocește prin geantă după un pix și o bucățică de hârtie, când aude un pârâit la interfon și o voce:
– Bună ziua.
O străbate un val de adrenalină.
– Bună ziua. Sunteți domnul Alan Hartall?

– Da, rostește vocea hârâită, bătrână. Cine sunteți dumneavoastră?

– Numele meu este Lorna. Nu mă cunoașteți și îmi cer iertare că dau buzna așa. Încerc să-l găsesc pe acel Alan Hartall care a cunoscut o anume Sheila Watts, în anii '70.

– Am înțeles, se aude din difuzor. Sunteți de la poliție?

– Nu, nu, deloc. Doar că... este vorba de o persoană pe care cred că a cunoscut-o și mama mea. Ați cunoscut-o pe Sheila Watts?

Pauză. Din difuzor nu se aud decât paraziți electrici. Se întreabă dacă omul a auzit-o.

– Alo!

Nici un răspuns. A făcut vreo gafă? Poate că bătrânul suferă și el de demență. Poate că e cam surd. Sau poate...

Șirul gândurilor îi este întrerupt de ușa care se deschide brusc. În prag apare un bărbat cam la șaptezeci de ani, cu un smoc de păr alb, fin, în vârful capului. Are în mână un baston, dar pare destul de agil, îmbrăcat cu blugi și un tricou. Ochii lui mari, căprui o privesc curios pe sub sprâncenele înspicate de fire albe.

– Ați cunoscut-o pe Sheila Watts? o întreabă.

„El este. Nu se poate altfel", își spune Lorna.

– Da! Adică, nu..., nu tocmai. Cred că mama a cunoscut-o. Am găsit printre lucrurile ei un articol de presă despre moartea Sheilei.

– Da, o poveste foarte tristă. Părea o fată de treabă. Dar nu vă pot spune mare lucru despre ea. Nu eram așa de apropiați.

Ezită, neștiind cum să formuleze următoarea întrebare.

– Încerc să aflu ce s-a întâmplat și cu o altă femeie pe care a cunoscut-o mama mea, pe nume Daphne Hartall. Mă întreb dacă nu vă este rudă.

Pare confuz, clipește des, sprâncenele îi saltă în sus și în jos.

– Daphne Hartall este sora mea.

– Sora dumneavoastră?

A avut dreptate! A știut că nu poate fi o coincidență! Hartall este un nume destul de rar.

– De ce mă întrebați despre Daphne?

Privirea bătrânului exprimă suferință când îi pronunță numele.

Lorna se foiește de pe un picior pe celălalt. Cum să-i explice?

– Sora dumneavoastră a stat în gazdă la mama mea, în 1980. Cred că ambele au cunoscut-o pe Sheila Watts. Cred că mama a stat și ea aici, în Broadstairs, la un moment dat. O cunoașteți? Numele Rose Grey vă spune ceva? Cum el clatină trist din cap și pare confuz, Lorna insistă: În orice caz, aș vrea să stau de vorbă cu Daphne. Să aflu mai multe despre mama. Suferă de demență și...

Alan se încruntă, de parcă ar fi avut o revelație.

– Stați puțin. Spuneți că mama dumneavoastră a cunoscut-o pe Daphne în 1980?

– Da. Au locuit în aceeași casă, în Wiltshire.

Bătrânul plescăie, vizibil iritat.

– Nu, nu. Este ceva în neregulă aici. Daphne s-a născut și a trăit aici, în Broadstairs. Nu a plecat niciodată. Și... a murit de cancer la treizeci și doi de ani, în 1971, adaugă cu ochii înotând în lacrimi.

22. SAFFY

Intru în casă încă zguduită de discuția cu detectivul particular. Pentru cine lucrează? Și ce fel de informații speră să obțină de la bunica? Mă întreb dacă nu are legătură cu Sheila, dar alung imediat ideea. Detectivul particular a început să-și bage nasul pe-aici după ce au fost descoperite cadavrele, așa că trebuie să aibă o legătură cu asta. Dar care? Oare bunica știe mai multe decât este capabilă să ne spună?

Mă duc să aprind fierbătorul de ceai, iritată că mama l-a pus în altă parte. Îl mut la locul lui, în timp ce Snowy roade o jucărie la picioarele mele.

Un ciocănit la ușă mă face să tresar speriată.

Îmi îngheață sângele în vine. S-a întors detectivul. M-a urmărit până acasă. Știe că sunt singură? O să intre cu forța și-o să mă pună să scotocesc prin casă? Imaginația mi-o ia razna. Trag adânc aer în piept, ca să mă calmez. Snowy se dezmeticește brusc și se repede lătrând spre intrare. Eu mă plasez lângă fereastra de la living și mă uit afară, încercând să văd cine este, cu inima bătând să-mi spargă pieptul. Poate că este doar un reporter, îmi spun. De fapt, *sper să fie* un reporter. O mașină necunoscută, o berlină mare, stă parcată pe alee lângă Mini-ul meu. Să fie mașina detectivului particular? Dacă încearcă să dea buzna peste mine, chem poliția. Dar nu, stai, sunt doi bărbați afară. Îi recunosc pe polițiștii de ieri.

Ușurată, mă duc la ușă și o deschid fără ezitare. Probabil că au noutăți, altfel de ce s-ar fi deranjat să vină? Mi se usucă gura de emoție.

– Bună, Saffron, începe cel mai în vârstă, inspectorul Barnes. Îmi flutură insigna pe la nas, deși nu este nevoie. Putem intra?

– Desigur, îi răspund, dându-mă la o parte.

Îi instalez în living și le ofer ceva de băut, însă amândoi refuză.

Inspectorul Barnes se așază pe canapea, iar colaboratorul său, Worthing, pe brațul unui fotoliu. Cei doi ocupă aproape tot spațiul din salonul modest, dar mă simt în siguranță în prezența lor. Câteva secunde domnește liniștea, întreruptă doar de ciripitul păsărilor de afară.

Mă așez în partea cealaltă a canapelei. Inspectorul Barnes se apleacă puțin spre mine. Văd că are pe antebraț un tatuaj reprezentând o pânză de păianjen. Surprinzându-mi privirea, se jenează și îl acoperă mai bine cu mâneca de la cămașă.

– Doamna Cutler este aici? vrea să știe.

– Ăăă, nu. Este... este la Londra toată ziua.

Mă întreb dacă nu cumva au aflat mai multe despre acel Harrison Turner, menționat de Brenda.

– Mi-e teamă că avem vești proaste, mă informează cu un aer mohorât.

Înghit un nod. Trebuie să-mi controlez nervii.

– Vă ascult.

– Am identificat cadavrul de sex masculin din grădină.

– Așa...

Mă întreb ce ar putea fi prost în asta. Cu excepția cazului în care îl cunoșteam, ceea ce ar fi imposibil. Mă gândesc însă imediat la bunica, și stomacul mi se strânge într-un ghem dureros.

Inspectorul scoate din buzunarul de la piept al sacoului carnețelul de notițe și îl răsfoiește puțin.

– Numele Neil Lewisham vă sună cunoscut?

Clatin energic din cap.

– Nu, nu l-am auzit niciodată.

„Treci odată la subiect!“, îl implor pe tăcute.

– Ei bine, așa cum vă închipuiți, nu a fost deloc ușor să-i identificăm pe cei doi, având în vedere că au decedat de multă vreme. Dar am periat lista persoanelor dispărute în intervalul 1975–1990 în regiunea de sud-vest a Angliei, cu vârste între treizeci și patruzeci și cinci de ani. Un bărbat de treizeci și nouă de ani pe nume Neil Lewisham a fost declarat dispărut în aprilie 1980 de către soția lui. Deși era din Surrey, ne-a reținut atenția faptul că, potrivit soției, Lewisham urma să viziteze pe cineva în zona Chippenham. S-a făcut o anchetă la momentul respectiv, însă nu a produs rezultate. Din păcate, soția victimei a murit între timp, așa că l-am contactat pe fiul lor, care a acceptat să-i fie prelevate probe ADN. ADN-ul se potrivește.

Simt că mi se taie respirația.

– Adică... vreți să spuneți că a murit în această casă..., în timp ce bunica locuia aici?

– Așa s-ar părea, da. A fost văzut ultima dată la gara din Chippenham, pe data de 7 aprilie 1980. După aceea, parcă s-a evaporat. Nu mai apare nici o urmă de-a lui, nu a mai încercat să-și acceseze contul din bancă. Prin urmare, putem presupune că a murit pe 7 aprilie sau în jurul acestei date.

– Sunteți absolut siguri că el este? ADN-ul... Cum se poate? Doar carnea de pe oase a putrezit complet între

timp.

– Tehnologia actuală ne permite să extragem mostre din oase și dinți. Datele corespund cu cele ale fiului său. Nu există nici o îndoială.

Îmi vine să vomit. Bunica locuia aici când a murit omul acela.

– Nu, nu pot să cred.

Inspectorul Barnes se foiește jenat.

– Îmi pare rău, îmi spune susținându-mi privirea. Pare chiar sincer. Apoi se întoarce la carnețel și bate cu pixul în pagină: Încă nu am reușit să identificăm celălalt schelet. Pentru moment, tot ce putem face este să trecem prin dosarele femeilor dispărute în preajma aceleiași date și să căutăm posibile legături cu Neil Lewisham. Partea bună este că avem o dată care ne reduce intervalul de căutare. O să mai dureze, dar am pus o echipă să se ocupe numai de asta. În plus, am trimis agenți care să ia la rând casele din sat, interesându-se dacă cei care locuiau în Beggars Nook la vremea respectivă își mai amintesc ceva. Analizăm și istoricul casei, ca să determinăm dacă a fost raportat vreun incident. Și lucrăm la victimologie.

– Victimologie?

– În principal, informații despre victimă, despre Neil Lewisham. Vrem să aflăm posibilele motive pentru care ar fi fost ucis. Vă asigur că facem tot ceea ce ne stă în puteri.

Îmi stăpânesc cu greu greața.

– Ce înseamnă asta pentru... pentru bunica mea?

Omul legii își înlătură un fir de praf imaginar de pe pantaloni, evitându-mi ochii.

– Ei bine, va trebui să stăm din nou de vorbă cu dânsa, să determinăm ce își mai poate aminti. Încercăm să le găsim și pe cele două chiriașe ale bunicii dumneavoastră, o anume Kay Groves și, desigur, Daphne Hartall.

Nu le spun că mama este acum în Kent, unde încearcă să dea de urma lui Daphne.

– Dar ce știți despre celelalte două persoane menționate de bunica, Victor și Jean?

– Nu mare lucru. Este foarte dificil, dacă nu le cunoaștem numele de familie.

Mă uit spre detectivul mai tânăr, care notează de zor în propriul carnețel. Îmi simte privirea și îmi adresează un zâmbet înțelegător.

– Mai este ceva, zic întorcându-mă la Barnes. Scot cartea de vizită pe care mi-a dat-o detectivul particular și i-o întind. Un bărbat m-a abordat astăzi, în pădure. Îi rezum conversația și precizez că la final individul părea foarte agitat, ca și cum ar fi avut nevoie neapărat de acele informații. Mi-a spus că îl cheamă Davies, spun în încheiere.

Inspectorul Barnes se încruntă când vede cartea de vizită.

– O să mă interesez, îmi răspunde. Dacă aflați ce anume caută, vă rog să mă contactați imediat. Sfatul meu este să nu luați legătura cu el.

Își notează datele în carnețel și îmi dă peticul de carton înapoi.

– Am înțeles.

Am senzația că mi-am părăsit trupul și mă privesc pe mine însămi de undeva de sus, discutând cu polițistul despre bunica. Acum două luni aș fi făcut un atac de panică numai la ideea de a sta de vorbă cu poliția în absența lui Tom.

– Va trebui să discutăm cu Rose cât mai repede posibil, încheie inspectorul ridicându-se brusc. Gestul îi este urmat conștiincios de colegul lui mai tânăr. O să telefonez la azil și o să vă spun când va avea loc întâlnirea.

În timp ce-i conduc la ușă îmi dau seama că n-am apucat să întreb despre Harrison Turner. Acum pare inutil, în orice caz.

Bunica locuia aici când Neil Lewisham a fost ucis.

Cuvintele îmi vin în minte fără voia mea: „Jean a lovit-o în cap". Poate că nu delirează, așa cum a bănuit inițial. Poate că atunci când vorbește despre Jean, Vic-

tor și Sheila, încearcă să-mi spună ce s-a petrecut cu adevărat cu patruzeci de ani în urmă.

23. LORNA

– A murit? Simte că amețește și se sprijină de zid. În 1971? Dar nu se poate...

– Cred că știu precis când a decedat sora mea, îi răspunde Alan politicos.

– Desigur... Adică, nu am vrut să spun că... Îmi cer iertare. Pur și simplu, nu înțeleg.

O privește intrigat, apoi trăsăturile dure i se înmoaie.

– Nu arătați prea bine. Pot să vă ofer un pahar cu apă?

Lorna este epuizată, dar își amintește avertismentul lui Euan: „Până și bătrânii pot fi periculoși".

– Hm... nu, mulțumesc. O să... Este vreo cafenea pe aici, prin apropiere?

– În față, chiar pe plajă, îi spune el indicându-i locul cu mâna.

– Vă mulțumesc.

O privește din nou pătrunzător.

– Cum spuneați că vă numiți?

– Lorna. Lorna Culter.

– Nici eu nu pricep despre ce este vorba, să știți.

Lorna își aranjează geanta pe umăr cu o mină abătută.

– Da, după cum spuneam, eu cu atât mai puțin. Probabil că este vorba de o altă Daphne Hartall. Pe de altă parte, rămâne conexiunea cu Sheila...

Bărbatul cade pe gânduri. Pare că încearcă să ia o decizie.

– Ați fi de acord să vă însoțesc la cafenea? Comandăm ceva de băut și îmi povestiți totul de la capăt. La urma urmelor, am cunoscut-o pe Sheila. Poate că am o cale să vă ajut.

Lorna se luminează la față. Nu este nici o problemă dacă merge cu el într-un local public în plină zi, nu-i așa?

– E o idee foarte bună.

– Haideți, atunci.

Ochii lui Alan sclipesc, iar ea îi adresează un zâmbet recunoscător. Bătrânul încuie ușa, după care o pornesc amândoi spre drumul principal. „Așa mai merge", își spune Lorna când ajung într-un parc îngrijit, cu chioșc pentru fanfară. Oamenii se plimbă în jurul lor în pantaloni scurți și tricouri vesele, cu înghețate în mâini, bucurându-se de vremea superbă din acea seară de mai. Alan vorbește despre bastonul de care nu se mai poate despărți și despre o operație inevitabilă la șold. În același timp, pare foarte agil, impunându-i un ritm de mers rapid.

O conduce la un mic bar cu câteva mese de pe faleză. Locul pare popular. Unii clienți beau bere, alții, cappuccino din niște cești enorme, colorate, cu farfurii asortate.

– Ce vreți să beți? Fac cinste. Sunteți foarte amabil că ați acceptat să stăm de vorbă, începe ea.

– Îmi face plăcere. Apreciez compania. Nu refuz o bere.

Când zâmbește îi apare o gropiță în obrazul stâng, observă Lorna, care decide că ea însăși merită un pahar de vin. Doar nu trebuie să urce la volan, își spune. O să-și ia o cafea pentru drum de la chioșcul din gară.

Alan a găsit o masă într-un colț al terasei. Au o vedere bună asupra golfului și a șirului de magazine pestrițe care mărginesc plaja. Se așază lângă el și trage adânc în piept aerul proaspăt al mării. I-ar face plăcere să locuiască aici, cu soarele mângâind-o pe spate, cu toată muzica și distracția. Dintr-odată i se face dor de San Sebastián.

Alan îi mulțumește pentru bere și ia o înghițitură zdravănă care-i lasă o dâră de spumă pe buza superioară.

– Ah, exact ce-mi trebuia, plescăie mulțumit.

Lorna pufnește în râs. Soarele, vinul și muzica o ajută să se relaxeze și să treacă peste dezamăgirea resimțită la aflarea veștii că Daphne murise cu mult timp înainte de a fi putut locui la mama ei.

Peste câteva clipe, Alan își așază halba pe masă și intră în subiect:

– Spuneți-mi, vă rog: care este legătura cu Sheila Watts la care făceați referire?

Lorna îl pune în temă cu scheletele din grădină, cu articolul despre Sheila și cu faptul că mama ei a avut o chiriașă pe nume Daphne Hartall. Scoate articolul din geantă și i-l întinde.

– Apoi am văzut asta. Numele dumneavoastră citat în ziar.

Bătrânul îi dă hârtia înapoi.

– Nu vreți să-mi citiți? Mi-am uitat ochelarii acasă.

Lorna se conformează pronunțând cuvintele rar și limpede. I se întâmplă să fie acuzată adesea că vorbește prea repede. Când termină, Alan rămâne cu privirea pierdută în zare, ca și cum s-ar aștepta s-o vadă pe Sheila ieșind din valuri.

– Era o ființă ciudată, îi spune fixând în continuare orizontul. O singuratică, înțelegeți? Dar am devenit prieteni. Întorcându-se spre Lorna, adaugă: A locuit în apartamentul de sub mine. Nu aici, ci pe Stone Road.

Ea habar nu are unde se află strada respectivă, dar îl aprobă din cap.

– Dar nu ați cunoscut nici o Rose Grey?

– Nu, categoric nu.

– Nu înțeleg de ce ar fi păstrat mama un articol despre Sheila, din moment ce nici ea, nici chiriașa ei nu o cunoșteau.

În loc de răspuns, Alan soarbe zgomotos din pahar.

Pe plajă, un tânăr se bălăcește cu un pudel maroniu. Lorna își îndreaptă din nou atenția asupra bătrânului.

– Vă mai amintiți ce s-a petrecut în noaptea când a murit Sheila?

– Era ajunul Anului Nou. Am fost cu un grup de amici la bar, apoi ne-am hotărât să continuăm petrecerea pe plajă. Sheila nu cunoștea pe nimeni din grup, dar ni se alăturase. După cum spuneam, era o ființă retrasă. Venise aici, în Broadstairs, de numai câțiva ani. Era de loc din Londra, dacă nu mă înșel. Spunea că a călătorit mult.

– Şi mama e din Londra. Poate că s-au cunoscut înainte ca Sheila să vină aici.

Briza s-a întețit și Lorna simte nevoia să-și tragă jacheta pe umeri. Soarele aproape că a apus de tot.

– E posibil. În orice caz, în noaptea aceea Sheila era suspect de tăcută. La pub nu scosese aproape nici un cuvânt, stătuse îmbufnată într-un colț și băuse singură. Dar nu părea beată. Am întrebat-o de câteva ori care-i necazul. După cum am declarat la poliție, reușisem să mă apropii de ea în cei doi ani cât am fost vecini. Câteodată trecea pe la mine pentru o ceașcă de ceai și stăteam mult de vorbă. Discuții serioase, uneori, despre decesul surorii mele și despre cum a pierdut și ea pe cineva. În noaptea când a murit, Sheila părea speriată, cu nervii la limită. M-am întrebat dacă nu cumva fusese dependentă de droguri. Era foarte slabă. Paranoică.

– Paranoică? În legătură cu ce?

– Se temea că o urmărește cineva. M-am gândit că poate avea datorii la traficanții de droguri. Râde gros, răgușit, ca un om care suferă de bronșită. Cred că acum, în retrospectivă, văd lucrurile altfel, dar era foarte circumspectă – acesta este cuvântul potrivit.

– Ce s-a întâmplat, mai precis, când ați ajuns pe plajă?

– Sheila s-a îndepărtat de una singură. M-am oferit să-i țin companie, dar m-a refuzat, mi-a spus că e în toane proaste, ca de fiecare dată în preajma Anului Nou, și că preferă să fie singură. Eu m-am pus pe băut cu prietenii mei, apoi am văzut-o îndepărtându-se. S-a dezbrăcat și a intrat în mare. Era nebună, dacă vreți părerea mea. Știți cât de rece este marea în decembrie? spune Alan zgribulindu-se demonstrativ.

– Îmi imaginez, zâmbește Lorna.

– Am rămas cu prietenii mei și am mai dat pe gât câteva beri. Ne-am îmbătat cu toții, uitând complet de Sheila. Abia mai târziu, când am plecat, ne-am dat seama că lipsea. Am alergat înapoi pe plajă împreună cu prietenul meu, Phil, spre locul unde își lăsase hainele, dar n-am găsit-o. În apă nu se vedea nimic. Fusese, cum să spun, înghițită de valuri.

– Și atunci ați dat alarma?

– Da. Era clar că se înecase. Poate că băuse mai mult decât lăsase să se vadă. Ne-am simțit îngrozitor.

– Teribil. Credeți că a fost un accident sau că s-a sinucis? întreabă Lorna.

În ciuda căldurii de peste zi, simte că i se face pielea de găină. Iubește marea, dar se și teme de ea. Este ca un animal uriaș, cu dispoziții schimbătoare. Merită respect.

– Sincer, n-am de unde să știu. Ce a urmat a fost trist. Nimeni nu a venit să-i scoată lucrurile din apartament, nu cred că avea familie. A trebuit să mă ocup eu. Casa era aproape goală. Câteva haine și niște mâncare, prin dulapuri și în frigider. Închiriase apartamentul mobilat, așa că mai nimic de acolo nu-i aparținea. Nu erau nici un fel de obiecte personale. Nimic, absolut nimic care să-ți permită să-ți faci o idee despre personalitatea Sheilei Watts.

– Nici măcar o poșetă sau niște chei?

– Am găsit cheile de la apartament în pantalonii pe care-i abandonase pe plajă. Nici o poșetă sau geantă. Poliția a sugerat că i-ar fi fost furată în noaptea aceea. Vedeți dumneavoastră, nu eram singurii de pe plajă.

În mintea Lornei începe să-și facă loc ideea, ca un film care se developează progresiv.

– Credeți că este posibil să-și fi înscenat moartea?

Alan se lasă pe spate, cu gura căscată de uimire.

– Nu aveți impresia că mergeți cam departe?

– E doar..., murmură ea încercând să aranjeze imaginile care-i trec prin minte într-un puzzle coerent. E ciudat că mama a păstrat acel articol despre Sheila și că pe chiriașa ei o chema Daphne Hartall. Nu e un nume foarte comun, nu-i așa? Sunt prea multe coincidențe. Trebuie să existe o legătură undeva.

– Ce vreți să spuneți?

– S-ar putea să bat câmpii rău de tot, dar... nu ar fi posibil ca acea Daphne Hartall, pe care a cunoscut-o mama mea, și Sheila Watts, pe care ați cunoscut-o dumneavoastră, să fie una și aceeași persoană?

– Adică, Sheila și-a înscenat moartea și i-a furat numele răposatei mele surori?

– Se mai întâmplă. Nu vi s-a părut suspect de interesată de Daphne?

– Ei bine, acum, dacă mă întrebați, încep să vă dau dreptate. A fost ceva ce m-a nedumerit la vremea respectivă. După moartea Sheilei, făcând curat printre lucrurile rămase de la Daphne, pe care le păstram într-o cutie, în bibliotecă, am descoperit că nu-i găseam certificatul de naștere. Am pus-o pe seama felului meu de a fi, dezordonat...

– Credeți că l-a furat Sheila?

– Este posibil. A avut o mulțime de ocazii, murmură Alan părând de-a dreptul tulburat.

– E cea mai bună cale să dispari, dacă nu vrei să fii găsit cu nici un preț.

Cu cât se gândește mai mult la caz, cu atât este mai convinsă că are dreptate.

Sheila Watts și Daphne Hartall sunt una și aceeași persoană.

24. ROSE

Februarie 1980

Pe măsură ce treceau zilele, Daphne mă intriga tot mai mult. Era puternică, în anumite privințe, dar avea și o anumită vulnerabilitate care îmi activa instinctul matern, deși aveam aceeași vârstă. Voiam s-o apăr, așa cum voiam să te apăr pe tine. Pe această femeie slabă, atrăgătoare, care – acum eram convinsă – fusese terorizată de un bărbat, la fel ca mine.

După seara petrecută la cârciumă și revelația ei despre Joel, credința că trebuie să ținem aproape mi s-a întărit. În mod clar, nu puteai avea încredere în nici un bărbat. Până și Joel, care mi se păruse amabil și săritor, se dovedea o bestie gata să se arunce asupra victimei. Câteodată ne petreceam serile discutând intens despre drepturile femeilor. „De ce bărbaților li se pare normal să-ți dea o palmă peste fund și să te alinte în fel și

chip? Doar suntem în 1980, nu în 1950", mi-a spus Daphne la un moment dat. Stătea cu genunchii strânși la piept, cu mânecile unicului ei pulover trase peste degete.

Avea perfectă dreptate și dovedea o gândire modernă. Era foarte diferită de mine, care îmi petrecusem ultimii trei ani în fundătura asta uitată de lume.

Viața alături de ea era plăcută. Părea să simtă când trebuia să se eclipseze, să ne lase puțină intimitate. Reușise să facă rost de o mașină de cusut la mâna a doua – un Singer vechi, greoi, cu pedală. O instalase în camera mică și o auzeam adesea zbârnâind când cosea ceva sau își cârpea blugii. Voia să-ți croiască o rochie veselă de vară și într-o zi mi-a adus un cupon de stofă galbenă. Perspectiva te făcea să radiezi de bucurie. Era capabilă, independentă și avea multe talente practice, lucru pentru care o admiram.

Era o iarnă rece. Februarie venise cu temperaturi chiar mai scăzute decât în ianuarie. Iarba era plină de promoroacă și printre pomi se rostogoleau fuioare de ceață, încât pădurea abia se mai vedea de la fereastra dormitorului. Lucrul acesta mă irita, căci oricine ar fi putut să supravegheze casa de acolo. Cred că Daphne simțea la fel. Într-o seară, pe când tu erai în pat, iar noi fumam în bucătărie, mi-a spus:

– Este ciudat să te gândești că locul ăsta ar putea fi ori sanctuarul, ori blestemul nostru.

Cu ochii ațintiți asupra ferestrei, a suflat un rotocol de fum. Fusese la pub toată ziua, pentru că refuzase să renunțe la locul de muncă, chiar dacă Joel se dăduse la ea. Cuvintele ei mi-au înghețat sângele în vene.

– Cum adică?

S-a întors spre mine și m-a privit intens, derutant.

– Credem că suntem în siguranță aici, departe de lume, departe de pericol, dar amenințarea s-ar putea să fie deja cu noi, captivă în acest loc.

Nu-i spusesem niciodată că mă ascundeam, dar își dăduse seama. Probabil fiindcă făcea același lucru.

– În casa asta? am întrebat-o șocată. Ce vrei să spui?

– A, nu. În satul ăsta. Nu putem scăpa, Rose. Înțelegi?

Mi-am stins țigara și mi-am strâns brațele în jurul corpului.

– Nu spune asta, am îngăimat speriată.

– Pădurea îi ține pe alții afară sau pe noi în interior? a continuat ea pe același ton bizar.

– Suntem în siguranță, i-am răspuns ferm, mai mult ca să mă conving singură.

M-a privit lung câteva clipe, cu țigara în colțul buzelor, fără să spună nimic.

– Știu că n-am discutat despre trecutul nostru, ceea ce e bine. Nici nu trebuie. Viitorul nostru începe aici.

– Exact, am încuviințat jovial, încercând cumva s-o aduc la sentimente mai bune. Și... ne putem apăra una pe cealaltă, nu? Putem să ne păzim spatele.

M-a aprobat din cap fără să clipească, apoi a stins țigara în chiuvetă și s-a apropiat de locul unde stăteam eu, lângă ușa din spate. Și-a apropiat chipul atât de mult de al meu, încât pentru o fracțiune de secundă mi-a trecut prin cap că o să mă sărute. În loc de asta, mi-a dat la o parte o șuviță rebelă.

– Îți mulțumesc. Și eu simt același lucru. Nu pune întrebări, nu minți.

Simțeam că mă înroșesc la față, cuprinsă de o căldură stranie. S-a îndepărtat și și-a dres glasul.

– Ești atât de bună, Rose. Dacă ne-am fi cunoscut mai demult, lucrurile ar fi stat poate altfel acum.

Stătea cu spatele la mine, cu umerii lăsați. Era așa de slabă, că-i vedeam șira spinării prin bluză.

M-am apropiat de ea și am mângâiat-o ușor pe umăr.

– E bine că ne-am găsit și acum. Nici un bărbat n-o să ne mai rănească.

Vai, cât de optimistă eram!

*

A doua zi te-am dus, ca de obicei, la mica grădiniță a bisericii. Aveai în picioare cizmulițele galbene preferate și purtai fesul pe care ți-l croșetasem eu. Era o dimineață rece și pășeam cu grijă, ca să nu alunecăm pe gheață. Cerul era ca de plumb. Am salutat din cap alți părinți

în timp ce traversam piața centrală a satului. Părinți pe care nu m-a interesat niciodată să-i cunosc. Când am ajuns la monumentul cu cruce, ai început să alergi în sus și în jos pe trepte, așa cum făceai întotdeauna. Când ajungeai sus, făceai o piruetă, ca pe o scenă medievală.

– Unde-i Daffy? m-ai întrebat în timp ce te ajutam să cobori scările, atentă să nu cazi.

Aveai doar doi ani și jumătate, iar unele cuvinte îți creau probleme. Daffy, precum celebra rață din desenul animat. După ce îi pronunțaseși greșit numele prima dată, devenise un fel de poreclă pe care o utilizam între noi.

– Daffy vine să mă ia?

Mă bucura că te înțelegeai bine cu ea, dar nu aveam suficientă încredere încât să o las să te ia de la grădiniță. Nu ar fi știut de cine să se ferească, în cazul în care el ne-ar fi găsit. În ultimii trei ani îmi repetasem zilnic că nu avea cum să dea de noi. Cum ar fi putut ști unde să caute? Cu toate acestea, gândurile negre nu-mi dădeau pace. Era un tip deștept. Ar fi apelat la spioni, la informatori, fără îndoială. De fapt, nu mă puteam relaxa. Tot timpul mă uitam peste umăr.

– Poate că o să vină într-o zi, draga mea, dar nu astăzi. În regulă? Oricum, ea lucrează la ora când ieși tu.

Te-ai întristat puțin, până când ai văzut-o pe educatoare, domnișoara Tilling, și te-ai repezit la ea fluturându-ți buclele negre – atât de asemănătoare cu ale lui.

M-am asigurat că educatoarea te-a dus în clasă, așa cum procedam în fiecare zi, apoi m-am îndreptat spre cafeneaua Melissei. Patroana părea foarte interesată de Daphne și mi-a pus o mulțime de întrebări despre ea. Desigur, nu i-am zis mare lucru. Melissa era una dintre cele mai bârfitoare femei din Beggars Nook, iar dacă Daphne încerca să nu iasă în evidență, era obligația mea să fiu discretă.

Femeia a părut plictisită când și-a dat seama că nu scoate nimic interesant de la mine și a trecut la următorul client. Când am ieșit din local, am dat nas în nas cu Joel.

Joel, cel care fusese salvatorul meu. Primul bărbat în care avusesem încredere, după multă vreme. Cel care mă întreba întotdeauna dacă am nevoie de ceva, cel care-mi purta de grijă. Cu o iarnă înainte, la prima ninsoare, îmi bătuse la ușă și se oferise să-mi curețe aleea. El era omul pe care îl chemam dacă aveam probleme cu instalațiile. Pe el îl lăsasem să pătrundă în mica mea viață. Acum, când mi-l imaginam pipăind-o pe Daphne, simțeam că mi se încrețește pielea.

Mă pregăteam să trec pe lângă individ fără să vorbesc cu el, dar m-a oprit.

– Bună, Rose. Nu te-am mai văzut pe la bar în ultima vreme. Ce mai faci?

Observasem că, de când Daphne se mutase la mine, nu mai trecuse să-și ofere serviciile, așa cum proceda odinioară. Conștiința încărcată, mi-am spus.

– Sunt foarte bine, mulțumesc, i-am răspuns scurt.

A părut șocat. Purta un fular ecosez și o haină neagră din stofă groasă de lână. Avea vârful nasului roșu. În ciuda resentimentelor pe care mi le provoca, m-am lăsat înduioșată la gândul că se purtase frumos cu mine.

– Ți-am greșit cu ceva? m-a întrebat surprins. Am impresia că ești supărată pe mine.

Cuvintele lui Daphne mi s-au aprins ca niște reflectoare în cap. Era un bărbat, la fel de ticălos ca toți cei din specța lui.

– Daphne mi-a spus ce i-ai făcut.

– Ce? Eu? Îmi pare rău, dar nu înțeleg...

Părea sincer nedumerit.

– Mi-a spus că i-ai oferit... o atenție pe care nu o solicitase, i-am răspuns în șoaptă, cu toate că eram afară și nu se vedea nimeni prin preajmă.

– Sper că glumești, a pufnit Joel în râs.

– Ți se pare că glumesc?

– Daphne minte. Nu aș face niciodată așa ceva.

– Și de ce ar minți, mă rog?

– Nu știu... Dar nu-i adevărat! Nu te mint, Rose. Crede-mă!

Îmi vorbea cu ochii în pământ, ca un om vinovat. De la gât în sus începuse să i se întindă pe față o mare pată

roşie.

Întotdeauna mi-l imaginasem ca pe fratele mai mare pe care nu l-am avut. Dar nu. Nu. Nu credeam nici o iotă din ce-mi spunea. De fapt, eram sigură că nu era prima dată când se dădea la femei. Aşa mi se întâmplase şi mie. Totul începea cu vorbe dulci, cu promisiuni, dar se termina cu minciuni, umilinţă, frică şi violenţă.

O cunoşteam pe Daphne de numai două luni, dar o credeam pe cuvânt mai mult decât pe Joel.

– Trebuie să plec, am îndrugat jenată.

Am făcut un pas, însă Joel m-a apucat de mână.

– Nu putem lăsa lucrurile aşa. Credeam că suntem prieteni.

L-am privit fix în ochi şi mi-am smuls mâna din strânsoarea lui. N-a mai făcut nici o încercare să mă reţină. Am plecat grăbită, convinsă că aveam dreptate, că toţi bărbaţii sunt la fel.

Eram sigură că Daphne nu minţea.

Acum, când scriu aceste rânduri, după toate cele petrecute, mi-aş dori să pot da timpul înapoi.

25. THEO

Theo intră în maşină gândindu-se intens la discuţia pe care tocmai a avut-o cu Larry. Parbrizul este nins cu flori de cireş, ca nişte confetti. Porneşte ştergătoarele, care îşi fac datoria, dar ratează colţurile.

„O tânără îl acuză pe tata de avansuri sexuale şi, după mai puţin de un an, îşi găseşte sfârşitul."

Theo porneşte motorul şi se joacă puţin cu sistemul de navigaţie al autoturismului, unde introduce adresa de acasă. Este pe punctul să plece, când îl vede pe Larry alergând către el pe trotuar. Coboară geamul.

– Mi-am amintit cum o chema pe femeia care l-a acuzat pe tatăl tău. Nu era Sandra, ci Cynthia. Cynthia Parsons. Avea douăzeci şi trei de ani.

Douăzeci şi trei de ani. Detaliul îl face să se simtă încă şi mai prost.

Îi mulţumeşte şi se îndepărtează. Larry se face tot mai mic în oglinda retrovizoare. Brusc, simte o ură acută

pentru tatăl lui. Strânge volanul, imaginându-și că între mâinile lui se află gâtul bătrânului. Îi dă drumul repede. Theo nu este genul violent. În ciuda furiei, știe că nu i-ar putea face rău nici în ruptul capului, căci asta ar însemna să se coboare la același nivel.

„Poate că femeia a mințit", își spune. Ah, cât de mult ar vrea să poată crede asta! Dar nu poate. Și-o imaginează pe Cynthia încercând să-și facă auzit glasul în acei ani '70, când bărbații ca tatăl lui dețineau toată puterea. Dacă nu o crede, se face vinovat de același păcat ca el. Pentru o secundă de demență se simte ușurat că mama lui a murit și, astfel, nu mai poate afla povestea asta dezgustătoare. Și ce ar fi făcut dacă ar fi aflat? Oare ar fi găsit în ea suficientă putere încât să-l abandoneze pe doctorul libidinos?

Melodia „R U Mine" a celor de la Arctic Monkeys se aude din radiocasetofonul autovehiculului. O dă mai tare, încercând să-și înece reflecțiile pline de amărăciune. Cum să procedeze în continuare? O confruntare cu tatăl lui nu ar avea nici un sens. Doar nu se așteaptă să-și recunoască fapta. S-ar enerva din cale-afară, apoi ar deveni defensiv și urâcios.

Brusc, îi vine o idee care nu are darul de a-l liniști. Dacă tatăl lui a fost în stare să comită o tentativă de viol, ce alte lucruri o mai fi făcut când era în floarea vârstei?

Jen este în pat și se uită la *Prietenii tăi*. I-a cumpărat o pungă uriașă de bomboane Maltesers, așa cum i-a promis. Ochii ei se luminează când îl vede intrând în încăpere cu dulciurile pe care le flutură atrăgător într-o mână. Theo a avut grijă să-și compună o mină veselă între timp.

– Perfect! exclamă și se așază în genunchi în mijlocul patului, întinzându-se după bomboane.

Se suie și el în pat și se întinde, complet îmbrăcat, lângă ea.

– Cum te mai simți? o întreabă.

– Acum, mai bine, îi răspunde îndesându-și un pumn de Maltesers în gură.

Îi întinde și lui una, însă el o refuză cu un clătinat din cap.

Oprește televizorul, deși este un episod pe care l-au mai văzut de nenumărate ori și care îi place în special lui Theo – cel în care fetele își pierd apartamentul după un pariu cu băieții. Jen cunoaște replicile pe dinafară. E serialul ei de răsfăț, cum îi place să spună. Lui Theo nu îi scapă însă detaliul că este exact episodul în care Phoebe află că este însărcinată.

– Ia spune, ce-ai aflat? Pari cam trist.

– Nu sunt bun de actor, nu-i așa? oftează el ridicând resemnat din umeri.

– Ce-a spus Larry?

– Mi-a dat niște motive să cred că tata este un nenorocit de înaltă clasă. Nimic deosebit.

– Of, iubitule!

Se uită la ea, la frumoasa lui soție, și își dă seama că nu vrea să-i spună. Nu vrea ca ea să-l privească vreodată ca pe fiul acelei bestii infecte. Nu vrea să întindă un strat gros de mâzgă peste relația lor inocentă, în apartamentul lor victorian, cu două camere la etaj și două la parter, cu visuri despre copii și căței. Amintindu-și de fotografiile văzute în antreul casei lui Larry Knight, se gândește la viitorul alături de Jen, pe care și-l dorește atât de mult, la copiii lor nenăscuți încă și la spectrul tatălui său, care planează amenințător peste toate.

Pe de altă parte, nu-i poate ascunde un eveniment așa de grav. Refuză să fie genul de bărbat care are secrete față de soție. El nu este ca tatăl lui.

Îi spune totul.

Mai târziu, după ce s-au îmbrățișat, au terminat punga de bomboane și și-au promis că nu vor lăsa păcatele din trecutul doctorului să le distrugă viețile, lui Theo îi vine o idee.

– Cred că ar trebui să mergem în Wiltshire. Să-i cunoaștem pe proprietarii acelei case. Tata pare foarte interesat de unul dintre ei, din motive pe care nu vrea să mi le dezvăluie. Trebuie să aflu de ce.

– Ești sigur? îl întreabă Jen. Poate că ar fi mai prudent să lăsăm trecutul îngropat.

Se așază pe marginea patului, cu spatele la ea.

– Pur și simplu nu pot.

– Are legătură cu mama ta? îl întreabă Jen punându-i o mână pe umăr.

Theo se întoarce s-o privească.

– Mă tot gândesc la ziua în care a murit.

– La ce, mai precis?

– A fost un accident. Așa crede toată lumea. Dar dacă tata i-a făcut ceva?

– Ce anume? Crezi că el a împins-o?

– Și pe mine m-a împins odată pe scări.

– O, iubitule...

– Mulțumesc, dar nu ți-am spus asta ca să mă consolezi.

Jen își dă la o parte o șuviță blondă care-i căzuse pe ochi.

– Știu. Totuși, mi-ai povestit că tatăl tău era la serviciu când s-a întâmplat.

– Nu mă pot împiedica să-mi imaginez că a împins-o, după care s-a dus la slujbă, ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat. Când se enervează, este extrem de periculos. Poate că nici nu a făcut-o anume. A plecat și apoi a pretins că a găsit-o moartă când s-a întors acasă. Mama mea... Vocea îi tremură. De la moartea mamei sale n-a mai plâns niciodată. Peste câteva momente reușește să continue: Mama își dăduse sufletul cu câteva ore înainte de întoarcerea lui, conform concluziilor poliției. Dar, dacă este capabil să atace o femeie pe care ar fi trebuit s-o consulte, să împingă un copil și s-o lovească pe mama...

Se gândește la sinuciderea Cynthiei Parsons. Larry i-a spus că femeia sărise de pe acoperișul unui garaj cu mai multe etaje. Nu mai încape nici o îndoială: tatăl lui este vinovat de moartea acelei tinere, chiar dacă nu a împins-o el.

Jen îl masează ușor pe spate.

– Nu vorbi așa, iubitule. Chiar tu mi-ai spus că pierderea soției l-a afectat enorm. Știu că tatăl tău a fost...

adică, este un tip coleric, dar a avut o meserie extrem de stresantă și, din păcate, s-a răzbunat pe voi. Nu mă îndoiesc însă că v-a iubit.

O aprobă în tăcere, cu un nod în gât. Își amintește șocul și suferința pe care le exprima chipul tatălui său în ziua aceea fatidică.

– Totul s-a schimbat de când am aflat despre Cynthia...

Rămân tăcuți câteva minute.

– Bine. Să mergem, spune Jen. Să mergem în Wiltshire și să-i căutăm pe oamenii aceia. În orice caz, ne-ar prinde bine o ieșire de weekend, indiferent dacă aflăm ceva sau nu. Cred că amândoi avem nevoie să ne aerisim mințile.

26. SAFFY

După ce i-am condus pe cei doi polițiști spre ieșire, am sunat-o pe mama. Mi-a intrat direct mesageria vocală. Nu-i las mesaj. Mi-a promis că mă sună când pornește spre casă, și încă nu este nici cinci după-amiaza. Mă întreb dacă a aflat ceva la întâlnirea cu tata, dacă a reușit să găsească adresa lui Alan Hartall. Mi-a promis că-mi împărtășește planurile ei. Tipic pentru mama. Este atât de aeriană, încât probabil nici nu-i dă prin cap că ar trebui să știu când are de gând să se întoarcă.

Sunt la birou când aud un ciocănit la ușă. Mă uit pe gemuleț și văd o femeie îmbrăcată elegant, cu o rochie cu buline. Întredeschid ușa, prudentă.

– Da?

– Sunteți Saffron Cutler?

– Da.

– Bună ziua. Numele meu este Nadia Barrows și lucrez pentru *Daily Mail*. Aș dori să...

– Nu mă interesează. Vă rog să plecați, îi răspund ferm și trântesc ușa.

Mă întorc în birou. Pe fereastră văd un grup de vreo cinci reporteri îngrămădiți la capătul aleii. Probabil că poliția a anunțat identificarea lui Neil Lewisham. Vor să-mi pună întrebări despre bunica, sunt convinsă. La

fereastra biroului nu am jaluzele, nici perdele. Oare mă pot vedea? E un coșmar. Nu vreau să-i înfrunt de una singură pe oamenii aceștia. Îmi iau capul între mâini și gem, zguduită de un acces puternic de greață. Snowy mi se lipește de picior și mă aplec să-l mângâi. Simte întotdeauna când am nevoie de consolare.

Telefonul mă anunță că am un mesaj. E de la tata: „Bună, draga mea. Ți-am trimis pe e-mail fișierul despre Sheila Watts. Am luat prânzul cu mama. Arăta bine. I-am dat două adrese ale unor persoane numite Alan Hartall, din Broadstairs. S-a dus acolo".

Nu îi răspund, ci mă reped să-mi verific mesageria electronică, încărcată de un val de adrenalină.

Tata s-a ținut de promisiune și mi-a trimis fotografii după dosarul lor referitor la Sheila Watts. Nu este mare lucru: câteva articole din mai multe publicații locale din Kent despre înec și câteva pagini care par rupte dintr-un carnet cu foi dictando. Nu reușesc să pricep ce scrie, pentru că sunt numai simboluri și puncte. O formă de stenografie. L-am văzut pe tata luând notițe așa când vorbește la telefon. Derulez materialul mai departe. Ultima imagine reproduce un articol dintr-un ziar de circulație națională – cel pentru care lucrează tata. Articolul a fost scris în 1978 și nu se referă la Sheila, ci la o crimă petrecută la începutul anilor '50. Îl citesc în diagonală, fără să-i înțeleg relevanța. Poate că a ajuns în dosarul Sheilei din greșeală. Dezamăgită, mă las pe spătarul fotoliului. N-am aflat nimic nou. Poate că notele stenografice ascund ceva mai interesant. Mă pregătesc să închid mesajul, când ceva din ultimul articol îmi reține atenția. Semnătura. Mă uit mai îndeaproape. Materialul a fost scris de un anume Neil Lewisham.

*

Îi telefonez imediat tatei. După sunetele din jur, îmi dau seama că este încă la redacție. Îi povestesc totul dintr-o răsuflare, în propoziții scurte, până când mă întrerupe ca să-mi spună că a aflat totul de la o „sursă". De ce nu mă mir?

– Bunica ta era probabil plecată atunci când s-a întâmplat. Doar pentru că omul a murit pe vremea când

ea locuia acolo nu înseamnă neapărat că știe ceva. Mai ales dacă avea un chiriaș.

– Știu. Ciudat însă, articolul din dosarul pe care mi l-ai trimis e semnat de el, îi răspund, străbătută de un fior la acel gând. Se pare că Neil Lewisham lucra pentru *The Mirror* în perioada respectivă, pe la sfârșitul anilor '70.

– Da, numele mi se părea familiar. Deși eu am intrat mai târziu în presă. O să văd ce pot afla. Poate că era jurnalist independent. Este vorba de articolul despre Sheila?

– Nu. Pare un fel de sinteză. Nici nu menționează numele ei. A, mă poți ajuta cu descifrarea însemnărilor stenografice? îmi aduc aminte să-l întreb.

– Din păcate, seamănă cu stilul Pitman. Eu nu scriu decât în Teeline, dar o să întreb printre colegi. Unii dintre cei mai în vârstă ar trebui să le poată citi.

– Îți mulțumesc, tată. Simțind o undă de remușcare, adaug: Îmi pare rău că te bat și eu la cap cu asta. Îmi dau seama că ești foarte ocupat. La cât termini?

Aș vrea să-și găsească o iubită drăguță. Când e singur, lucrează prea mult, mă tem.

– Nu trebuie să-ți fie jenă niciodată când apelezi la mine, îmi răspunde blând. Încerc să plec cât mai repede acasă. Ah, și, Saff, dacă te mai deranjează reporterii, spune-le că tatăl tău este Euan Cutler, de la *The Mirror*. Asta ar trebui să le închidă pliscurile!

Închid simțindu-mă mai bine. Mă ridic și arunc o privire pe geam. Ultimii trei jurnaliști coboară dealul, îndepărtându-se de casă.

O sun pe mama pe mobil din nou, fără succes. E a treia oară când încerc de la plecarea detectivilor. Sunt roasă de teamă. De obicei, răspunde când vede că o caut. Dacă a pățit ceva? Dacă l-a găsit pe Alan Hartall, care nu este un bătrânel oarecare, ci un psihopat periculos? Mama se bagă întotdeauna în necazuri cu capul înainte. Se crede invincibilă. Bunica îmi povestea că mama venea pe jos din oraș în adolescență, dar acum știu că mi-o spunea ca să-mi atragă atenția asupra ris-

curilor. N-ar fi trebuit să-și facă griji în privința asta, pentru că nu aș face niciodată un gest atât de iresponsabil.

În cele din urmă îi las un mesaj, invitând-o să mă sune urgent, pentru că am noutăți.

Până la opt seara, nimic.

Soarele aproape că a apus. Printre copacii din spatele casei se văd ultimele raze roșiatice. Interiorul arată sumbru, dar e prea devreme ca să aprind lumina. Tom îmi trimite un mesaj că se întoarce cu trenul de 18.34, așadar, într-o jumătate de oră ar trebui să fie acasă. Mă duc la bucătărie, îmi fac un ceai de fructe de pădure și mă sprijin cu spatele de mobila urâtă, mulțumită că măcar Snowy, care mi s-a întins peste picioarele goale, este cu mine. Mă simt din ce în ce mai speriată pe măsură ce realitatea mi se impune în toată grozăvia ei. Nu doar cadavrele – ca și cum nu ar fi suficient –, ci și întâlnirea cu detectivul particular, insistența lui că bunica ar dispune de niște informații pe care clientul lui le vrea înapoi. Am scotocit din nou prin lucrurile ei, dar nu am găsit nimic suficient de important încât să justifice angajarea unui detectiv.

Bunica. Întrucât n-a reușit să obțină nimic de la mine, nu este exclus să se ducă la ea. Las jos cana de ceai cu o mână nesigură, astfel că o parte din lichid se varsă pe blat. Scot telefonul din buzunar și sun imediat la azil.

– Elm Brook. Joy Robbins la telefon.

– Joy, bună! Sunt eu, Saffy, nepoata lui Rose Grey.

– Ah, bună, Saffy. Ce mai...

– A încercat cineva să intre în legătură cu bunica? Un domn Davies, de pildă?

– Hm... nu, nu cred. De ce?

– Mai multe persoane mi-au solicitat informații despre ea. Un individ chiar s-a prezentat drept detectiv particular. Vreau să mă asigur că nu a venit să vă bată și pe voi la cap.

– Înțeleg... E straniu, dar nu trebuie să-ți faci griji. Nu lăsăm pe nimeni în afara familiei să o viziteze, mă asigură pe un ton cât se poate de oficial.

– Mulțumesc. Și, dacă se poate, te rog să mă contactezi pe mine mai întâi dacă cineva încearcă să ia legătura cu ea, da?

– Bineînțeles. Așa voi proceda.

– Apropo, cum îi mai merge bunicii? Vin oricum să o văd mâine, dar, dacă tot te-am prins la telefon...

– E bine. Astăzi însă pare mai confuză decât de obicei. Mă tot strigă „Melissa“.

– Melissa?

– Probabil că îi amintesc de cineva, atâta tot. Li se întâmplă și altor rezidenți de-ai noștri. Pe mâine!

Nici nu apuc bine să închei convorbirea, că aud un bufnet puternic la intrare. De spaimă, aproape că scap telefonul din mână. Apoi aud sunetul familiar al cheii învârtindu-se în broască. Este Tom. Snowy i-a ieșit deja în întâmpinare fericit. Oftez ușurată.

Mă port absolut ridicol. Sunt cu nervii la pământ. E clar că nu-mi priește să stau toată ziua singură în casă.

Tom intră cu casca de motociclist pe cap, ceea ce îi dă un aer straniu. Expresia i se schimbă instantaneu când mă reped la pieptul lui.

– Hei, ce s-a întâmplat?

Îl conduc în living. Se lasă să cadă pe canapea și își scoate, în sfârșit, casca. Mă plimb de colo-colo prin cameră, vorbind rapid, într-un șuvoi oarecum logic. Mă ascultă până la capăt, iar când termin, văd că ochii lui au căpătat o sclipire de furie și maxilarele i s-au încleștat.

– Cine mă-sa se crede nenorocitul ăsta de Davies? Îmi vine să-l omor cu mâinile goale.

– Tom...

– Cum îndrăznește să te sperie în halul ăsta?

– Mă îngrijorează mai tare omul pentru care lucrează decât individul în sine. Nu a vrut să-mi spună ce fel de informație ar cunoaște bunica. Nu știu, am impresia că toată povestea asta ne scapă de sub control și se amplifică. E ceva mai mare la mijloc. Nu cumva ne înfundăm pas cu pas în rahat, fără să avem imaginea de ansamblu? Iar acum, mama bântuie prin Broadstairs încer-

când să dea de urma celui care ar putea fi adevăratul Alan Hartall. Nu m-a sunat, curtea noastră din spate este o scenă a crimei, iar despre bestiile acelea de ziariști, mai bine nu spun nimic. Nu pot să ies nici până la poartă fără să mă acosteze. Mă prăbușesc epuizată pe canapea, lângă el, cu capul în mâini. Umerii îmi tremură incontrolabil. Aș fi preferat să rămânem în Croydon, îi mărturisesc fără să ridic capul. Pe obraji, printre degete, îmi curg lacrimi grele. M-am săturat, Tom. Aici trebuia să fie un nou început pentru noi. Pentru copil... Nici nu îndrăznesc să mă duc în dormitorul mic, pentru că fereastra dă spre groapa aceea hidoasă din spate, unde au fost cadavrele...

Mă trage lângă el. Pielea rece a gecii de motociclist mi se lipește de față.

– Mâine sun la muncă și le zic că-s bolnav. Rămân aici, cu tine.

Mă ridic brusc, șocată. Tom nu și-a luat niciodată o zi liberă. Nici chiar atunci când a făcut toxiinfecție alimentară. A plecat așa și a vomitat în metrou. Noroc că avea o pungă la el.

– Nu, nu se poate...

– Îți datorez măcar atâta lucru, nu crezi? Nu vreau să te las singură mâine. Slavă Domnului, mai am o mulțime de lucrări de terminat prin casă. Și o să-i sun pe constructori. Dacă vor să vină și să termine lucrarea, bine, dacă nu, căutăm alții. În felul ăsta n-o să mai fim nevoiți să vedem groapa.

– Mama ar trebui să se întoarcă. Dintr-odată, gândul la ea îmi reaprinde temerile. Cât e ceasul? îl întreb.

– A trecut de opt și jumătate. Tom se ridică și își scoate geaca. Lornei nu i se întâmplă aproape niciodată să uite să sune, nu-i așa? E practic lipită de telefonul ăla.

– Știu. Asta mă sperie.

Încerc să o sun din nou, dar intră direct căsuța vocală.

S-a făcut zece seara, și mama tot n-a venit.

De fiecare dată când aud o mașină, adică destul de rar, fug la geam, sperând să văd un taxi, dar nu este cazul.

– Crezi că ar trebui să sun la poliție? îl întreb pe Tom, care se uită la televizor, la *Cartelul crimelor*, deși nici unul dintre noi nu e capabil să urmărească atent acțiunea.

– Poliția n-o să facă nimic. N-ai auzit că așteaptă să treacă douăzeci și patru de ore înainte de a începe să ancheteze dispariția unui adult?

Trag adânc aer în piept și încerc să-mi înăbuș panica. Nu știu ce să fac. Vibrez de energie nervoasă. Știu că mama e un spirit liber și nu mi-am făcut niciodată griji pentru ea cât o știam în Spania. Acum însă simt că este ceva în neregulă. Știu că m-ar fi sunat, ca să mă informeze asupra progreselor. La urma urmelor, am început investigația asta împreună.

Trag în lateral draperiile gri cu flori pe care le-am adus cu noi de la apartamentul din Croydon și care sunt prea mici pentru fereastra asta impunătoare. Afară s-a lăsat întunericul. E beznă, pentru că aici, la țară, nu avem iluminare stradală. Pe cer nu se vede decât cornul lunii, pe jumătate mascat de un nor. Noaptea e grea, opresivă, ca un giulgiu care s-a lăsat peste mașina mea și peste motocicleta lui Tom, făcând ca formele cunoscute să pară amenințătoare.

– N-are rost s-o aștepți la geam. Sunt sigur că e bine, îmi spune Tom cu blândețe.

– Atunci, de ce nu sună? scâncesc.

Nu pot scăpa de presentimentul că i s-a întâmplat ceva rău. Ceva legat de toată povestea asta.

În ce ne-am băgat?

27. LORNA

Grijulie să nu-și verse paharul de caramel macchiato, Lorna se așază la geam în trenul care stă să plece spre Londra. Din fericire, locul de alături este liber, așa că se poate întinde în voie, căci, pe lângă emoțiile expediției la Broadstairs, vinul băut cu Alan a cam amețit-o.

A trecut de ora opt, și de la Londra trebuie să ia alt tren până la Chippenham. Vagonul se pune greoi în mișcare. Își sprijină capul de geam și contemplă soarele care aruncă limbi roșiatice de lumină pe cer. Se gândește la discuția pe care a avut-o cu Alan, la bănuiala ei că Sheila și Daphne sunt aceeași persoană. Abia așteaptă să-i spună lui Saffy.

Se îndreaptă brusc de spate. Saffy! La naiba! A uitat s-o sune. Scotocește prin geantă după telefon. Unde este? Are o mulțime de prostii în poșetă: chitanțe vechi, cărți de vizită, un carnețel, două pixuri, portofelul și trusa de machiaj. Degeaba caută, telefonul nu-i acolo. Se lasă pe spătar. L-a scăpat pe undeva sau l-a uitat pe masă la cafenea? Bombăne înciudată, uitându-se la bărbatul care stă liniștit pe scaunul de vizavi. Toată viața ei este în telefonul acela. Nu cunoaște nici un număr de telefon pe de rost. Cine mai le reține în ziua de azi? Se simte goală și vulnerabilă fără micul aparat. Blestemă în gând lumea modernă și progresele tehnologiei telecomunicațiilor, care au adus-o în această stare de dependență. Îi vine să urle de furie. Ce să facă? Speră din tot sufletul să găsească un taxi la ieșirea din gara Chippenham, altfel va trebui să meargă pe jos până la Beggars Nook. Sunt vreo zece kilometri. În plus, fără telefon nici nu știe pe unde s-o apuce.

Deocamdată, oricum nu are ce să facă, își spune. În timp ce peisajul din Kent defilează impasibil de cealaltă parte a geamului gros, își bea cafeaua și încearcă să se relaxeze.

Trenul intră în gara Chippenham târziu după ora unsprezece. Speră că Saffy și Tom nu s-au îngrijorat prea tare din cauza ei. Se simte vinovată că-i ține treji până târziu în noapte, pentru că nici măcar nu are o cheie de la casă.

Gara e pustie. Pasagerii care coboară odată cu ea se împrăștie în bezna de pe străzile învecinate. Se zgribulește în jacheta ei de tweed, conștientă de țăcănitul pe care îl face cu tocurile ascuțite pe pavaj. Merge cu pași

iuți, mânată de dorința să ajungă acasă cât mai repede. Să ajungă la Saffy și să-i povestească tot ce-a aflat.

Nu se vede nici un taxi, pe nicăieri. Strada e pustie. Ce să facă acum? Oare se cuvine să ceară un telefon cu împrumut? Un tânăr pe care l-a văzut în tren așteaptă lângă ieșire, cu valiza la picioare. Are căști în urechi și o pereche de pantofi sport Nike, în contrast cu costumul elegant. Se uită în telefon.

Se apropie de el, pătrunsă de sentimentul că omul o va considera dusă cu pluta.

– Mă scuzați, îmi dați voie să vă folosesc telefonul ca să chem un taxi?

– Sigur, îi răspunde fără să zâmbească. Vă chem chiar eu unul, am numărul în memorie. Unde vreți să mergeți?

– La Beggars Nook.

Denumirea[4] îl face să râdă cu poftă.

– Beggars Nook? Pe unde vine asta?

– Este un sătuc în apropiere, îi răspunde cu un zâmbet forțat.

Sună la firma de taxiuri, apoi acoperă microfonul cu mâna și o întreabă în șoaptă:

– Numele?

– Lorna, îi spune, întrebându-se de ce șoptește și ea.

Tânărul îi aruncă o privire ciudată.

– Ajunge în zece minute, o informează sec și pune capăt apelului.

– Vă mulțumesc din suflet.

– Trebuie să plec, mașina mea tocmai a venit, îi răspunde străinul.

Se grăbește spre un Ford Fiesta care tocmai a tras lângă trotuar, lăsând-o singură în noapte.

Din fericire, taxiul ajunge chiar mai repede decât fusese prevăzut. Se așază pe bancheta din spate oftând ușurată. Drumul nu durează mai mult de un sfert de oră.

– La ce număr? o întreabă șoferul în timp ce traversează satul.

– Numărul 9, Skelton Place. Pe aici, pe undeva.

Nu-și mai aduce aminte precis unde se află colina cu casa. Plătește și iese din mașină, care demarează imediat. Luminile de poziție clipesc, apoi dispar complet după o curbă, lăsând-o în bezna cea mai neagră. Simte că întunericul o înghite ca un monstru tentacular. De ce nu există iluminare stradală? Pornește la deal. Da, nu mai are mult, se încurajează singură. Iată cărarea care duce în pădure și cutia poștală. Încă două case și gata.

Aude pași în spatele ei și i se zburlește părul pe ceafă. Era singură pe stradă când a coborât din taxi.

Totul se întâmplă foarte repede. Simte o mână mare pe gură, în timp ce un alt braț îi apasă pieptul ca bara de protecție a caruselurilor de la bâlci. Își spune că așa ceva nu se poate întâmpla într-un sătuc pașnic ca Beggars Nook. Ar vrea să țipe, dar nu poate, căci mâna aceea îi blochează complet respirația. Încearcă să se zbată, dar strânsoarea se întărește. Se sufocă.

Agresorul o târăște spre potecă, spre pădure. Se zbate cât poate, își înfige tocurile în pământ, dar nu are nici o șansă. Un toc pocnește și se rupe. Îi vine să facă pipi pe ea de groază. „Rămâi calmă", își repetă în gând. „Calm. Calm. Calm."

Au ajuns pe ulicioara mărginită de gardurile vii dintre două case. Nimeni nu o poate vedea.

– Ascultă, dacă te porți frumos, nu pățești nimic, îi mârâie o voce bărbătească la ureche.

„Of, poate că vrea să mă violeze. Tot e bine, dacă nu mă și omoară după aceea. Nu mă omorî!", îl imploră pe tăcute.

– Am nevoie de informații despre Rose Grey.

Afirmația o șochează în așa măsură, încât pentru o secundă uită de frică. Așadar, nu este un violator. O cunoaște pe mama ei. Dă din cap, exprimându-și acordul.

– Trebuie s-o întrebi unde a îngropat dovezile. E foarte important. Dacă nu o faci, fiica ta va suporta consecințele.

„O, Doamne, nu Saffy. Nu."

– Orice..., reușește să îngaime.

– Acum o să-mi iau mâna de pe gura ta. Dacă țipi, ai încurcat-o. Dacă te duci la poliție, voi afla. Doar nu vrei să-i fac bătrânei Rose o vizită de curtoazie, nu? Știu la ce azil ați internat-o.

Deși sângele îi bubuie în urechi, încuviințează din cap. Necunoscutul își ia mâna de pe fața ei, dar continuă să o țină blocată pe la spate, ca să nu-i poată vedea chipul.

– Dă-mi numărul tău de telefon.

– Mi-am pierdut telefonul.

– Da, sigur..., și vrei să te cred? îi răspunde ironic individul.

Lornei îi vine să plângă.

– Nu mint. Uite, poți să verifici în geantă.

Bagajul îi atârnă în continuare pe umăr, blocat de bustul bărbatului.

– Atunci, sună la numărul de pe cartea de vizită. Fiica ta știe despre ce carte de vizită vorbesc.

Când îi dă drumul, se prăvălește înainte, lovindu-se dureros la genunchi. Aude pași rapizi care se îndreaptă către pădure, dar nu îndrăznește să se uite în spate până când nu e sigură că individul s-a îndepărtat suficient.

Se opintește să se ridice. Își simte picioarele moi, iar blugii i s-au rupt în genunchi. Marginile găurilor mustesc de sânge amestecat cu noroi. Se târăște spre drumul principal și o ia stânga, fără să uite să-și adune tocul pierdut de pe jos. Tremură toată. Tufișurile și gardurile vii care ascund casele din jur pot disimula și o crimă, își spune în timp ce șontâcăie spre casă. Ar fi putut să o violeze și s-o ucidă chiar aici, și nimeni n-ar fi văzut nimic.

Când vede casa de la numărul 9, cu lumina încă aprinsă în living, vizibilă printre draperiile prea înguste, răsuflă ușurată. Intră pe alee. Sandaua fără toc i se înfundă în pietriș. În pragul ușii o așteaptă fiica ei, speriată și bucuroasă deopotrivă.

– Mamă! strigă și i se aruncă în brațe. Dumnezeule, ne-am speriat așa de tare! Ești bine? Ce s-a întâmplat?

Reușește să dea din cap că da în timp ce Saffy o conduce în casă. Tom, lângă șemineu, se holbează la ea atât de șocat, încât Lornei îi vine greu să-și oprească un impuls de râs isteric.

– M-a... m-a apucat pe la spate, le spune. Nenorocitul m-a prins pe la spate. Probabil că mă pândea... Îmi cer iertare că n-am sunat, dar mi-am pierdut telefonul.

– Oh, Doamne! Lasă, nu te mai gândi la asta acum, încearcă Saffy s-o calmeze. Se așază lângă ea și o privește atent. Văd că îți curge sânge de la genunchi. Ce-ai pățit? Cine te-a atacat?

– Cred că era tipul de ieri, Glen.

– De ieri? se încruntă Saffy nedumerită.

Lorna își înghite lacrimile. Nu vrea să plângă. Trebuie să fie puternică pentru fiica ei, care pare terifiată.

– M-a oprit când am ieșit cu Snowy la plimbare. Părea inofensiv la prima vedere, dar când m-am îndepărtat, l-am auzit spunând ceva despre bunica ta. Am crezut că mi s-a părut...

Tom începe să se învârtă prin cameră, nervos ca un leu în cușcă.

– E de necrezut. Trebuie să chemăm poliția. Saffy, unde-i numărul de telefon al inspectorului Barnes? o întreabă fluturându-și mobilul spre ea.

– Nu! Lorna s-a ridicat brusc, dar se clatină pe tocul rupt și e nevoită să se așeze la loc. Oja de pe unghii i s-a deteriorat și are noroi pe picioare. Nu putem suna la poliție. Individul a zis că ar afla imediat. A mai zis... a mai zis și că știe unde este internată bunica ta.

Le povestește totul – de fapt, aproape totul. Omite partea cu amenințarea la adresa lui Saffy. Nu vrea s-o sperie mai mult decât este cazul, pentru că emoțiile prea puternice ar putea dăuna fătului.

– A zis că bunica ta ar deține niște dovezi pe care le-ar fi îngropat. Vrea să știe unde.

– Dovezi? Asta a cerut? Documente aflate în posesia bunicii?

– Nu... nu știu. Nu cred că a rostit cuvântul „documente“, dar nu-mi amintesc prea bine. Mi-a spus s-o

întreb pe bunica și apoi să-l sun la numărul de pe o carte de vizită.

– Nenorocitul! Saffy oftează din rărunchi. E același tip.

– Cum adică?

– M-am întâlnit cu cineva mai devreme. Mi-a spus că e detectiv particular și că a fost angajat să găsească un dosar, niște hârtii sau, în orice caz, ceva aflat în posesia bunicii. La început a vrut să pară amabil, dar devenea tot mai nervos pe măsură ce îi puneam întrebări. M-am speriat puțin. Înainte să plece, mi-a dat cartea lui de vizită. Îl cheamă G.E. Davies... Glen. Trebuie să fie același bărbat.

Ia cartea de vizită de pe măsuța de cafea și i-o dă Lornei.

– Nu poate fi un detectiv particular legal, din moment ce atacă femei pe stradă, comentează Tom.

Lorna examinează bucățica de carton. E o carte de vizită urâtă, cu aspect de improvizație. I-o dă înapoi fiicei sale.

– A pronunțat cuvântul „dovezi"...

Saffy își trece mâinile prin păr. Pare disperată.

– Mai devreme a fost poliția aici. Când au plecat, le-am dat numărul de telefon al lui Davies. Au zis că o să-l verifice. Ar trebui să le spunem totul.

Îi povestește mamei sale discuția cu cei doi oameni ai legii.

Pentru Lorna, este deja mai mult decât poate suporta. Mai întâi a aflat că mama ei a locuit într-o casă unde s-au comis două crime, iar acum asta. Trebuie să existe o conexiune. Se apleacă și își scoate sandalele, gândindu-se că va trebui să-și lipească tocul la loc.

– În ce naiba a fost implicată Rose?

Tom se oprește în fața Lornei și o fixează acuzator, de parcă ea ar fi vinovată.

Lorna își spune că, în calitate de unic adult în acea încăpere, trebuie să preia controlul asupra situației.

– Eu zic că ar fi mai bine să mergem la culcare. O să vin cu tine mâine la azil. Să vedem ce putem scoate de la ea...

– Mamă!

Lorna îi face semn să tacă, apoi își mută privirea spre Tom.

– Trebuie să vă odihniți! le ordonă. E și mâine o zi.

Iese șchiopătând din living și urcă cu greu scările. Genunchiul o doare la fiecare mișcare. În sufletul ei crește furia. Cum a îndrăznit nemernicul acela să-i amenințe familia? Chiar mâine o să cumpere un sistem de alarmă de la distanță și niște sprayuri paralizante. Dacă individul acela se apropie de fiica ei, o să-l ucidă.

28. ROSE

Februarie 1980

A doua zi după ce m-am întâlnit cu Joel în piața satului a nins.

M-ai trezit devreme, sărind în patul meu, ca un înger în cămașa ta de noapte albă.

– Zăpadă! Zăpadă! ai strigat, zgâlțâindu-mă și trăgându-mă la fereastră.

Simțeam podeaua rece sub tălpile goale. Erai așa de frumoasă, cu ochii mari strălucind de bucurie și buclele căzându-ți delicat pe umeri! Din cer se scuturau fulgi mari care începuseră deja să se așeze. Norii albi și pufoși păreau să învăluie pământul sub o plapumă gigantică.

– Azi nu mergem la grădiniță. Nu ies pentru nimic în lume pe vremea asta.

M-am vârât înapoi în pat și am încercat să adorm la loc.

– Om de zăpadă! ai exclamat fericită.

– Da, om de zăpadă, dar mai târziu.

Atunci a apărut în pragul dormitorului Daphne, îmbrăcată gros, cu șosete de lână peste pantalonii de pijama. Părul ei lung și blond, în dezordine, îi forma un halou în jurul feței.

– E frig de mori, a declarat, suflându-și teatral în pumni.

– Zăpadă! Zăpadă! ți-ai reluat litania, luând-o de mâini și învârtind-o prin cameră, ca într-un dans.

Daphne și-a lăsat capul pe spate și a izbucnit râs. Privindu-vă din vârful patului, inima mi se umplea de bucurie. Noi trei, în căsuța noastră confortabilă și sigură, ascunse de lume.

Nu aveam nevoie de nimeni altcineva.

După ce am făcut focul în camera din față, Daphne a pregătit ciocolată caldă, în timp ce eu m-am asigurat că avem suficiente provizii pentru câteva zile, în caz că rămâneam blocate. Făceam cumpărături de la băcănia din colț, dar o dată pe lună eram obligată să dau o tură cu mașina pe la supermarketul Safeway, aflat cam la cinci kilometri distanță. Din fericire, fusesem acolo cu doar o săptămână în urmă.

– Avem o mulțime de conserve și de sos de spaghete, le-am informat. Plus niște pâine, pe care am pus-o ieri la congelator.

– Mai avem și niște resturi din supa mea de ieri, m-a completat Daphne, dându-mi o cană cu ciocolată.

Tu te așezaseși deja la masa din bucătărie și sorbeai zgomotos din cana ta, dând din picioare. Pe sub cămașa de noapte, am observat că îți puseseși greșit cizmele de cauciuc.

– Lolly, draga mea, trebuie să te îmbraci, dacă vrei să ieși afară.

– Daffy, ai zis ridicându-te.

– Ești mare de acum, poți să te îmbraci și singură, ți-am răspuns dându-mi ochii peste cap, în timp ce tânăra îți zâmbea serafic.

– Sigur că o ajut, s-a oferit și te-a luat de mână. Haide, prințesă Lollipop, să căutăm niște haine călduroase pentru tine.

Porecla asta îți făcea plăcere. De fapt, o iubeai pe Daphne.

În ziua aceea a petrecut două ore jucându-se cu tine în zăpadă. V-am urmărit puțin pe geam, râzând împreună cu voi când capul omului de zăpadă nu voia să stea la locul lui.

– E mai greu decât pare, a comentat Daphne.

Continua să ningă. Fulgii de nea vi se lipeau de căciulile din lână ca niște flori efemere și delicate.

Mi-am luat curaj și am ieșit, la rândul meu. Spre deosebire de voi, detestam frigul. Aveai mănușile ude leoarcă și nasul roșu, înghețat. Zăpada îți trecuse peste marginile cizmelor impermeabile. Daphne nu avea așa ceva, fiind nevoită să poarte aceleași ghete cu talpă înaltă, care nu păreau să reziste la apă.

– Trebuie să găsim un morcov și niște coacăze pentru nas și ochi, a spus după ce a terminat de construit momâia de zăpadă, admirându-și opera cu mâinile în șolduri.

Te-ai repezit înăuntru, iar peste câteva minute ai apărut triumfătoare cu un morcov zbârcit și doi struguri mari.

– Sunteți înghețate până la os amândouă. Haideți în casă, să mâncăm niște fasole cu pâine prăjită, am spus.

Ninsoarea aproape că se oprise. Mai cădea doar din când în când câte un fulg răzleț.

Mai târziu, pe când tu te jucai cu ursuleții de pluș în camera ta, ne-am așezat să bem un ceai lângă foc. Daphne avea mâinile încă vinete de frig și încerca să și le dezmorțească strângând cana între degete. Dintr-odată și-a întins picioarele pe canapea și mi le-a proptit în poală.

M-am încordat, jenată de această familiaritate oarecum excesivă. Daphne, din contră, era perfect relaxată.

– Hai, ridică-ți și tu picioarele aici, m-a bătut ușurel pe gleznă.

După o scurtă ezitare, am făcut-o, lipindu-mi gambele de coapsele ei.

– Nu-i așa că-i mai comod?

I-am zâmbit la rândul meu. Era un lucru pe care l-ai fi putut face cu sora ta. Complet firesc. Nu aveam de ce să mă simt jenată. Mai destinsă, am privit-o pe deasupra cănii.

O cunoșteam pe Daphne de mai puțin de două luni, dar se integrase perfect în viețile noastre. Puteam rămâ-

ne minute în șir într-o tăcere plăcută, fără să simțim nevoia să vorbim. Păream să știm fără cuvinte ce gândea cealaltă și acționam în consecință. De fapt, nu mă plictiseam cu ea niciodată, mi-am dat seama. Era o femeie interesantă, deșteaptă, independentă și amuzantă. Era caldă și atentă, știa să se joace cu tine și îți făcea hăinuțe pentru ursuleți și păpuși sau îți oferea mici cadouri ori conuri de brad, pe care le vopsea în argintiu și le așeza pe pervazul ferestrei. Petrecea ore în șir aplecată peste mașina de cusut ca să-ți facă haine. Cu o săptămână înainte adusese o plantă exotică de apartament care acum trona în ghiveci lângă șemineu. Nu mă lăsase inima să-i mărturisesc că eram incapabilă să mă îngrijesc de plante, care mureau aproape întotdeauna sub paza mea.

– Mai ai surori? am întrebat-o, uitând regula de a nu pune întrebări.

Am simțit-o cum se încordează, dar a negat din cap, spre surprinderea mea.

– Nu.

– Nici eu.

– Părinții tăi?

Daphne a sorbit din cană. Focul trosnea liniștitor în șemineu. Nu știam despre ea decât că trăise în sudul Londrei, nu departe de locul unde copilărisem și eu, cu părinții mei, înainte să ne mutăm. De atunci stătuse „în diferite locuri", după cum mi-a zis.

– E o poveste lungă și plicticoasă. Eu sunt oaia neagră a familiei. Știi cum e...

Nu știam, dar am aprobat-o din cap.

Și-a întors fața de la mine ca să fixeze flăcările cu ochi mari și triști. Peste câteva minute s-a răsucit să mă privească, iar expresia i se schimbase radical.

– De când mă știu am fost o ființă singuratică. În alte locuri pe unde am stat, cu alți oameni, am evitat să mă implic emoțional, dar, cu tine... Tu ești singura persoană pe care am lăsat-o să intre în viața mea, Rose, în ultima vreme. Sper să nu te fac să regreți într-o zi.

– Sunt sigură că nu va fi cazul, i-am răspuns simțind că mă înroșesc la față. Dar de ce? De ce tocmai eu?

– Nu știu. Am senzația că suntem la fel.

Avea dreptate. O simțisem și eu. Eram independente, hotărâte să fim puternice, dar amândouă suferiserăm niște răni greu de vindecat. Ea era singura persoană de care mă apropiasem de când fugisem în noaptea aceea teribilă, cu trei ani în urmă. Aveam impresia că Daphne se găsea în aceeași situație.

Copil unic la părinți, n-am știut niciodată cum este să ai o soră sau un frate, dar îmi imaginam că așa trebuie să fie. M-am uitat la ea și în momentul în care privirile ni s-au intersectat, am simțit o căldură plăcută în stomac. Era mai mult decât o iubire fraternă, mi-am dat seama. Cu cât o cunoșteam mai bine, cu atât sentimentele mele pentru ea se amplificau. Obrajii mi s-au înfierbântat la gândul că ar putea să ghicească ce simt.

Mi-a zâmbit.

– Lolly e la fel. Noi trei formăm familia pe care mi-am dorit întotdeauna s-o am.

– Și eu, i-am mărturisit cu glasul încărcat de emoție.

Ne-am privit cu timiditate. Mi-a luat mâna în a ei și mi-a strâns-o ușor. În clipa aceea aș fi făcut orice pentru ea – voiam s-o apăr, s-o protejez. Nimeni nu-mi mai stârnise astfel de emoții până atunci, cu excepția ta și poate a lui Audrey. Privind în urmă, îmi dau seama că mă îndrăgostisem.

Dintr-odată ai dat buzna peste noi în camera de zi cu o păpușă Barbie pe jumătate dezbrăcată, pe care ai aruncat-o în brațele lui Daphne.

– Nu pot!

A râs cu poftă și te-a suit pe picioarele ei, după care ți-a îmbrăcat păpușa.

Aceea a fost o zi perfectă. Noi trei, încolăcite pe canapea, fericite, în siguranță, cu focul jucăuș în șemineu și fulgii moi de nea afară.

Aș fi dat orice ca lucrurile să rămână pentru totdeauna așa. Pe cuvântul meu!

---

[4] Beggars Nook s-ar traduce aproximativ prin „Văgăuna cerșetorului".

Partea a treia

29. THEO

Joi de dimineață, Theo e plăcut surprins să se regăsească singur în biroul tatălui său. Nu poate rata această ocazie unică să umble prin lucrurile doctorului, deși nu-i stă în caracter să-și bage nasul în treburile altora. Nu a încercat niciodată să-i deschidă telefonul lui Jen sau să-i verifice mesajele, cum se întâmplă în alte cupluri. Încrederea reciprocă este extrem de importantă din perspectiva lui, și știe că Jen gândește la fel.

„E foarte posibil ca tata să fie un pervers; în orice caz, ascunde ceva", își spune, încercând să-și calmeze conștiința.

Nu avusese de gând să-și viziteze tatăl, mai ales după discuția cu Larry din ziua precedentă, dar sentimentul de vinovăție se dovedise mai puternic decât supărarea. Nu dormise aproape deloc, mânios pe el însuși că, oricât ar fi încercat, nu-și putea alunga furia și dezamăgirea, care îl asaltau fără milă.

Jen îi adresase un zâmbet complice când îi zisese că voia să treacă pe la tatăl lui în drum spre serviciu.

– Rămâne totuși tatăl tău, îi spusese dându-i un sărut de la revedere.

Când ajunsese, se intersectase cu Mavis, femeia de serviciu, care tocmai pleca.

– E la clubul de golf. Mai durează până se întoarce.

– I-am adus de mâncare, mințise ridicând demonstrativ rucsacul. Poți să pleci liniștită.

– Ești un fiu bun, îi răspunsese femeia bătându-l tandru cu mâna pe obraz.

Apoi se îndepărtase cu pași mari, căci nu voia să piar-

dă autobuzul.

Acum, în mijlocul biroului, are senzația că e cel mai rău fiu din lume. Încă de mic a fost învățat că nu are voie să intre fără permisiune aici, sub amenințarea unor pedepse mai cumplite decât moartea. Nici n-a încercat, pentru că nimic de acolo nu-i trezea interesul: chestii plicticoase legate de munca tatălui său, plus niște trofee de golf oribile. Dar acum... Inima îi bate mai tare. Tatăl lui îi ascunde multe, și știe că cel puțin o parte dintre răspunsuri se află aici.

Aruncă o privire în jur, la pereții lambrisați, la rafturile încastrate, la vitrina cu premii și la biroul parțial acoperit cu o mapă de protecție verde-închis. De unde să înceapă? Camera miroase a apă de colonie scumpă și a lemn vechi, lăcuit. Tatăl lui miroase ca un om *important*, așa i s-a părut întotdeauna, oricât de ridicol ar suna.

Se îndreaptă spre rafturile de pe peretele din spatele biroului. Sub etajerele cu cărți se află de fiecare parte câte un dulap închis; exact acolo umbla tatăl lui săptămâna trecută, când îi făcuse una dintre acele crize de nervi. Se apleacă și deschide o ușă, scoțând la iveală un teanc de dosare ordonate perfect. Se uită la întâmplare prin ele – fișe fiscale vechi. Le pune la loc, asigurându-se că nu lasă nici o urmă. Încearcă celălalt dulap, dar constată că este încuiat. La naiba! Ar fi trebuit să se gândească la asta. De ce să-l încuie bătrânul, dacă nu are nimic de ascuns? În definitiv, Mavis nici n-are voie să intre aici. Încearcă sertarele biroului. Surprinzător, sunt descuiate, dar nu conțin decât niște chitanțe vechi, prinse cu agrafe, un pachet de pixuri ieftine Bic, un stilou elegant, niște legitimații de la club și o cutie de medicamente. O ridică, intrigat. Doctorii pentru hipertensiune. Nu știa că tatăl său are probleme de sănătate. Pune cutia la loc. Precis este ceva aici, își spune revenind la dulapul încuiat. Trebuie să-l deschidă, indiferent de consecințe. Deschide din nou sertarul și scoate de acolo două agrafe pentru hârtie mari, pe care le îndoaie în formă de V. Introduce capătul unei agrafe în broască. A mai încercat asta cu niște amici, la școală,

cu ani în urmă, când au vrut să-i joace o festă unui coleg din echipa de rugby. Își amintește că trebuie să apese în jos cu capătul unei agrafe și simultan să încerce să acționeze mecanismul cu cealaltă.

– Hai odată, încuietoare nenorocită, mormăie printre dinții strânși.

Într-un final aude un pocnet, simte scăderea rezistenței și ușile dulăpiorului se deschid larg. Se lasă pe călcâie, mirat și el că a reușit.

În clipa următoare îl năpădește dezamăgirea. Dulăpiorul e gol. Tatăl lui ținea încuiat un dulap gol. Se uită în spate, așteptându-se să-l vadă în prag, bătându-și joc de el. Dar nu, e în continuare singur. De ce ar încuia cineva un dulap gol? Cu excepția situației în care proprietarul a mutat în altă parte lucrurile pe care obișnuia să le țină acolo. Se uită atent în dulap și împinge ușor rafturile. Ultimul de jos scârțâie ușor sub apăsarea lui. Îl examinează atent. Are joc, parcă ar fi mai degrabă un panou despărțitor. Încearcă să-l ridice și descoperă uluit un raft secret, ascuns dedesubt. Inima îi bate tot mai tare. Acolo se vede ceva: un teanc mic de tăieturi din ziare, cu un dosar flexibil, format A4, așezat deasupra. Le scoate. Toate articolele provin din ziare locale, datează din 2004 și se referă la accidentul mamei sale. Înțelege de ce tatăl lui le-a păstrat, dar nu înțelege de ce le-a ascuns. Poate că, pur și simplu, a uitat de ele, își spune și le așază la loc.

Apoi își îndreaptă atenția către dosar. Fiecare dintre cele aproximativ cincisprezece file transparente conține câte o fotografie în partea de jos. Nimic mai mult. Se uită la prima. Imaginea în tonuri pastelate înfățișează o femeie tânără care pare să nu știe că este fotografiată. Este gravidă, mai are puțin până să nască. După haine și stilul coafurii, poza datează de la sfârșitul anilor '60 sau începutul anilor '70. O întoarce pe verso, sperând să găsească niște explicații. Nimic. Celelalte imagini sunt similare: femei fotografiate pe ascuns. Nimic altceva. Ultima pare mai recentă. Sigur secolul douăzeci și unu, poate cu zece sau cincisprezece ani în urmă. De ce

păstrează doctorul acest dosar cu fotografii ale unor necunoscute?

O explicație îngrozitoare i se insinuează în minte: poate că tatăl lui le-a violat și colecționează imaginile ca pe niște amintiri plăcute. Le-a urmărit? O mie de scenarii, care mai de care mai sinistre, îi defilează prin cap ca o bandă desenată horror. Închide dosarul cu un pocnet sec. Nu, așa ceva nu este posibil. Dacă tatăl lui ar fi fost un violator în serie, măcar una dintre femei s-ar fi dus la poliție și ar fi depus plângere. Din câte a aflat, cu excepția Cynthiei Parsons nu mai există alte cazuri. Se întreabă dacă una dintre fotografii nu o reprezintă chiar pe ea. Deschide din nou dosarul și se oprește la prima imagine. Ce bine ar fi fost dacă pozele ar fi avut o legendă! Își scoate telefonul și le fotografiază pe primele cinci, fără să știe prea bine de ce.

Sunetul cauciucurilor pe pietrișul de pe alee îl face să tresară. Se ridică și aruncă o privire pe fereastra biroului. Tatăl lui tocmai își parchează Mercedesul lângă Volvo. La naiba, a sperat c-o să vină mai târziu. O să-i vadă mașina și o să-și dea seama că este în casă. Singur. Ceva ce nu i s-a mai întâmplat de când s-a mutat pe cont propriu, după încheierea studiilor.

Pune dosarul la loc, peste extrasele de presă, așază deasupra placa de lemn și închide repede dulăpiorul. Inima parcă vrea să-i spargă pieptul. Sângele îi bubuie în urechi. Gândul la criza de nervi pe care o va face tatăl lui dacă îl prinde în birou îl îngrozește. Încearcă să încuie la loc, dar micul truc cu agrafele nu mai funcționează. Simte cum i se scurge transpirația pe frunte. N-are de ales, trebuie să-l lase așa, în speranța că tatăl lui își va spune că a uitat să-l încuie.

Se duce din nou la fereastră. Doctorul se uită încruntat la mașina lui, frecându-și ceafa cu palma. Apoi ridică ochii, obligându-l pe Theo să se lase repede în jos. Oare l-a văzut?

Se îndepărtează de geam târându-se pe coate și pe genunchi, apoi iese din birou și coboară în fugă scara bogat decorată. Tălpile încălțărilor îi scârțâie pe parchetul lustruit. În momentul în care se năpustește în bucătărie

aude cheia învârtindu-se în yala ușii principale. Își umple la repezeală un pahar cu apă și se sprijină nonșalant de insula din mijlocul bucătăriei, ca și cum nici nu s-ar fi mișcat de acolo.

Din hol se aud pașii grei ai tatălui său, apoi acesta se ivește în prag.

– Ce naiba cauți aici? mormăie iritat.

– Mavis mi-a dat drumul. Voiam să te văd, să-mi cer iertare pentru felul în care am reacționat.

Doctorul îl examinează bănuitor, nesigur dacă să-l creadă sau nu.

– Mi-a spus că te întorci repede, adaugă Theo.

Minciuna îi iese de pe buze cu ușurință, dar simte că se înroșește la față, ca atunci când, în copilărie, era prins de un profesor cu tema nefăcută.

Tatăl lui aprinde fierbătorul de apă. Pare obosit. Sub ochi i-au apărut riduri noi. Își pune mâinile pe șale și se întinde.

– Ai destulă mâncare? îl întreabă Theo.

– Sigur că am. Doar sunt un om în toată firea. Mă descurc foarte bine și singur. Am făcut armata.

„Dumnezeule, să n-o ia de la capăt cu povestea asta“, se gândește exasperat tânărul. Tatăl lui este ultima generație care a făcut serviciul militar obligatoriu, detaliu pe care i-l amintește frecvent.

Îl studiază în timp ce-și pregătește ceaiul. Are brațele puternice și bronzate. Își închipuia că-l cunoaște perfect: un tip aspru, de modă veche, inteligent, bogat, de familie bună, bine educat și dominator. Orice, dar nu un pervers. Sau un psihopat care fotografiază femei pe stradă. „Asta ești, tată?“

Se întreabă dacă l-a iubit vreodată. I-a fost milă de el, a simțit că are o datorie față de el, s-a simțit responsabil pentru el, după decesul mamei lui, dar iubire? Nu e sigur. Poate pe când era copil, când încă spera că bărbatul acela ar fi putut să se transforme în tatăl de care avea nevoie. Dintr-odată înțelege că nu simte pic de afecțiune pentru el. E un om dur și rece, iar Theo s-a săturat să-și tot ceară scuze și să se simtă vinovat.

Ar putea să iasă pe ușă fără să se uite în spate. Ar face-o, dacă nu s-ar teme de privirea mustrătoare a mamei lui, de dincolo de mormânt. Se îndoiește că bătrânului i-ar păsa câtuși de puțin.

– Bun. Am plecat, anunță făcând un pas spre ușă.

Surprins, doctorul se întoarce spre el.

– Nu vrei ceai?

Ezită. Este o invitație sinceră? Nu reușește să citească nimic pe chipul rece, statuar, al celui care i-a dat viață. Este o ofertă de pace? În acel moment își aduce aminte de cuvintele lui Larry, de plângerea depusă de Cynthia Parsons. Își aduce aminte de lacrimile mamei lui și de vânătăile pe care încerca să le ascundă. Își amintește cum se ascundea în copilărie când tatăl lui era în toane proaste. Dar se uită în ochii lui albaștri, tot mai cețoși și mai ridați pe măsură ce înaintează în vârstă și simte un impuls de compasiune. E un om bătrân. Singur.

– Bine, dă-mi și mie, se aude spunând.

30. SAFFY

De dimineață Tom își ia zi liberă, așa cum mi-a promis, deși încerc să-l conving să se ducă la serviciu.

– Vreau doar să mă asigur că nu se întoarce, îmi spune la micul-dejun.

Plouă, pentru prima dată în ultimele săptămâni, iar casa e umedă și rece. Ferestrele trebuie înlocuite, dar asta e ultima noastră grijă, cu tot ce avem pe cap, ca să nu mai menționez cheltuiala. Extensia bucătăriei ne costă deja foarte mult, însă printre cercevelele vechi din lemn se strecoară curentul. Înfrigurată, rotesc în palme cana cu ceai de fructe roșii, singura băutură pe care o pot ingurgita dimineața. Sunt obosită, căci nu am dormit bine, tot gândindu-mă la mama și la individul care a declarat că se numește Glen Davies.

– Nu vreau să dai de necaz din pricina noastră, îi spun mamei, când o văd intrând în bucătărie cu un braț de rufe murdare.

N-am apucat să o întreb despre cum a decurs întâlnirea cu Alan Hartall.

– Pot să folosesc mașina de spălat? mă întreabă. Bine că am avut inspirația să-mi iau încă o pereche de încălțări la mine. Nu pot să cred că mi s-au rupt sandalele preferate.

– Dă-mi sandaua ca să ți-o repar, se oferă Tom, care își curăță farfuria lângă chiuvetă.

E îmbrăcat în blugii de lucru, pătați de vopsea și găuriți în genunchi. Vrea să se apuce de dormitorul copilului și de alte reparații prin casă. Îmi dau seama că încearcă să-mi distragă atenția de la problemele momentului. Nu mă lasă inima să-i spun că încep să mă simt tot mai străină în locul acesta, pe măsură ce trece timpul.

Sună telefonul. E tata.

– Mama ta a ajuns acasă, până la urmă? mă întreabă fără nici o introducere.

– Da. Mă uit spre ea, căutându-i privirea. Și-a pierdut telefonul. Totul este... în regulă.

Nu vreau să-i spun despre incident, ca să nu se sperie.

– E tatăl tău? Aș vrea să vorbesc și eu cu el, spune mama.

Îmi ia telefonul din mână, îl lipește de ureche și, mascându-și gura cu palma, iese în grabă din bucătărie.

– Nepoliticos, comentez făcându-i cu ochiul lui Tom; pufnim amândoi într-un râs care parcă nu-i al nostru.

Mama revine după cinci minute și îmi dă telefonul înapoi. Nu-mi spune despre ce au discutat. Își face și ea o ceașcă de ceai și se așază lângă noi, la masă.

– Am o idee, începe. Cred că ar trebui să plecăm în Spania. Puteți locui la mine o vreme.

– Glumești?

Aproape că mă înec cu ceaiul.

– Cred că aici nu sunteți în siguranță.

– Dar cum rămâne cu locurile noastre de muncă? Și cu bunica? Nu putem să *plecăm* pur și simplu.

– Există aziluri foarte bune și în Spania. O luăm cu noi.

– Dacă plecăm, toate problemele pe care le avem acum ne vor aștepta nerezolvate la întoarcere. Nu pu-

tem să dăm bir cu fugiții, Lorna, intervine Tom pragmatic.

Acesta este unul dintre defectele mamei. Toată viața a crezut că fuga rezolvă orice.

De data asta însă o sperie ceva. Ce anume? De ce vrea să dispară? Îmi ascunde ceva?

Pe drum spre bunica, mă pune la curent despre întâlnirea cu Alan Hartall. Tom a rămas acasă, cu Snowy, hotărât să dea jos tapetul din dormitorul mic. Mama s-a întristat puțin la auzul acestei intenții. Tapetul acela îi amintea de copilărie, era o legătură cu trecutul ei.

Înainte de plecare i-am lăsat lui Tom numărul de telefon al inspectorului Barnes, pentru cazul în care Davies ar începe din nou să dea târcoale casei. La întoarcere vreau să-l sun chiar eu pe inspector, ca să-i povestesc ce a pățit mama. Nu pot să las lucrurile așa. Individul trebuie pedepsit pentru că a atacat o femeie pe stradă.

– Prin urmare, cred că Sheila Watts i-a furat identitatea lui Daphne Hartall. Sunt sigură că ea era femeia care a locuit cu bunica ta.

– Mințind-o în felul ăsta?

– Nu știu... Am putea s-o întrebăm. În orice caz, l-am rugat pe tatăl tău să vadă ce poate afla despre Sheila Watts și Daphne Hartall.

– L-am întrebat și eu despre Sheila. Îi povestesc despre dosarul din arhiva ziarului și despre numele lui Neil Lewisham în josul unui articol legat de un caz cu totul diferit. Chiar trebuie să luăm legătura cu poliția, îi spun. Cred că numai inspectorul Barnes ar putea să descâlcească toată istoria asta, adaug, știind că mama nu va fi de acord.

– Pentru cine lucrează Davies și ce anume știe? Ah, ce futere de creiere!

– Mamă!

– Bine, îmi cer iertare. Dar e un chin să încerci să scoți ceva de la bunica.

Plouă torențial. Ștergătoarele Miniului meu se agită frenetic și zgomotos. Am pornit căldura, fiindcă văd că

mama tremură în jacheta ei subțire. A refuzat să ia cu împrumut una dintre hainele de ploaie ale lui Tom. Buclele brunete, atât de asemănătoare cu ale mele, dar mai scurte, îi stau în dezordine.

O găsim pe bunica la locul ei obișnuit, lângă ferestrele mari care dau spre grădină. Mă gândesc, ca întotdeauna când o văd așa, că îi este probabil dor de lucrul în seră, de îngrijirea ridichilor și a celorlalte legume pe care le creștea acolo. Sunetul stropilor de ploaie pe geamuri, împreună cu căldura din interior, creează o atmosferă plăcută. Poartă puloverul verde pe care i l-am cumpărat de Crăciun cu doi ani în urmă. În față are un puzzle neterminat, care înfățișează un câine. Același pe care am ajutat-o să-l facă data trecută. Când o văd atât de mică și de neajutorată, simt cum mi se strânge inima.

Ne zâmbește când ne așezăm lângă ea. Un zâmbet politicos, ca pentru străini.

– Pot să vă ajut cu ceva? ne întreabă.

O simt pe mama încordându-se lângă mine.

– Bunico, sunt eu, Saffy.

Ochii i se luminează instantaneu.

– Saffy!

– Și fiica ta, Lorna.

– Lolly!

Îmi șterg rapid o lacrimă în colțul ochiului, sperând că nu m-a văzut nimeni. Nu am auzit-o niciodată spunându-i așa mamei și mă întreb dacă nu cumva mintea ei a rămas blocată în trecut.

– Da, sunt eu, Lolly, îi răspunde mama și îi ia mâna.

– Îmi pare rău, Lolly. Îmi pare așa de rău, suspină bunica.

Lacrimi grele îi șiroiesc pe chipul plin de riduri.

– De ce îți pare rău? o întreabă mama cu blândețe. Ochii îi trec cu viteză de la bunica la mine și înapoi. Nu ai de ce să-ți pară rău.

– Mai vine poliția?

– Nu trebuie să-ți faci griji în privința asta. Mă descurc eu cu ei, îi răspunde mama ferm, scoțând, ca prin magie, un șervețel pe care i-l întinde.

Pare să aibă întotdeauna șervețele la ea. Nu știu pe unde le ascunde, în hainele ei mulate. Bunica îl ia și își șterge ochii.

– Pot să te întreb ceva? spune mama după o clipă de șovăire în care m-a consultat din priviri. Îți amintești de un bărbat pe nume Neil Lewisham?

Bunica o privește fix, fără să răspundă.

– Dar de o anume Sheila Watts? continuă mama.

– Sheila Watts?

– Da. La un moment dat ai pomenit o anume Sheila, îți amintești?

Bunica se întoarce spre mine.

– Jean a lovit-o în cap. Jean a lovit-o, și ea nu s-a mai ridicat de jos.

– Jean a lovit-o pe Sheila? încerc eu.

– Nu. Jean a lovit-o pe Susan. Susan a murit.

Vocea ei pare ușor iritată acum, de parcă ar trebui să știm despre ce este vorba.

„Susan? Cine dracu' e Susan?"

– Susan este corpul neînsuflețit din grădină? o întreb pe un ton cât mai neutru.

– Nu știu dacă-i în grădină, îmi răspunde apucându-se să rupă mărunt șervețelul. Nu știu unde au pus-o.

– Cine a pus-o, bunico?

– Oamenii care au venit s-o ia, bineînțeles. Doar nu era s-o lase acolo, plină de sânge, nu?

Observ cu colțul ochiului figura perplexă a mamei.

– Așadar, Susan e moartă? revin, cu stomacul strâns de teamă. Memoria bunicii este ca o fereastră murdară și crăpată: fragmentele pe care le vezi prin ea nu înseamnă nimic, dacă nu le aranjezi în ordinea corectă. Mai ții minte numele de familie al lui Susan?

– Wallace. O chema Susan Wallace.

O aud pe mama trăgând adânc aer în piept.

– Vrei să spui că Jean a ucis-o pe Susan Wallace și a îngropat-o în grădină.

Bunica neagă din cap, vizibil agitată.

– Nu, nu, nu! Nu a îngropat-o. Nu. Dar a lovit-o în cap. A lovit-o și ea a murit.

– Iar asta s-a petrecut în 1980, când încă locuiai în casa din Skelton Place? o întreabă mama aplecându-se spre ea.

– Nu... nu mai știu... Totul este o ceață, murmură bunica frângându-și mâinile deasupra bucățelelor de hârtie din poală. Brusc, se încruntă și se uită fix la mine, arătând spre Lorna: Ea cine este?

Întrebarea a venit din senin, fără nici o legătură cu discuția anterioară.

– Ea este fiica ta, îi răspund abătută.

– O, da... da...

Își întoarce privirea spre fereastră pătată de ploaie, iar eu mă uit la mama.

– Cred că am pierdut-o.

31. ROSE

Am petrecut câteva zile minunate în casa noastră caldă din care ninsoarea ne împiedica să ieșim. Aș fi putut să trăiesc așa o veșnicie, doar noi trei, uitate de lume. Ne-am uitat la filme alb-negru la televizor, am mâncat supa pregătită de Daphne și ți-am făcut o prăjitură. Era ca și cum s-ar fi întors Crăciunul. În a patra zi însă am constatat cu amărăciune că angajații primăriei curățaseră străzile și că zăpada adunată pe margini era murdară de noroi. Te-am dus la grădiniță. Cizmele ne alunecau pe mâzga înghețată.

Când m-am întors, am găsit-o pe Daphne îmbrăcată cu paltonul ei jerpelit, cu părul strâns în coadă.

– Unde te duci? am întrebat-o mirată.

– La lucru. Nu pot să rămân aici tot timpul, deși nu mi-ar displăcea. Nu vreau să-i dau lui Joel motive să mă concedieze, mi-a răspuns îndesându-și fesul pe cap.

Mă miram că n-o dăduse deja afară, după ce îi respinsese avansurile neîndemânatice. Încă încercam să mă acomodez cu ceea ce aflasem despre el. Pe de altă parte, știind cât de naivă fusesem la rândul meu cu bărbații, trebuia să admit că mai aveam multe de învățat.

Poate că barmanul se temuse s-o concedieze, m-am gândit. Când voia, Daphne putea fi foarte hotărâtă și

agresivă. O văzusem certându-i pe gunoieri când unul dintre ei uitase să ridice un sac și țipând la un puști din sat care dădea cu pietre în porumbei.

Casa îmi părea acum rece și pustie. M-am trezit că număr orele până la întoarcerea ei. Mi-am făcut de lucru spălând niște rufe și dând cu mopul prin bucătărie, apoi am plecat să te iau de la grădiniță. Magazinul din colț era deschis, dar Melissa încă nu deschisese cafeneaua.

Știam că Daphne își termină tura la ora cinci, chiar înainte ca pubul să se redeschidă pentru clienții de seară. De obicei, ajungea acasă pe la cinci și jumătate, dar în seara aceea întârzia.

Se întunecase. Negrul de afară se dilua în albeața zăpezii din curte precum cerneala în apă. Era o noapte senină, cu cerul plin de stele. Casa era înconjurată de umbrele grele ale pădurii.

– Unde-i Daffy? m-ai întrebat în timp ce-ți prăjeam niște pește pané congelat.

De obicei, Daphne cina cu noi. Priveai lung la scaunul ei gol și la șervetul pe care îl folosea întotdeauna, cel cu flori mari, purpurii.

– Vine imediat, ți-am răspuns, încercând să-mi ascund îngrijorarea.

Dacă pățise ceva? Dacă Joel o bătuse ca să se răzbune? În minte îmi reveneau amintiri dureroase din propria experiență. M-am cutremurat la gândul că ar putea trece prin ceva asemănător.

N-am mai putut suporta așteptarea. Te-am dus la casa vecinilor noștri, pensionarii cumsecade Joyce și Roy, care te-au primit cu bucurie, așa cum mă așteptam. N-aș fi vrut să te las în grija lor, dar teama pentru ce i s-ar fi putut întâmpla lui Daphne era mult prea puternică. Apoi am lopătat prin zăpada murdară, transformată în noroi, până la pubul din sat, care, cu luminile feerice la ferestre, strălucea ca tărâmul făgăduinței pe fondul întunecat al pădurii. Râul din apropiere arăta sumbru și amenințător. Cu ochii minții am văzut-o pe Daphne căzută acolo. „Nu. Nu avea nici un motiv să treacă podul, pentru că duce în direcția opusă față de

Skelton Place", mi-am spus. Mi-am strâns mai bine paltonul pe corp și m-am apropiat de local. Am încercat să mă uit prin ferestrele aburite, dar nu reușeam să disting chipurile din interior, ci doar siluetele oamenilor adunați în jurul barului. M-am gândit că poate zăbovise la un pahar cu clienții casei, deși nu-i stătea în fire. Apoi m-am întrebat, oarecum dezamăgită, dacă nu cumva începuse să-i placă de Joel, în pofida manierelor dezgustătoare ale individului. După toate mărturisirile și promisiunile despre bărbați pe care ni le făcuserăm... După ce hotărâserăm că nu mai aveam nevoie de ei în viețile noastre și că de acum înainte vom rămâne unite. Crezusem, *sperasem*, că era ca mine. Am tras adânc aer în piept, gata să-l înfrunt pe Joel.

– Rose.

– Daphne?

M-am întors brusc. În vegetația din capătul podului se distingea o siluetă.

Din umbră a ieșit o femeie, dar nu semăna cu Daphne. Avea părul castaniu, tuns scurt.

Când a pășit în lumină, am simțit că inima îmi stă în loc. Era Daphne. Părul ei lung și blond dispăruse.

– Ce cauți aici? Ce ți-ai făcut la păr? am întrebat-o dintr-o suflare.

M-a privit speriată.

– E o perucă pe care o am întotdeauna la mine, în poșetă. M-a găsit, Rose, cred că m-a găsit.

32. THEO

Restaurantul este plin, ca de obicei vineri seara, iar Theo își intră imediat în rol, pregătind pui cu usturoi, cartofi sotați și friptură de vită Wellington – specialitatea lui. În general, îi plac orele de vârf, îi place adrenalina care îi circulă prin vene când lucrează cu gesturi rapide și le dă ordine chelnerilor debutanți. Întotdeauna politicos, căci detestă stilul lui Gordon Ramsay. În seara asta însă îl chinuie o migrenă, din cauza lipsei de somn; deși tatăl lui fusese amabil când băuseră o cană de ceai împreună, discutând subiecte mărunte, cuvinte-

le lui Larry nu-i ieșeau din cap. Se bucură la gândul că mâine va merge cu Jen în Cotswolds, ca să afle mai multe despre cadavrele acelea și despre posibilele legături cu tatăl lui. Indiferent dacă descoperă sau nu ceva nou, este o ocazie plăcută să facă o mică escapadă cu soția. Perspectiva îi dă puterea să reziste ritmului amețitor al comenzilor.

Nu a stat jos nici o secundă în cele cinci ore ale schimbului său, iar lucrurile au început să se calmeze abia după ora zece. Începe să facă curat, în timp ce colegul lui, Noah, trăncănește despre un film pe care l-a văzut recent, când își face apariția Isla, una dintre chelnerițe.

– Un client vrea să-l felicite pe chef, anunță mândră, ca și cum ar lucra într-un restaurant cu stele Michelin.

I s-a mai întâmplat doar o singură dată, deși celălalt chef, Perry, a fost felicitat personal de mai multe ori. Din fericire, Perry nu lucrează în seara asta, prin urmare clientul vrea să-l vadă chiar pe el. Este un restaurant mic, cu vreo zece mese așezate în șir câte două. Cele mai multe sunt încă ocupate de grupuri care mănâncă felul principal. Într-un colț, lângă ferestrele înalte care dau în stradă, vede o siluetă familiară. Tricou polo Ralph Lauren și pantaloni largi de stofă. Simte cum cerul i se prăbușește în cap. Este tatăl lui.

– Iată-l, anunță Isla arătând spre Theo un gest teatral. Suntem foarte mândri de cheful nostru!

Îi face cu ochiul și, din fericire, se îndepărtează înainte să afle cine este bătrânul de la masă.

– Ce... ce faci aici? îl întreabă.

Farfuria din fața doctorului este goală. Masa numărul opt. Scoici. Ciudat, căci tatăl lui are gusturi mai curând tradiționale, genul friptură la cuptor cu cartofi. Probabil că scoicile s-au ridicat la nivelul înaltelor lui așteptări, căci altfel le-ar fi trimis înapoi la bucătărie.

– Un tată nu are voie să ia masa la restaurantul unde gătește fiul lui? Te-ai descurcat bine, băiete. Mi-a plăcut.

Se lasă pe spate în scaun, cu brațele încrucișate la piept.

Theo clipește nedumerit. Visează?

– Da, dar lucrez aici de cinci ani, și e prima dată când...

– Am vrut să mă conving, îi răspunde doctorul aruncând o privire în jur. Arată bine, remarcă rânjind ironic.

Theo știe foarte bine că restaurantul unde lucrează nu este suficient de elegant pentru tatăl lui. Atunci, de ce se preface? Care este motivul adevărat al vizitei?

Luminile puternice din interior îl fac să arate chiar mai palid decât este. Theo dă să se întoarcă la bucătărie, dar bătrânul îl oprește cu un gest.

– Să știi că am iubit-o cu adevărat pe mama ta. Sunt conștient că ai crezut cu totul altceva.

– Eu nu am spus asta niciodată, îi răspunde Theo jenat.

– Ceea ce nu înseamnă că am fost cel mai bun soț din lume. Umerii bărbatului sunt drepți, încordați. Îmi cunosc greșelile, dar nu i-aș fi făcut rău cu nici un chip.

Theo își amintește vânătăile pe care femeia încerca să le ascundă. Știe că tatăl lui minte când afirmă că nu ar fi lovit-o. Se întreabă dacă omul din fața lui chiar crede în ceea ce spune. A rescris istoria în mintea lui, ca să poată trăi cu conștiința pătată de faptele grave pe care le-a comis? Poate că a iubit-o, în modul lui pervers.

– Moartea ei a fost un accident.

Theo simte cum îi îngheață sângele în vine. Tatăl lui știe. Știe că i-a scotocit prin birou. A descoperit dulapul descuiat. Altfel, ce ar căuta aici, vorbind despre răposata lui soție?

– Dar Cynthia Parsons? Despre ea ce-mi poți spune?

Cuvintele îi ies din gură aproape fără voia lui. Tresare. N-ar fi trebuit să aducă vorba despre asta, nu aici, la locul lui de muncă. Discuția este prea complexă pentru o pauză de cinci minute.

Tatăl lui pălește brusc.

– Ce-ai auzit despre Cynthia Parsons?

– Știu că a depus plângere la poliție împotriva ta, îi răspunde pe o voce coborâtă, ca să nu-i deranjeze pe clienții din jur.

Probabil că oferă un spectacol pe cinste, în ținuta lui de bucătar, discutând atât de intens cu un om în vârstă. Oamenii își vor închipui că bătrânul îi critică performanța culinară. Ar putea afecta imaginea localului.

– A trecut multă vreme de atunci.

– Violență sexuală, scuipă cuvintele Theo, incapabil să-și ascundă disprețul din voce.

– Habar n-ai, mormăie tatăl lui. Și aș aprecia dacă pe viitor ai veni să discuți direct cu mine, în loc să faci pe spionul.

– Da, sigur. Problema e că ai fost întotdeauna zgârcit cu informațiile. Am încercat să te întreb, dar nu mi-ai răspuns niciodată cu sinceritate.

Ridică din umeri, încercând să-și ascundă rușinea, dar palmele îi transpiră la gândul că, în sfârșit, va avea o discuție deschisă cu tatăl lui.

– Mă întristează să descopăr că te-ai apucat să scotocești prin lucrurile mele.

Theo își încrucișează brațele pe piept. Să nege? N-ar avea nici un sens.

– Știu că ai intrat în biroul meu. Ai lăsat dulapul descuiat, îi spune doctorul pe un ton calm, rece ca oțelul.

– De ce păstrezi un dosar cu fotografiile unor necunoscute, lângă un teanc de relatări de presă despre mama?

Tatăl lui îl privește impasibil. Theo își spune că probabil își țese următoarea minciună.

– Ziarele acelea sunt vechi, de la moartea mamei tale. Uitasem complet de ele. Iar în dosar apar paciente pe care le-am ajutat de-a lungul anilor. Atâta tot. Nu poți să înțelegi dacă nu lucrezi în domeniul medical. Uneori te atașezi emoțional de oamenii pe care-i salvezi. Am vrut să nu le uit chipurile niciodată.

Ceva nu se leagă.

– Foarte frumos, dar, de ce le ții ascunse?

Bătrânul scoate un pufnet iritat.

– Of, mai termină cu sceneta asta demnă de *Colombo*, pentru numele Domnului! Faci din țânțar armăsar. Uitasem de ele. Doar știi că am ieșit la pensie de ani de zile.

Se așază picior peste picior, privindu-l cu semeție.

Frustrat, Theo își dă părul pe spate. Nu-l poate lăsa să scape așa de ieftin. Nu acum, când discuția atât de mult așteptată are loc în fine.

– Prin urmare, Cynthia mințea, asta vrei să spui?

Tatăl lui își netezește pantalonii cu palma.

– E mai complicat. Nu i-am greșit cu nimic. Avea un prieten, a devenit isterică și a născocit o poveste cum că aș fi constrâns-o. Nici nu eram cu mama ta pe atunci. S-a întâmplat cu mult înainte s-o cunosc. N-am nevoie să forțez femei ca să se culce cu mine, Theo.

Ar vrea să îl creadă, dar nu poate. Este prea amabil, prea transparent. Îi dă impresia unui om încolțit.

– Atunci cum explici articolul de pe biroul tău, cu inscripția „Găsește-o". De ce...

– *De ce? De ce? De ce?* bombăne înciudat doctorul. Am venit aici de bunăvoie, ca să avem o discuție ca între adulți, dar tu, nimic. Mă cicălești exact ca maică-ta.

Își ia haina și se ridică.

– Tată, ascultă-mă. Trebuie să continuăm această conversație, dar în privat. Ies într-o jumătate de oră. Pot să vin pe la tine și să...

Dar nu apucă să-și termine fraza, căci tatăl lui îl împinge la o parte. Pe punctul să cadă, se sprijină instinctiv de masa din spate, din fericire liberă.

Bătrânul se întoarce spre el, fără să pară preocupat că tocmai și-a îmbrâncit fiul.

– Nu mai scotoci prin lucrurile mele! Ai priceput? șuieră mânios.

Tot restaurantul a amuțit. Sub privirile șocate ale clienților, tatăl lui iese cu pași mari, trântind ușa în urma sa.

33. SAFFY

E vineri după-amiază. O aud pe mama, care vorbește cu Alberto din living. I-am dat telefonul meu mobil. Al ei ar trebui să ajungă în câteva zile, căci a reușit să-și aducă aminte că l-a uitat la o cafenea din Broadstairs. Din fericire, un bun samaritean l-a lăsat la bar. Am im-

presia că îi spune lui Alberto c-o să mai lipsească o săptămână. Pe cât de tare mă obosește cu energia și vorbăria ei neîntreruptă, știu că mi-ar fi dor de ea dacă ar pleca mâine. Îmi dă fiori ideea de a petrece o zi întreagă singură în casă, cu reporterii dând târcoale pe afară ca niște lupi flămânzi și cu un detectiv particular bântuind prin pădure. Nici faptul că lucrez la copertele unor romane horror nu mă ajută. Îmi dau seama cât de puține știu despre bunica, despre trecut, despre cadavrele acelea, despre Sheila, Jean și Susan. E clar că bunica știe ceva, însă amintirile ei sunt amestecate, ca într-un joc pe care îl jucam în copilărie cu ea, unde partea de jos a unor cartoane pe care erau desenate trupuri nu se potrivea cu partea superioară. Trăiesc tot timpul o senzație de anxietate reprimată și nu-mi dau seama dacă este din cauza hormonilor sau a situației în care mă aflu – câte puțin din amândouă, îmi spun.

I-am telefonat aseară inspectorului Barnes și i-am spus totul despre atacul lui Glen Davies. Mama a încercat să mă oprească, dar era de datoria mea să o fac.

Îmi lipesc un zâmbet pe față când o văd intrând în bucătărie, unde fac ceai. Îi întind o cană, pe care o acceptă cu un aer distrat. Am terminat lucrul pe ziua de azi, deși întreruperile frecvente ale mamei, care și-a vârât capul pe ușă din oră în oră ca să mă întrebe dacă am nevoie de ceva, nu m-au ajutat.

– Cred că vestea i-a picat cam prost. E posibil să se mute de la mine.

– De ce, pentru că nu ești acolo ca să-i faci toate poftele?

Se strâmbă.

– Nu, nu e doar asta. Relația noastră scârțâie de ceva vreme. Iar viața mea cu el, acolo, mi se pare acum la ani-lumină distanță. Nu pot să plec. Nu încă. Bunica știe ceva, e limpede. Trebuie să mergem până la capăt. Trebuie să aflăm ce știe sau pe cine acoperă.

– Șeful tău nu se supără dacă mai lipsești o săptămână?

– Îi trece. Îmi datorează o mulțime de zile libere. Saffy, dă-mi voie să mă ocup eu de afacerea asta. Nu mă

pot întoarce încă în Spania, nu înainte să lămurim situația.

– S-ar putea să nu se lămurească niciodată, oftez.

– Ba da, sigur c-o să se lămurească, îmi spune fluturând din mână. Dacă bunica ta știe ceva despre cadavre, adică cine erau oamenii aceia și cine i-a ucis, probabil că teama a făcut-o să țină secretul îngropat adânc în toți anii ăștia. Polițiștii o să fie înțelegători, sunt convinsă.

Mă întorc cu spatele și strâng ceașca de ceai în mână. Îmi vine să vomit. De la fereastra bucătăriei se vede perfect groapa din spatele casei. Descoperirea sinistră de la care a pornit totul. Muncitorii nu mai vor să se întoarcă. Nu-i condamn. Așadar, rămânem cu excavația pe cap o vreme. Dovada tangibilă că doi oameni au fost asasinați aici. Îmi doresc să nu ne fi apucat niciodată de extinderea bucătăriei. Uneori e de preferat să fii neștiutor.

Mă duc la culcare devreme. Mi-a fost rău toată ziua, dar nu știu dacă din cauza sarcinii sau a stresului.

Zac în cadă până când se răcește apa. Sunt în aproape optsprezece săptămâni, și pântecul începe să mi se umfle. Ies cu grijă, mă șterg cu prosopul și-mi pun pijamaua cea mai comodă, iar când mă bag în pat, simt atingerea plăcută a cearșafurilor răcoroase. De jos ajung până la mine voci înfundate, Tom și mama stau de vorbă. Nu reușesc să înțeleg despre ce discută, dar sunt sigură că are legătură cu bunica. În ultimul timp e singurul nostru subiect de conversație. Mă întorc pe o parte și îmi ridic genunchii. Ar fi trebuit să trecem printr-o perioadă frumoasă, în așteptarea copilului, cu lucrări prin casă... Acum însă, totul mi se pare murdar, gri. Mă rostogolesc pe spate și arunc o privire în jur. Oare asta era camera bunicii? Probabil că patul ei era așezat la fel, cu picioarele spre micul șemineu lipit de zid, sub fereastra de la care se vede aleea din față, în dreapta. Deși sunt ruptă de oboseală, mă ridic și mă uit pe geam, întrebându-mă dacă Glen Davies pândește prin preajmă.

Simt o contracție în abdomen, urmată de senzația că m-am scăpat pe mine. Mă reped la baie cu inima în gât, cuprinsă de panică. Îmi dau jos pantalonii de pijama și mă așez pe veceu. O, Doamne, o Doamne... nu pot să respir. Pe pantaloni se vede o pată roșie. Nu este normal.

– Tom! strig cât pot de tare.

Îl aud urcând scările în fugă. Intră în baie.

– Ce s-a întâmplat? Probabil că își dă seama cât sunt de speriată, pentru că se apleacă și mă ajută să mă ridic. Îmbracă-te repede. Trebuie să mergem la spital.

Îmi trag pe mine o pereche de pantaloni de trening bleumarin, pe care nu am mai purtat-o de nu știu când, și un pulover care nu se asortează cu nimic. Apare și mama în ușa dormitorului.

– Copilul?

– Nu știu, nu știu! strig, cu gura uscată. Îmi strâng părul într-un coc. E prea devreme, mamă. Sunt în optsprezece săptămâni.

Mă ia în brațe străduindu-se să-mi potolească hohotele de plâns. Îi sunt recunoscătoare că este aici, cu mine.

Nu mai țin minte nimic din drumul până la clinică. Tom rulează cu viteză mare în timp ce mama încearcă să mă consoleze pe bancheta din spate.

– Crezi că e un avort spontan? o întreb obsesiv.

– Nu știu, iubito. Nu știu.

Îmi dă părul la o parte din ochi cu un gest familiar, așa cum o făcea când eram mică și aveam un coșmar sau când eram bolnavă. Îmi amintesc că și bunica mă mângâia la fel când îmi petreceam vacanțele de vară la ea, că mă lăsa să vin în patul ei dacă eram speriată.

– Nu a curs mult sânge, un firicel, zic încercând să rămân optimistă.

– Să vedem ce spune doctorul, îmi răspunde.

Nu știm exact unde ar trebui să ajungem, așa că ne îndreptăm direct spre Urgențe, de unde suntem trimiși la secția de obstetrică. Ne primește imediat o soră amabilă – probabil că au anunțat-o telefonic că venim – și

mă întinde în pat într-un salon împreună cu alte două femei, în stadii diferite ale sarcinii. Mirosul de dezinfectant îmi face rău. Îl țin pe Tom de mână și îmi dau seama că am palma umedă. Când îi spun despre scurgerea de sânge, asistenta iese în grabă și revine cu un aparat de ecografie. Trage perdelele în jurul nostru cu un calm olimpian. Chipul îmi frige, dar îmi simt restul corpului rece ca gheața. Tom este tras la față, cenușiu. Mama se învârte în jurul nostru. Măcar tace. Asistenta, pe nume Gail, îmi ridică puloverul și eu îmi cobor betelia pantalonilor, ca să aibă acces la abdomen. Îmi tremură mâinile. Zâmbește profesional, dar se vede că este îngrijorată. Începe să plimbe sonda cu ultrasunete pe burta mea, privind concentrată la ecran. Mă uit la Tom și clatin din cap deznădăjduită: „L-am pierdut".

În cele din urmă, Gail se întoarce spre mine cu o expresie de ușurare pe chip. Îmi vine să plâng de bucurie.

– Inima copilul bate normal. Este posibil să ai o infecție a tractului urinar. O să-ți fac un test, dar trebuie să rămâi vigilentă. Dacă îți mai curge sânge, sună imediat la spital.

Se îndepărtează ca să caute un recipient pentru urină. Mama și Tom mă îmbrățișează simultan.

Infecția se confirmă. Ajungem acasă după miezul nopții, cu o pungă de antibiotice și un număr de telefon. Tom și cu mine suntem încă sub efectul șocului.

– Nu mi-a fost niciodată așa de frică, îi spun când intrăm.

Incidentul a pus totul într-o perspectivă nouă. De acum înainte voi face totul ca să-mi protejez sarcina. Îmi acopăr pântecul cu mâna, defensiv, jurându-mi că voi avea grijă de viața care crește în mine, indiferent de costuri.

Mă aștept să ne întâmpine Snowy, dar nu se vede pe nicăieri.

– E cam frig în casă, observă mama.

Este, ca de obicei, îmbrăcată prea subțire, dar are dreptate. Din partea din spate a casei vine un curent de

aer rece. Tom aprinde lumina și se îndreaptă cu pași moi spre bucătărie. Deschide ușa și îl aud înjurând:

– Ce dracu'?

Mama îmi aruncă o privire îngrijorată. Bucuria pe care am simțit-o la aflarea diagnosticului m-a părăsit brusc. *Snowy*. Mă duc în grabă după Tom, pe care îl găsesc stând șocat în mijlocul bucătăriei. Ușa din spate este larg deschisă. Nici urmă de câine.

Totul a fost răscolit în pripă. Sertarele au fost scoase și răsturnate. Pe jos sunt răspândite tacâmuri, rețete vechi, chitanțe și toate mărunțișurile pe care le țin oamenii prin dulapurile din bucătărie.

– Unde-i Snowy? strig, căutându-l frenetic.

Mama se duce în living, apoi revine.

– Trebuie să sunăm la poliție. Se pare că am fost jefuiți.

– Stai, spune Tom și ia un cuțit din suportul de lemn de lângă cuptorul cu microunde. S-ar putea să fie încă în casă. Sună la poliție, dar rămâneți aici.

34. ROSE

Februarie/martie 1980

Am condus-o pe Daphne acasă. Tremura și era cu nervii la pământ. Peruca aceea arăta nefiresc pe creștetul ei, iar ochii îi jucau neliniștiți în cap, ca și cum s-ar fi așteptat în orice clipă să fie atacată.

– Joel mi-a spus că m-a căutat un bărbat la bar.

Am luat-o pe după umeri, încercând s-o liniștesc. Părea la fel de vulnerabilă ca în seara de Crăciun când o văzusem pentru prima oară. A continuat cu răsuflarea tăiată:

– Până la urmă, m-a găsit. Poate că ar fi mai bine să plec, Rose, să încerc să mă ascund în altă parte.

La auzul acestor cuvinte am fost străbătută de un val de groază. Nu voiam să plece.

– Să nu sărim la concluzii. Nu încă. Trebuie să afli mai multe, i-am spus pe un ton liniștitor, deși, dacă aș

fi fost în locul ei, şi eu aş fi fugit în lumea largă. Nu te mai întoarce la pub. Ține capul la cutie o vreme.

A încuviințat, cu umerii ridicați până la nivelul urechilor.

– O să fie bine, vei vedea, i-am tot repetat pe drum, în întuneric.

Ce n-aş da să fi avut dreptate!

*

Daphne nu mai voia să iasă din casă. Se temea prea tare. Tresărea când venea poştaşul sau când vedea oameni trecând pe stradă. Era palidă, slăbită şi fuma mai mult decât de obicei. Încercam în permanență să o liniştesc şi, cu trecerea timpului, aveam impresia că făceam progrese. Speram că o să rămână la noi.

Apoi, într-o zi, când tu erai la grădiniță, a venit în camera de zi, unde ştergeam praful.

– Trebuie să-mi tai părul. E prea distinctiv.

Oh, părul ei! Acel păr ca din fuior, de culoarea spicului de grâu copt. Părul pentru care o invidiam. Părul prin care visam să-mi trec mâinile.

M-am oprit cu cârpa de praf în aer. Mă privea cu ochi mari, rugători.

– Poți să mă ajuți? Nu vreau la coafor.

– Glumeşti? Îngrozită, am făcut un pas înapoi. Vrei să te tund eu?

– Te rog.

Cum aş fi putut s-o refuz? Voiam s-o ajut, s-o ocrotesc. Să rămânem împreună, toate trei. Dar nu eram coafeză. Te-am tuns pe tine o dată şi a ieşit un dezastru. În fine, ți-a crescut la loc.

– Am şi o cutie de vopsea de păr. Ciocolatie. Altă culoare nu am găsit la chioşc. Am cumpărat-o acum câteva luni, spunându-mi că nu se ştie când o să am nevoie de ea. O să-i fie mai greu să mă recunoască. Am avut părul blond şi lung aproape de când mă ştiu.

Inima mi-a stat în loc.

– Eşti sigură că vrei să faci asta?

– Foarte sigură. S-a apropiat de mine atât de mult, încât îi puteam număra pistruii de pe nas şi frânturile de smarald din irisuri. Eram foarte emoționată. Mi-a

luat mâna și m-a tras în sus, pe scări: Haide, vino. Să terminăm înainte de întoarcerea lui Lolly de la școală.

*

Nu mi-a ieșit așa de rău. În orice caz, mai bine decât mă așteptam. Când eram mică, mă fascina s-o privesc pe o vecină de-a noastră, care era frizeriță ambulantă. Observasem că prindea șuvița cu două degete, pe care le folosea și ca unitate de măsură, apoi tăia cu foarfeca. Stilul chiar se potrivea cu chipul de elf al lui Daphne, deși am fost nevoită să fac ajustări repetate acolo unde nu mi-a ieșit egal din prima. În ceea ce o privea, părea complet dezinteresată de rezultatul final. O înțelegeam perfect. Era ca atunci când îmi lăsasem vechea viață în urmă. Era vorba de supraviețuire.

Când te-am adus de la grădiniță și ai văzut-o, ai țipat:

– Nu, Daffy. Băiat!

Ai izbucnit în plâns. La fel făceai și când mă tundeam eu. Daphne a părut sincer afectată, așa că te-am certat pentru nepolitețe. Ai fugit și te-ai închis în camera ta. Am asigurat-o pe Daphne c-o să te obișnuiești cu noul ei aspect, ceea ce, desigur, s-a întâmplat.

Până la primul weekend din martie zăpada se topise aproape complet, lăsând în urmă doar câteva petice albe pe vârfurile dealurilor. Sâmbătă, Daphne a îndrăznit să iasă din casă, fiind mai încrezătoare după transformarea estetică suferită. Când s-a întors, m-a anunțat că își găsise un nou loc de muncă.

– O să lucrez la fermă, mi-a spus în timp ce-și scotea paltonul.

Și-a lăsat la gât fularul cu dungi, deoarece în casa noastră era în continuare absurd de frig. Vremea părea mai rece decât cu o săptămână înainte. Aprinsesem focul în camera din față, dar nu se simțea decât dacă stăteai foarte aproape de șemineu. Voiam de multă vreme să montez o instalație de încălzire centrală, dar ezitam să aduc niște străini, să-i las să intre în adăpostul nostru sigur. Plus că nu prea aveam bani.

– Dar e ceva de mers până acolo, am comentat, căci ferma se afla în partea cealaltă a satului. Ce fel de muncă o să faci?

Mi-a întins o ceașcă de creai. Era atât de frig în bucătărie, încât vedeai aburul plutind deasupra lichidului fierbinte.

– Diverse. O să țesal caii, o să rânesc prin grajduri, chestii din astea. Întotdeauna am preferat compania animalelor decât pe cea a oamenilor. Cu excepția ta și a lui Lolly, se înțelege.

A luat o gură de ceai, privindu-mă tandru pe deasupra ceștii, și am simțit cum mă topesc de înduioșare.

Așadar, a început lucrul la fermă. În fiecare zi străbătea cu stoicism cei aproape trei kilometri, cu fesul croșetat îndesat bine pe cap, indiferent de vreme. Se întorcea acasă mirosind puternic a cai și a fân, dar fericită, îmbujorată, cu ochii strălucitori. Era liberă ca un tigru fugit de la grădina zoologică. Îi făcea plăcere să dea o mână de ajutor la fermă, să lucreze afară, nu în barul acela, cu patronul care o pipăia și bețivanii de profesie. Mă bucuram că nu-i mai era așa de teamă că ar putea fi găsită.

– De ce nu încerci și tu? Ar fi amuzant să lucrăm împreună. Oamenii de acolo nu prea mă bagă în seamă, iar eu încerc să-mi fac treaba cât mai discret cu putință. Nimeni nu pune întrebări. Fermierul, Mick, e un tip dur, dar mă lasă în pace. Mai este un muncitor nou, Sean. Arătos, dacă îți place genul.

Îmi era dificil să mă angajez, căci mai aveai doi ani până începeai școala.

– Poate după ce Lolly începe să meargă la școală.

Calculasem că economiile îmi vor ajunge ca să fac unele reparații la casă și să ne descurcăm până atunci. Lui Daphne nu-i ceream mare lucru pentru cameră – la urma urmelor, era doar o casă de țară –, dar plătea o treime din cheltuielile pentru mâncare. Am observat că se pricepea la bani. Ere econoamă, cumpăra întotdeauna produsele aflate la reducere, gen conserve aproape de expirare. În plus, mă ajuta și pe mine să pun un ban deoparte, pentru că se ocupa de hainele noastre.

Privind în urmă, îmi dau seama că o iubeam, așa cum o iubisem odinioară pe Audrey. Nu mai îndrăznisem să mă apropii de nimeni după ce Audrey mă rănise

atât de tare. Cu toate acestea, nu-mi puteam reprima sentimentele față de Daphne. Nu știam dacă dragostea mea este împărtășită. Uneori, când mă atingea pe obraz, când aproape că se lipea de mine sau când își suia picioarele în poala mea pe canapea, speram că da, dar nu îndrăzneam să merg mai departe. Nu voiam, în nici un caz, să o fac să plece.

Eram așa de fericite, încât iarăși lăsaserăm garda jos. Mare greșeală. După vizita acelui individ la pub, ar fi trebuit să aplicăm riguros un set minim de măsuri de prevedere. Dar săptămânile treceau în liniște și alți bărbați străini nu mai fuseseră semnalați în sat. Ne instalaserăm confortabil într-un fals sentiment de siguranță. Cât de naive eram! Schimbarea tunsorii și vopsirea părului nu erau suficiente. Cât de proaste eram!

În loc să fim pregătite, ne relaxaserăm.

Prin urmare, atunci când a apărut la ușă, în acea seară vijelioasă de aprilie, ne-a luat ca din oală.

35. LORNA

– Ei bine, se pare că nu s-a furat nimic, le informează unul dintre agenții în uniformă care s-au prezentat imediat după apelul telefonic. Nu lipsește nimic, din câte ne putem da seama, nici bijuterii, nici aparate electronice. E o spargere foarte stranie.

Cei doi oameni ai legii au verificat atent, timp de douăzeci de minute, toată casa. Lorna și Saffy, deși epuizate, stau una lângă alta pe canapeaua din living, cu câte o cană de ceai în mână. Adrenalina le ține treze.

Lorna schimbă o privire cu fiica ei. Ar pune pariu că e mâna ticălosului de Davies. Conținutul cutiilor lăsate în urmă de mama ei este răspândit pe jos. Omul căuta niște „dovezi“, fiind convins, se pare, că Rose le ținea ascunse sau îngropate pe undeva. Dacă existau, poate că le-a găsit. Poate c-o să le lase în pace.

Mai devreme, după ce Tom se asigurase că nu mai era nimeni în casă, Saffy îl implorase să îl caute pe Snowy.

– Dacă spărgătorul i-a făcut ceva? îi spusese, cu ochi mari și triști.

Lornei i se rupea sufletul când o vedea în halul acesta. După toate prin câte trecuse, numai asta îi mai lipsea. Se atașase foarte tare de cățel. Tom a așteptat sosirea poliției înainte să le lase singure. Au trecut deja cincisprezece minute de la plecarea lui, iar Saffy nu încetează să-și muște nervoasă buzele. E sfârșită de oboseală, își spune Lorna. A trecut de ora unu noaptea. Ar vrea s-o poată feri de vârtejul în care au fost târâte. N-a fost niciodată o mamă severă, spre deosebire de Rose. O lăsa să se uite la filme pentru cincisprezece ani pe când ea avea numai zece și nu-i păsa dacă pierdea nopțile (deși Saffy nu o făcuse niciodată), dacă mânca prea multe bomboane de ciocolată sau bea câteva pahare de vin la Crăciun. Când fata îi punea întrebări despre ce se petrecea prin lume – de la foametea din țările sărace până la rețelele de pedofili –, îi răspundea onest, direct. Își amintește ce-i spusese mama ei odată, când era mai tânără decât Saffy, deja măritată cu Euan și locuind la aproape două sute de kilometri distanță, în Kent: „Întotdeauna voi avea grijă de tine, indiferent câți ani o să ai". Lorna a încercat să nu gândească la fel când Saffy a ajuns la vârsta adolescenței, știind ce însemna să fii supravegheat de o mamă iubitoare, dar exagerat de protectoare. Acum însă, starea fiicei sale o îngrijorează la culme. Înțelege, în sfârșit, ce a vrut să spună Rose cu atâția ani în urmă.

– În locul dumneavoastră, spune unul dintre agenți, un tip roșcat, frumos, semănând puțin cu actorul Damian Lewis, aș înlocui complet ușa aceea de la bucătărie. Intrusul a intrat distrugând yala, pe care am găsit-o pe jos. Am lăsat-o pe blat, lângă chiuvetă. Să chemați pe cineva ca s-o schimbe. Cu pădurea aia atât de aproape...

Clatină grav din cap și își pune carnetul de notițe la loc în buzunar.

– Știu, dar n-am făcut-o pentru că vrem să construim o extensie, îi răspunde Saffy.

– Mă rog, schimbați încuietoarea, cel puțin.

Agentul roșcat și colegul lui își termină ceaiurile și pleacă. Lorna se simte acum total expusă, vulnerabilă.

– Va trebui să-l informăm pe inspectorul Barnes, spune Saffy în șoaptă. Știm foarte bine că nu a fost o tentativă de jaf.

– O vor face chiar polițiștii. Le-am indicat că suntem în legătură cu el.

Lorna se ridică, ia cele două cești de ceai și le duce în bucătărie. În acel moment, ușa din spate, pe care reușise s-o închidă blocând-o cu niște bucăți de ziare îndesate dedesubt, se izbește brusc de perete, lăsând să intre un val de aer rece. Saffy scoate un mic țipăt, iar Lorna se proțăpește imediat în fața ei, pregătită s-o apere cu prețul vieții. Este Tom, ud până la piele, cu părul lipit de creștet. Snowy îl urmează, în lesă. Lorna își apasă pieptul cu mâna și inspiră adânc. Saffy se repede în brațele soțului ei.

– Slavă Domnului! M-am speriat așa de rău... Se apleacă și depune un sărut pe fruntea câinelui. Oh, băiețelul meu, cățelul meu iubit...

Lorna se strâmbă dezgustată. Toată bucătăria miroase acum a câine ud.

– L-am găsit adulmecând pe lângă pădure. Pare în regulă, n-am văzut nici o rană, spune Tom. Desface lesa lui Snowy, apoi închide ușa și o blochează cu un scaun. Deocamdată, mai bine de atât nu se poate. Luând de pe blat yala lăsată de polițiști, o examinează și conchide: Aș putea s-o fixez la loc, am niște șuruburi pe undeva.

Iese preocupat, cu yala în mână.

Saffy ia o cârpă veche și începe să-i șteargă lăbuțele lui Snowy. Plin de noroi, cățelul o linge pe față fericit.

Tom intră din nou, cu trusa de scule.

– Trebuie să mă ocup de ușă, explică arătându-le bormașina.

– Brenda o să vină imediat ca să se plângă de zgomot, oftează Saffy.

– Mă descurc eu cu ea, intervine Lorna.

– Dacă se întoarce spărgătorul și ne rupe ușa din nou? Nu cred c-o să pot dormi la noapte știind că cineva a cotrobăit prin lucrurile noastre. Mă simt cumva... pângărită.

– Nu cred că revine în noaptea asta, îi răspunde Tom cu o șurubelniță între dinți.

– Are dreptate, confirmă Lorna, deși nu e foarte sigură. Haide, draga mea, ai nevoie de somn. O să rezolvăm totul de dimineață.

Saffy încuviințează și îl ia pe Snowy cu ea la etaj. Lorna îl urmărește pe Tom, care repară ușa. Când termină, cască somnoros.

– Doamne, sunt frânt de oboseală.

Îi spune să se ducă și el la culcare. Îl însoțește cu privirea, apoi își face un ceai fără cofeină și se așază pe canapeaua din living, în mijlocul dezordinii.

Se lasă în genunchi și adună de pe jos o fotografie, singura în care apar mama ei și misterioasa Daphne Hartall, care ar putea să fie, de fapt, Sheila Watts. Instantaneul a fost luat în grădina din spate. Pare frig – cele două femei sunt îmbrăcate bine, cu paltoane și fulare. Zâmbesc fericite spre cameră. Se întreabă cine le-a făcut fotografia.

– Ce-mi scapă oare? mormăie înciudată. *Ce-ai făcut, mamă?*

36. LORNA

Se trezește devreme, pentru că a adormit pe canapea cu sacoul pe ea, cu geaca din puf de pinguin a lui Saffy sub cap și cu poza mamei sub obraz.

Răsăritul se revarsă glorios în living printre perdelele prost ajustate, scoțând în evidență ghemotoacele de praf care plutesc leneș prin aer. Lorna se uită la ceas. Este trecut de nouă. Se ridică în șezut și se întinde. O dor toți mușchii. De sus nu se aude nici o mișcare. Nu vrea să-i trezească, fiindcă au nevoie de odihnă. Bine că e sâmbătă și Tom nu trebuie să se ducă la muncă. Inima începe să-i bată mai repede când vede dezastrul de pe podea. Amintirile zilei de ieri o copleșesc. Nu se mai poate așa, trebuie să ia măsuri.

Pe drum spre bucătărie simte răceala de gheață a gresiei sub tălpile ei goale. Observă ușurată că scaunul care

blochează ușa din spate este la locul lui, vârât cu spătarul sub clanță.

Deschide frigiderul. Nu mai au lapte. Trebuie să se ducă în sat, la cumpărături. Pentru Saffy și pentru Tom. Este cel mai bun mod în care îi poate ajuta.

Lorna se îmbracă, își ia geanta și iese pe vârfuri. Afară dă nas în nas cu poștașul, un bărbat în vârstă, îmbrăcat cu pantalonii scurți regulamentari din uniforma Royal Mail. Îi zâmbește vesel și îi întinde un plic gros. Telefonul ei. Era pierdută fără el. Îl ia, mulțumindu-i călduros poștașului, și îl pornește. Are zece apeluri. Trebuie să-l pună la încărcat.

Cerul perfect senin este înșelător, căci bate un vânt rece, aspru. Merge prudentă pe mijlocul străzii, ca să nu mai fie trasă în tufișuri. De fiecare dată când trosnește o crenguță, tresare speriată. Sunt oameni care și-au scos câinii la plimbare sau fac jogging. Nu-și poate lăsa imaginația să o ia razna. De dragul fiicei sale trebuie să fie puternică. La baza colinei trece pe lângă pubul Cerbul și Fazanul. Un cuplu tânăr bea cafea la una dintre mesele de la terasă. Amândoi o salută din cap când ajunge în dreptul lor. Este limpede că se iubesc și că nu sunt din sat. Probabil au ieșit într-o excursie de weekend la țară. Gândul îi fuge la Alberto și își dă seama că iubește mai mult ideea de Alberto decât îl iubește pe el. De fapt, nu-i pasă dacă se mută.

Când traversează piața, ochii i se opresc asupra bisericii, care se află de cealaltă parte a monumentului cu cruce. Poarta metalică înaltă ce dă spre curtea din față e deschisă. Este o clădire veche, plină de personalitate. Are fleșă, vitralii și, alături, un mic cimitir cu pietre funerare elaborate. Se apropie de gard și aruncă o privire înăuntru, moment în care e frapată de o senzație familiară. O amintire se detașează din fluxul vag al trecutului. Se plimbă cu mama ei pe aici. Este tristă. Are obrajii scăldați în lacrimi. Amintirea dispare ca un fum, iar Lorna mai zăbovește câteva clipe lângă grilaj, încercând s-o aducă înapoi. În zadar. Rămâne însă cu un sentiment profund de tristețe, cu o suferință difuză. Participaseră la o înmormântare? Murise cineva apropiat? Își

alungă aceste gânduri, pe care le consideră de-a dreptul ridicole. Este doar o stare, nu poate înțelege de ce se simte dintr-odată atât de abătută.

Trage adânc aer în piept și intră în cafeneaua din partea cealaltă a pieței. Se bucură să-l vadă pe Seth, căruia îi comandă un latte. Încearcă să scape de melancolia oribilă care a coborât peste ea punându-i întrebări anodine, ca să se gândească la altceva. La tejghea mai lucrează și o femeie în vârstă. Are cel puțin optzeci de ani, chipul umflat, trei gușî și obraji roșii. Se mișcă destul de rapid, în ciuda dimensiunilor și a bastonului în care se sprijină. Poartă o pereche de ochelari mici cu ramă de aur, iar părul aproape complet alb și-l ține prins cu o clemă. O salută pe Lorna cu un zâmbet larg.

– Eu sunt Melissa, strămătușa lui Seth. Acum patruzeci de ani cafeneaua îmi aparținea. Nu s-a schimbat mare lucru de atunci.

Lorna se ridică sub impulsul unui val de adrenalină și se prezintă.

– Am venit în vizită la fiica mea, care locuiește în Skelton Place. Mama mea a stat și ea acolo, mai demult, pe la sfârșitul anilor '70.

– Ah, da? Cum o chema? Eu nu am plecat niciodată din sat, așa că este foarte posibil s-o fi cunoscut...

– Rose, Rose Grey...

Melissa rămâne cu gura căscată de uimire.

– Lolly?

– Da, eu sunt. Mă cunoașteți? o întreabă Lorna cu un nod în gât.

Melissa bate bucuroasă din palme.

– Da, sigur. Veneai foarte des aici, cu mama ta, când erai mică. Ah, ce mult mă bucur să te revăd! Spune-mi, ce mai face Rose? Ați dispărut așa de repede din sat, că nici n-am apucat să ne luăm la revedere.

– Chiar așa? face Lorna, întrebându-se dacă nu cumva plecarea lor a avut vreo legătură cu cadavrele din grădină.

Chiar atunci, Seth îi aduce cafeaua cu lapte.

– E o lume mică, observă el chicotind în timp ce încasează banii.

– O mulțime de oameni locuiesc aici de zeci de ani. Generații întregi, spune Melissa. Lui Seth îi vine greu să priceapă, pentru că mama lui a plecat de mult, îi explică Lornei. A venit să muncească pe durata vacanței, pentru că îl cunosc pe proprietar.

Îl bate cu afecțiune pe umăr, și tânărul zâmbește larg.

Lorna, pe de altă parte, e încordată ca un arc. Are ocazia să stea de vorbă cu cineva care a cunoscut-o pe mama ei când era tânără. Nu-i vine să creadă.

– Cum era mama pe atunci? Aveți idee de ce a plecat așa? o întreabă, hotărâtă să aducă discuția pe făgașul anterior, să nu-i permită să divagheze.

– Nici măcar n-a trecut să ne salute. Și-a strâns lucrurile și a plecat. Era foarte ascunsă. Și sperioasă, stresată în permanență. Tot timpul își făcea griji pentru tine. Odată, la un Crăciun, te-a scăpat câteva minute de sub ochi și a crezut că te-a pierdut. Am crezut că face infarct. După ce și-a găsit o chiriașă, s-a mai relaxat, a devenit mai veselă. Cele două erau nedespărțite.

– O mai țineți minte pe Daphne Hartall?

– Daphne! Da, așa o chema. Uitasem. O femeie atrăgătoare. A lucrat o perioadă la fermă. Își coboară vocea și aruncă o privire împrejur, deși micul local este pustiu, cu excepția lor: Am auzit despre cadavrele de acolo. Poliția a spus că pe unul l-au identificat și că a murit în 1980. E șocant.

– Da, îi confirmă Lorna. Fiica mea a aflat și ea alaltăieri. Vă spune ceva numele Neil Lewisham?

Melissa se încruntă și clatină din cap.

– Nu. Nu cred că era de pe-aici.

– Mama locuia în casa din Skelton Place pe vremea aceea.

– Da, da. Dar nu pot să cred că Rose are vreo legătură cu asta. N-ar fi omorât nici o muscă. Și te avea pe tine, desigur. Cu un copil în casă... în nici un caz nu te-ar fi pus în pericol.

– O, sigur că aveți dreptate, dar îmi închipui că oamenii vor începe să bârfească...

– Da, dar cei mai mulți au uitat-o pe Rose. Eu am cunoscut-o mai bine și am încercat s-o protejez. Ce mai

face? Cred că toată povestea asta i se pare ireală.

– E bine..., adică..., suferă de demență senilă. Am internat-o într-o instituție specializată.

– O, îmi pare rău să aud asta. Era o femeie adorabilă. Îmi amintești de ea, să știi. Dar ai tenul mai închis la culoare.

Lorna zâmbește, deși a fost întotdeauna convinsă că nu seamănă deloc cu mama ei. Rose are pielea deschisă la culoare, ochi șterși, este mai înaltă și mai slabă. Probabil că a moștenit mai multe trăsături fizice de la tatăl ei decât de la ea.

– V-a vorbit vreodată despre tatăl meu? o întreabă pe Melissa.

Femeia clatină din nou din cap, legănându-și gușa enormă.

– Nu. Era foarte secretoasă despre trecut. Toată lumea credea că e văduvă, dar eu nu eram convinsă.

– Serios? Mie mi-a spus întotdeauna că tata a murit înainte să mă nasc.

– Era gravidă când a ajuns aici, la Beggars Nook. Trăia deja singură. Dar, așa cum spuneam, era foarte misterioasă.

– Ce știți despre Daphne, aveți idee ce s-a ales de ea?

– Nu tocmai. A venit o dată la cafenea, dar se purta la fel de discret ca Rose, dacă nu chiar mai mult. Trăiau izolate. Mai ales spre sfârșit.

– Spre sfârșit?

– Da, înainte să plece.

– Daphne a plecat înaintea mamei?

– Am rămas cu impresia că au plecat în același timp. Că s-au mutat împreună, cine știe pe unde. Mă întreb dacă nu... Face o pauză. Nu. Nu e treaba mea și nu-mi stă în fire să bârfesc. A trecut mult de atunci.

Seth tușește semnificativ, făcând-o pe Melissa să-i adreseze o privire dojenitoare.

– Ce vă întrebați?

– Cum să spun... Acum lumea este foarte diferită, mai deschisă. Dar erau... *feministe*.

Rostește cuvântul în șoaptă, ca pe ceva rușinos.

Seth își dă ochii peste cap în direcția Lornei.

când Victor ridicase mâna ca să mă lovească, atunci când descoperisem că nu toți bărbații erau tandri și buni, așa cum fusese răposatul meu tată. Cât de naivă fusesem!

Între timp însă, devenisem o altă persoană. Tu mă transformaseși. Și Daphne contribuise la schimbare. Trebuia s-o apăr pe ea și viața pe care ne-o construiserăm noi trei.

– Las-o în pace! am strigat la el.

În fața ochilor vedeam cadre care se succedau rapid, ca într-un film vechi: chipul îngrozit al prietenei mele, rânjetul mulțumit al bărbatului, care avea aerul că se distra de minune.

Nu știu când am întins mâna și am înșfăcat cuțitul de pâine de pe blatul din bucătărie.

Nu-mi pot aminti cum am străbătut cei câțiva metri care ne despărțeau și i l-am înfipt în abdomen, sub cutia toracică.

Totul s-a întâmplat extrem de rapid.

Am făcut un pas în spate și am lăsat mânerul cuțitului din mână, șocată de fapta pe care o comisesem. Pe chipul lui Daphne, frica fusese înlocuită de oroare.

– Cățea împuțită! a hârâit Neil. Cățea!

A apucat cuțitul care îi atârna din burtă.

Am dus mâinile la gură. „Vai, Doamne, vai, Doamne..., *ce-am făcut?*"

A căzut pe spate, în iarbă, cu mâinile încleștate pe mâner. Sângele îi țâșnea prin tricoul alb, care devenea tot mai roșu. Era foarte mult sânge. Am început să vomit de groază.

Daphne a venit imediat lângă mine și m-a luat pe după umeri.

– Stai liniștită, calmează-te... Of, Rose... O să fie bine... Of, of...

– Poliția, trebuie să sun la poliție, am bâiguit cu glasul sugrumat de emoție.

Neil zăcea pe jos. Ochii i se învârteau înnebuniți în cap, genele translucide i se zbăteau ca niște fluturi speriați. Daphne s-a aplecat deasupra lui și a tras cuțitul afară. Am constatat imediat că asta nu părea să-l ajute,

ci din contră. Sângele a început să iasă şi mai abitir. Şi-a încleştat mâinile pe burtă, gemând îngrozitor.

Mi-am scos puloverul.

– Repede, să încercăm să oprim hemoragia! Apasă-l pe rană!

Daphne a negat din cap.

– E prea târziu, Rose. Moare.

Vorbea pe un ton nonşalant, ca şi cum ar fi constatat că este noapte.

– Vreau să sun la poliţie, am insistat.

– Nu. N-o să suni nicăieri.

– De ce? Am putea să-l salvăm!

– Vrei să-l salvezi pe individul ăsta? Pe rahatul ăsta cu ochi infect şi agresiv?

– Eu...

Schimbul de opinii ne-a fost întrerupt chiar de împricinat, care continua să geamă. Am îngenuncheat lângă el şi i-am apăsat puloverul strâns într-un ghemotoc peste rană. M-a prins de mână cu atâta forţă, încât m-am dezechilibrat şi am căzut lângă el.

– Sunteţi două criminale! a şuierat, scuipând salivă roz, amestecată cu sânge. Sunteţi amândouă la fel!

– Ce? am exclamat şocată.

– Ea este Jean Burdon, mi-a spus arătând cu degetul spre Daphne. Jean Burdon!

– Mai bine taci din gură, i-am răspuns. Eu încerc să te ajut.

M-am ridicat înapoi în genunchi şi m-am aplecat deasupra lui fără să ştiu exact ce făceam. Panica mă copleşise. M-a împins la o parte, dar tot nu-mi venea să-l las aşa.

– Daphne, sună măcar la salvare! am strigat spre ea.

S-a aşezat pe iarbă lângă mine.

– Nu sun pe nimeni, Rose, mi-a răspuns rece. Să-l lăsăm pe Neil să-şi dea obştescul sfârşit.

Cred că murise între timp, pentru că nu mai mişca, nu mai scotea nici un zgomot şi închisese ochii. Chipul lui alb ca varul afişa un calm nefiresc, olimpian. Tremuram ca varga şi nu-mi puteam lua ochii de la acest om de ceară aterizat în curtea mea.

Daphne m-a ridicat de braț.

– Dacă sunăm la salvare, poliția o să afle instantaneu, iar tu vei ajunge la pușcărie. Lolly va fi instituționalizată. N-o s-o mai vezi niciodată. Asta vrei, Rose? Vrei la închisoare? Te asigur că nu vrei. Crede-mă pe cuvânt.

Hm, vorbea din experiență? m-am întrebat.

Am închis ochii. Ce s-ar fi întâmplat cu tine dacă eram condamnată? Când i-am deschis, Daphne mă privea serioasă. Mi-a luat mâna și m-a consolat, m-a potolit. Mi-a dat la o parte părul din ochi și m-a sărutat.

– Te rog, ascultă-mă, Rose. Este pentru binele nostru, al amândurora.

Ne-am întors spre Neil, care zăcea tot acolo. Era și el fiul cuiva, poate fratele cuiva. Poate că avea o soție, un cămin, un copil sau mai mulți. Iar eu *îl omorâsem*.

Am avut posibilitatea să-l salvez, probabil, dar nu am făcut nimic. Am așteptat, în brațele iubitei mele, să moară.

– Bun, cum procedăm acum? am întrebat-o când am fost sigure că-și dăduse ultima suflare.

– Cred că o să-l îngropăm.

– Unde? În pădure?

– Nu, nu în pădure. Este prea periculos. Am putea fi văzute. Mai bine chiar aici, în grădină.

Am dus mâna la gură, șocată.

– Nu se poate, nu aici, i-am răspuns în șoaptă. Aici se joacă Lolly, aici i-am ascuns ouăle de ciocolată...

M-a podidit plânsul.

– Rose, tu nu ești un om rău. N-ai făcut decât să mă aperi, mi-a spus cu tandrețe, ștergându-mi o lacrimă de pe obraz. Îți rămân datoare pentru tot restul vieții. N-o să uit niciodată gestul pe care l-ai făcut pentru mine. Acum însă, am nevoie de încă un efort din partea ta. Trebuie să fii puternică. Fă-o pentru Lolly.

Am încuviințat. Avea dreptate. Nu aveam de ales.

Cu aceste gânduri, ne-am pus pe săpat.

Abia mai târziu, mult mai târziu, după ce ore întregi am săpat în grădină o groapă destul de mare pentru un bărbat solid – nu am uitat să aruncăm acolo și pulove-

rul meu plin de sânge –, mi-am permis să mă gândesc la ultimele cuvinte ale lui Neil.

„Sunteți două criminale!“

39. SAFFY

– Ce vrei să spui, bunico? Cine este Jean?

– Jean Burdon, îmi răspunde, ușor plictisită de lentoarea mea. Neil Lewisham credea că Daphne era de fapt Jean Burdon.

Îi văd pe polițiști schimbând priviri mirate și o aud pe mama reținându-și o exclamație.

– Cine este Jean Burdon? întreb, nemaiînțelegând nimic.

De ce numele îmi sună totuși vag cunoscut? Ah, îl văzusem în articolul care se afla în dosarul despre Sheila. Articolul acela era despre cineva pe nume Burdon. Oare prenumele era Jean? Parcursesem materialul în diagonală, crezând că aterizase acolo din greșeală. Îmi vine să-mi dau palme. Ar fi trebuit să-l citesc cu toată atenția. Dacă mi-aș fi amintit de prenumele Jean, aș fi făcut imediat legătura cu personajul pe care-l invoca incoerent bunica.

„Jean a lovit-o în cap.“

– Ați auzit de Mary Bell? întreabă inspectorul Barnes.

– Da. O minoră condamnată pentru crimă, parcă.

– Exact. Cazul Jean Burdon este similar, doar că s-a petrecut cu vreo zece ani înainte. Când a ieșit din închisoare, ca tânără femeie, a primit o identitate nouă, apoi a dispărut pentru totdeauna. Despre ea este vorba, Rose? o întreabă pe bunica. Acea Jean Burdon, care și-a omorât iubitul la începutul anilor ’50? În East London?

Sunt profund zguduită. Mama o privește pe bătrână cu ochii dilatați de groază.

Bunica aprobă din cap și își încrucișează mâinile la piept.

– Daphne chiar era Jean Burdon? o întreabă și polițista, așezându-se pe marginea scaunului.

– Eu..., murmură bunica frecându-și mâinile confuză.

Subinspectorul Webb își sprijină coatele pe masă și revine la atac:

– Rose, Daphne l-a ucis pe Neil Lewisham?

Bunica iarăși strânge din buze. O umbră îi trece peste ochi, făcându-mă să mă întreb la ce se gândește. În clipa următoare se întoarce spre mine:

– Cine este Neil Lewisham? Cine sunt oamenii aceștia?

Gesticulează cu mâna în direcția polițiștilor și a mamei. Mi se rupe inima.

– Cred că v-a răspuns la destule întrebări, intervin și îi iau protector mâna în a mea.

– Rose, îți amintești dacă Daphne l-a ucis pe Neil Lewisham? insistă inspectorul Barnes.

Pare disperat să continue interogatoriul, dar bunica clatină din cap și refuză să mai deschidă gura.

Oamenii legii oftează resemnați.

– Vom continua în altă zi, ne amenință inspectorul.

Când ieșim din încăpere, o aud pe polițistă șoptind la urechea șefului ei: „Cred că trebuie să verificăm dacă nu cumva celălalt cadavru este al lui Daphne Hartall".

– Ai auzit de Jean Burdon? o întreb pe mama în drum spre casă.

Tensiunea dintre noi persistă, aproape palpabilă, după cearta de la venire.

– Sigur că da. Tu ești prea tânără, îmi răspunde sec. Cazul lui Jean Burdon a fost pus în umbră de cel al lui Mary Bell.

– Pe cine a omorât Jean Burdon?

– O altă fată, tot minoră. Avea zece ani când a făcut-o. Aceeași vârstă cu victima. Evident, nu eram născută încă, dar am citit pe undeva despre caz.

Simt că mă apucă greața.

– Doamne, e groaznic ce-mi spui! Cum o fi să afli asta despre chiriașul cu care bei vin seara pe canapea?

Mama aprobă cu un aer sumbru.

– Crezi că Daphne l-a omorât pe Neil Lewisham pentru că îi descoperise adevărata identitate?

– E posibil. Mai ales dacă lucra ca jurnalist de investigații. Ar avea sens.
– Dar atunci, dacă celălalt cadavru este al lui Daphne, pe *ea* cine a ucis-o? o întreb cu gura uscată.

Nu-l găsim pe Tom acasă, a ieșit cu Snowy la plimbare. Mă duc direct în biroul meu și citesc articolul din dosarul Sheilei trimis de tata pe e-mail. Este un material scurt, în stilul presei de cancan, care se întreabă ce s-o fi ales de Jean Burdon și rezumă câteva opinii populare cu privire la posibile apariții în public ale femeii.

Apoi tastez „Jean Burdon" în Google. Îmi apar o mulțime de răspunsuri, mai ales articole din presa vremii, însoțite de o fotografie alb-negru care înfățișează o fetiță cu chip grăsun și părul strâns în coc. Apăs pe un link.

17 februarie 1951

THE DAILY MAIL

FATĂ DE 11 ANI CONDAMNATĂ PENTRU CRIMĂ

O fată de numai unsprezece ani a primit pedeapsa cu închisoarea pe viață după ce a fost găsită vinovată pentru crimă la Old Bailey[6].

Jean Burdon și-a primit pedeapsa impasibilă. Chipul ei nu a exprimat nici o emoție la auzul verdictului asupra căruia juriul a deliberat nu mai puțin de patru ore.

Conform rezultatelor anchetei, în data de 20 iunie anul trecut, Jean Burdon a lovit-o pe Susan Wallace, în vârstă de zece ani, cu un obiect contondent în zona tâmplei. Atacul nu ar fi fost provocat. Susan a fost găsită moartă, printre ruinele unei clădiri bombardate, de către doi băieți care treceau pe acolo.

Judecătorul Downing a descris-o pe făptașă ca pe un element periculos în raporturile cu alți minori și a subliniat că aceasta va fi reținută într-o unitate de maximă siguranță timp de „mulți ani de acum înainte".

Mama intră în birou cu o cană de ceai.

– L-am făcut special pentru tine, e de fructe roșii, mă anunță, așezând cana cu atenție pe masa mea de lucru. Nu știu cum poți să bei porcăria asta. Numai mirosul îmi întoarce mațele pe dos.

– Uită-te la asta, îi spun.

Mama se apleacă și citește articolul peste umărul meu.

– Chiar crezi că Daphne Hartall ar fi putut să fie această persoană? o întreb.

– Este posibil ca Sheila Watts să fi fost noul nume primit de Jean Burdon.

– Și bunica a aflat cumva chestia asta?

– Așa se pare. A spus ceva despre o anume Susan Wallace, nu? Îți amintești? Când a vorbit despre Jean.

– Nu crezi, mai degrabă, că lucrurile i se amestecă în cap? Chiar tu mi-ai spus că a fost un caz extrem de mediatizat. Poate că e o reminiscență din copilărie.

Mama mă privește plină de înțelegere.

– Nu cred că așa stau lucrurile, din păcate. Îmi pare rău.

Simt că-mi vine să plâng.

– Poliția o să-și închipuie că Daphne l-a ucis pe Neil Lewisham, nu-i așa? Și că bunica a aflat și, la rândul ei, a omorât-o pe Daphne. Acum au mobilul.

Mama mă bate pe umăr.

– Au nevoie de mai multe dovezi ca să investigheze pista asta, stai liniștită, îmi spune, însă nu pare nici ea convinsă.

– Dar dacă detectivul acela particular lucrează pentru Daphne/Sheila/Jean sau cum o mai fi chemând-o? Cu condiția ca al doilea cadavru să nu fie al ei, firește.

– Ce te face să spui asta?

– Păi, Davies mi-a zis că persoana care l-a angajat caută niște documente importante. Ție, în schimb, ți-a vorbit despre niște dovezi. Practicile lui ne dovedesc clar că provine din lumea interlopă. Iar clientul pentru care lucrează pare disperat.

– Le-am spus polițiștilor tot ce știu despre Glen Davies. Să sperăm că dau de el și că o să-l facă să mărturi-

sească pentru cine lucrează.

– Daphne ar fi bătrână acum, totuși...

Îmi masez tâmplele îndelung, deoarece simt cum se apropie migrena.

Mă gândesc la cum era bunica în copilăria mea. Puternică, de încredere, prietenoasă, dar discretă. Avea mult mai multe secrete decât ne lăsase să bănuim pe mine și pe mama. În același timp, ne apăra cu fanatism, era protectoare cu puii ei ca o leoaică. Dacă al doilea cadavru este al lui Daphne și adevărata ei identitate era Jean Burdon, femeia aceea ar fi putut prezenta un pericol pentru mama. Ar fi putut bunica s-o ucidă ca să-și apere fiica? Îmi mângâi pântecul, amintindu-mi cât de acut simțisem nevoia să-mi ocrotesc pruncul la întoarcerea de la spital.

– Nu pot s-o văd pe bunica în postura de ucigașă, gândesc cu glas tare. Mă uit la mama, care s-a așezat pe un taburet într-un colț. Nu pare să mă asculte. Mamă?

– Trebuie să discutăm... despre ce mi-ai spus în mașină.

Mă întorc demonstrativ la ecranul computerului.

– Avem lucruri mai presante de care să ne ocupăm.

– Nu vreau să existe nici o umbră între noi. Te iubesc atât de mult!

– Și eu te iubesc. Te rog, n-am putea să uităm totul? A fost o ceartă prostească.

Deschide gura să-mi răspundă, dar se oprește. Cineva bate la ușă. Ne holbăm panicate una la cealaltă. Primul meu gând este: Davies!

– Stai aici, îmi spune mama.

Se ridică și se îndreaptă spre ușa principală, iar eu mă las pe spate în scaunul de birou ca s-o pot vedea. Se uită pe gemuleț.

– E un cuplu tânăr, îmi spune nedumerită.

– Jurnaliști?

E vineri seara. Cine altcineva ar veni în vizită?

– Hm, nu arată a jurnaliști.

Deschide ușa. Mă ridic și mă apropii la rândul meu. Spre surpriza mea totală, din prag ne zâmbesc doi tineri care nu par să aibă mai mult de treizeci de ani. Femeia

este mică de înălțime, drăguță, cu un coc aranjat ca un ananas pe cap, în timp ce tipul, înalt, are o claie de păr brunet și ochi căprui prietenoși. Chipul lui este deschis, atrăgător, și face gropițe când zâmbește. E aproape la fel de înalt ca Tom și pare foarte relaxat, în blugi și tricou.

– Bună, începe timid. Eu sunt Theo Carmichael și ea este soția mea, Jen. Zâmbește. Știu că sună aiurea și sper că nu vă deranjăm...

Mă uit la ei perplexă. Vecini? Martorii lui Iehova?

– ... dar am găsit acest articol acum câteva zile pe biroul tatălui meu.

Mi-l întinde și îl scanez rapid. E despre cele două cadavre găsite în grădină. Cineva a subliniat numele meu și pe al bunicii. Cu o grafie repezită, alături scrie: „Găsește-o".

– Ce bizar, comentez și îi întind tăietura din ziar mamei. Eu sunt Saffron Cutler, iar Rose Grey este bunica mea. Cum îl cheamă pe tatăl dumitale?

– Victor Carmichael. Cred că a cunoscut-o pe bunica dumitale.

Bărbatul vorbește cu un ușor accent de Yorkshire.

– Da, bunica spunea ceva despre un anume Victor. Nu am reușit să înțelegem ce anume și nu-și poate aminti numele de familie. Suferă de demență. Vreți să intrați? adaug, văzându-le expresiile pierdute.

Acceptă politicos și le arăt calea spre living.

– Ce faci? îmi susură mama pe la spatele lor.

– Par niște oameni de treabă. Avem nevoie de răspunsuri, de orice informație, îi răspund pe șoptite, la rândul meu.

Theo și Jen se așază pe canapea. Theo își lasă rucsacul la picioare.

– Ceva de băut?

– Nu, mulțumim, spune Jen. Locuim la pubul de mai jos și tocmai am luat prânzul.

– Am venit tocmai din Yorkshire, ne informează bărbatul în timp ce mama se așază pe scaunul de lângă șemineu. Nu vrem să vă reținem prea mult, așa că voi intra direct în subiect. Am motive să cred că tata îmi ascunde ceva. Se poartă foarte ciudat în ultima vreme.

Nu vrea să-mi spună de ce a scris „Găsește-o" pe articol. Nu vrea să-mi zică nimic despre acest subiect. Devine imediat defensiv și supărăcios. Apoi, căutând prin biroul lui, am găsit o ascunzătoare, mascată într-un dulap. Era plină cu fotografii cu femei. Mă întrebam dacă nu este și bunica ta printre ele.

Îmi întinde telefonul mobil, deschis la aplicația de imagini. Rămânând în picioare, încep să le derulez. Numai femei tinere și frumoase. Una dintre ele este însărcinată. După coafuri și haine, îmi dau seama că acoperă vreo douăzeci de ani de istorie a modei.

– Nu, îi răspund. Bunica nu se află printre ele.

– O. Pare dezamăgit. Ai spus mai devreme că bunica ta a menționat numele Victor. În ce context, mai precis?

Îi arunc o privire crucișă mamei.

– Mmm..., îmi caut cuvintele. A zis ceva cum că el ar fi vrut să-i facă rău copilului.

Theo pare șocat.

– Să-i facă rău copilului? Tata este medic. Adică, ar putea fi în stare de orice, dar... să facă rău unui copil?

Ochii i se întunecă. Jen îl ia de mână.

Se lasă o tăcere jenantă, spartă de mama.

– Câți ani are tatăl tău? Mama mea, Rose, are peste șaptezeci.

– Tatăl meu era mai în vârstă când am fost conceput. Mama era cu mult mai tânără decât el. Tata are șaptezeci și șase de ani.

– Sunt cam de aceeași vârstă, așadar. Ar fi posibil ca între ei să fi existat o relație, la un moment dat?

– Chiar n-am de unde să știu, spune tânărul ridicând din umeri. Rose a mai spus ceva despre tata?

– Uneori este extrem de confuză, îi explic. Aruncă nume la întâmplare, am impresia. L-a menționat pe Victor de câteva ori, părând... speriată.

– Speriată? repetă Theo.

Brusc, sângele pare să-i fi dispărut din obraji.

– Mă rog, poate că nu este cuvântul cel mai potrivit. Mă încrunt, încercând să găsesc un termen mai bun: Agitată. Dar sunt sigură că a zis că Victor vrea să-i facă

rău copilului. Mi-a lăsat impresia – îmi cer scuze, dar nu am cum s-o spun altfel – că nu este un om bun.

Cei doi se consultă rapid din priviri.

– Da, nici eu nu cred că este un om bun, mormăie Theo părând dintr-odată atât de vulnerabil, încât mi se face milă de el.

– Multe lucruri stranii s-au întâmplat de când au fost găsite cele două cadavre la noi în grădină. Ați auzit vreodată de o anume Daphne Hartall? intervine mama.

Theo neagă din cap.

– A fost chiriașa mamei și a locuit cu ea, aici, în anii '80. Probabil cunoscută și sub numele Sheila Watts.

– Nu, n-am auzit de ea.

Observ că mâinile le sunt încă înlănțuite. Sunt sigură că au aceeași nevoie de răspunsuri ca și noi.

– Încercăm să o găsim, adică, poliția încearcă. Ar mai fi ceva. Am fost abordate, atât eu, cât și fiica mea, de un bărbat. S-a prezentat drept detectiv particular – deși m-a atacat cu bestialitate într-o noapte, când veneam acasă...

– Oh, groaznic! exclamă Jen.

– Da, a fost oribil. În fine, mi-a spus că a fost angajat de un client misterios ca să găsească niște documente pe care le-ar deține mama mea. Le-a numit chiar „dovezi".

– Dovezi? se încruntă Jen.

– Da. N-a intrat în detalii, iar poziția în care mă aflam nu era de natură să stimuleze dialogul.

– Cum îl cheamă pe angajator? V-a spus pentru cine lucrează? intervine Theo.

– Nu. A refuzat să-mi spună, dar mi s-a prezentat el însuși sub numele Glen Davies.

– Stai. Cum? Tânărul sare în picioare cât este de lung. Glen Davies?

– Da, așa mi-a spus că-l cheamă. Și credem că tot el a dat buzna aici și a cotrobăit după acele așa-zise dovezi.

– Cunosc un bărbat cu acest nume, spune Theo, al cărui chip începe să vireze spre cenușiu. Lucrează pentru tatăl meu.

40. THEO

– Lucrează pentru tatăl tău? strigă femeia mai tânără, Saffron.

Nu-i vine să creadă. Ochii mari, căprui îl privesc holbați. Theo se simte îngrozitor de rușinat că omul bun la toate al doctorului (pentru că așa l-a considerat întotdeauna) le-a terorizat pe aceste femei.

– Da, îi răspunde, foindu-se neliniștit în scaun. Acum îi pare rău că n-a acceptat o cafea sau un ceai, pentru că i s-a uscat gura. După o scurtă pauză continuă: Se știe cu tata de ani de zile. N-am idee cum s-au cunoscut. Înaintea lui era altul, asemănător, fost militar, care a ieșit la pensie. Vă asigur însă că Glen Davies nu este detectiv particular.

– Atunci, ce face de fapt pentru tatăl tău? îl întreabă femeia mai în vârstă, Laura? Lorna?

Ridică din umeri. Ce face? Nu a știut niciodată precis.

– Am crezut întotdeauna că e colaboratorul tatei pe teme de pază și protecție. Vine periodic pe acasă, verifică dacă alarma funcționează în parametri normali, îi dă niște sfaturi, chestii din astea. Tata este un om bogat, de succes în meseria lui.

– În orice caz, Glen Davies este o brută agresivă! Ne-a spart casa când fiica mea gravidă era internată la spital, ne pândește tot timpul, ne așteaptă să plecăm ca să atace din nou, cu asta se ocupă. Sigur are legătură cu tatăl tău. Și pozele astea...

Femeia mai în vârstă – Laura, ba nu, Lorna, în mod sigur Lorna – se ridică și începe să se învârtă prin cameră gesticulând nervos. Theo o privește șocat. Are ceva familiar, ca și cum ar mai fi văzut-o, dar nu-și dă seama unde.

– Pot să le văd și eu? îi cere întinzând mâna spre telefonul lui.

Toți o privesc înfrigurați în timp ce imaginile se derulează pe ecran. În cele din urmă, cu o exclamație de iritare, îi dă telefonul înapoi.

– Nu recunosc pe nimeni. Speram s-o găsesc pe mama.

– Dar eu m-am uitat deja, protestează tânăra Saffron.

– Da, bine, voiam să le văd și eu.

Theo observă zâmbetul de scuze pe care i-l aruncă Lorna fiicei ei și simte o undă de nostalgie pentru propria mamă.

Își ia telefonul înapoi. Frustrarea femeii este aproape tangibilă.

– Glen v-a mai întrebat și altceva? În noaptea aceea, când v-a... atacat?

– Nu, n-a vorbit decât despre dovezi. Ah, și m-a amenințat, a spus că o să-i facă rău lui Saffy dacă mă duc la poliție.

Theo înghite un nod, încercând să țină sub control temerile care i se amplifică în suflet. Tatăl său este implicat cumva în crimele care au avut loc aici? Poate că a greșit vizitându-le pe cele două femei. Cu excepția cazului în care ele se numără printre victimele doctorului.

– Cred că mama se ascundea de cineva. O femeie care a cunoscut-o la vremea respectivă mi-a descris-o drept sperioasă și secretoasă. Se pare că era gravidă când a ajuns aici, spune Lorna așezându-se la loc.

Plesnește de energie. Este ca o rachetă cu fitilul aprins.

– Crezi că se ascundea de tata?

Lorna îi aruncă o privire lungă fiicei sale, apoi lui Theo.

– Încep să fiu tot mai convinsă de asta. Mama nu a vrut să vorbească niciodată despre tata. Mi-a zis la un moment dat că îl cheamă William, dar nu mi-a arătat nici o fotografie cu el, nu mi-a dat nici un fel de detaliu. Am trăit cu impresia că voia să-l dea complet uitării.

Theo își aduce aminte de Cynthia Parsons. Poate că și Rose căzuse victimă instinctelor de prădător ale doctorului. O fostă iubită care fugea de el pentru că îi era frică? O fostă iubită care rămăsese gravidă?

– Dragul meu, intervine Jen mângâindu-l tandru pe braț.

Theo știe ce vrea să-i spună. Ideea i-a venit și lui, mai devreme. Lorna seamănă foarte bine cu tatăl lui: același păr negru, cârlionțat, același nas lat, aceeași formă a ochilor și a bărbiei. Acesta este motivul pentru care i s-a părut atât de familiară când a intrat în cameră. Când se uită la ea, se vede pe el, în oglindă.

– Este posibil ca Victor să-mi fie tată, anunță Lorna luându-i-o înainte.

Saffron își acoperă gura cu mâinile.

– Oh, Doamne, Dumnezeule! Sigur că da! exclamă.

– Da. Și eu sunt convins. Semănați prea bine.

După o tăcere jenantă, Lorna ia cuvântul:

– Așadar, eu eram copilul pe care Rose îl apăra și el încerca să-l rănească? Ceea ce înseamnă că voia să-i facă rău și mamei? De ce a fugit de lângă el?

Theo simte cum îl cuprinde rușinea, prin asociere. Ar vrea să le spună că nu seamănă deloc cu porcul de taică-său.

– Cred că s-a purtat urât și cu mama. Am văzut-o bătută... A fost un soț tiranic, manipulator.

– Mai sunt căsătoriți? îl întreabă Lorna.

Theo își drege glasul înainte să-i răspundă.

– Nu. Ea a murit. A căzut pe scări.

– Îmi pare rău.

Saffron, rămasă în picioare, îl privește cu gura căscată de uimire. „Este nepoata mea", își spune el.

– Prin urmare, tatăl tău este clientul despre care tot vorbește Glen Davies? Dacă așa stau lucrurile, este implicat în crimele care au avut loc aici? îl întreabă Lorna.

Stă pe marginea scaunului, cu coatele sprijinite pe genunchi și pumnii sub bărbie, și îl privește intens, ușor încruntată.

Theo se foiește neliniștit pe canapeaua care i se pare, dintr-odată, teribil de incomodă. La dracu'! Scheletele din grădină. Tăietura din ziar. Angajarea lui Glen Davies, ca să bage spaima în femeile astea. Este exact genul de acțiune scârboasă la care s-ar deda bătrânul, ca să se apere. Dar crimă? Asta nu i-ar fi trecut prin cap nici în cele mai negre coșmaruri.

Theo se simte epuizat când ajung înapoi în camera lor de la Cerbul și Fazanul, așa că se aruncă pe patul cu baldachin. Prin fereastră se vede pădurea. Îl doare gâtul de la cât a vorbit.

Jen se suie în pat, lângă el.

– Nu pot să cred. Ai o soră vitregă.

– Da, iar tata s-ar putea să fie un ucigaș. Gândul îi face greață. Altfel, de ce l-ar fi trimis aici pe Glen Davies? Ce a făcut? Ce anume l-a pus pe Glen să caute?

– Of, iubitule, îmi pare așa de rău! Crezi că tatăl tău știa că are o fiică? îl întreabă așezându-și capul pe pieptul lui.

– Nu-mi dau seama. Îmi pot imagina că a păstrat articolul despre crime fiindcă cele două cadavre au fost descoperite, iar el era pe punctul să fie dat în vileag pentru ceva ce a făcut. Sau pentru că astfel a aflat unde este Rose acum. Dar crimă? Asta schimbă complet situația. Și înseamnă că...

Se oprește, incapabil să-și articuleze intuiția.

– Ce înseamnă? îl încurajează Jen să continue.

– Dacă tatăl meu este capabil de crimă, atunci accidentul mamei intră într-o altă logică. Se ridică și își privește soția în ochi. Jen, dacă tata a ucis-o pe mama?

41. ROSE

Aprilie 1980

N-am putut să cobor din pat două zile. Cred că sufeream de depresie. Voiam să blochez totul în mintea mea: imaginea cuțitului intrându-i în stomac, groaza de pe chipul lui, sângele care mustea, groapa pe care am săpat-o în grădină, mirosul solului umed, râmele din pământ, sunetul înfundat al cadavrului trântit în acel mormânt improvizat. Fapta mea, uciderea lui, rupsese vadurile tuturor angoaselor și obsesiilor trecute.

Daphne s-a comportat impecabil. A avut grijă de tine, te-a dus la grădiniță, ți-a gătit și ți-a spălat hainele, te-a protejat. Era singurul om din lume în care puteam avea

– Vrei să stai cu mine în noaptea asta? N-aş vrea să dorm singură.

– Sigur.

S-a aşezat în pat îmbrăcată şi ne-a învelit pe amândouă. Îi simţeam şosetele aspre pe gambele goale. Am sorbit din ceaiul fierbinte, mulţumindu-i în gând pentru ideea cu whisky-ul.

– De fiecare dată când închid ochii, îi văd chipul.

– Ştiu.

– Aş da orice ca să scap de imaginile astea.

– O să treacă, nu-ţi face griji.

– Serios? Am măsurat-o cu privirea. Se pare că eşti foarte bine familiarizată cu genul acesta de situaţii.

Am ezitat. Trebuia s-o întreb, dar îmi era frică de răspuns. Dacă Neil avea dreptate?

I-am luat mâna într-a mea, simţindu-i oasele delicate. Tu şi cu ea eraţi singurele fiinţe pe care le iubeam pe lume.

– Te rog, spune-mi adevărul. Nu mai suport minciunile. Trebuie să ştiu. Este adevărat ce mi-a spus Neil? Tu eşti Jean Burdon?

M-a privit lung, minute în şir. Ochii aproape că nu i se mai vedeau, în penumbră. Chiar când mă gândeam că n-o să-mi răspundă, s-a hotărât:

– O să mă mai iubeşti după aceea, Rose?

Nu eram sigură. Poate că dacă n-aş fi omorât un om, aş fi dat-o afară din casă pe loc.

– Trebuie să ştiu adevărul.

– Nu am vrut s-o omor, a şoptit cu ochii în lacrimi. A fost un accident. Aveam numai zece ani. N-am avut o copilărie uşoară, Rose. Însă n-am mai făcut rău nimănui altcuiva. Trebuie să mă crezi.

M-am uitat la ea. Comisese o crimă în copilărie. Nu mi-aş fi imaginat-o în stare să ucidă din nou. Eram atât de îndrăgostită de ea, încât aş fi crezut orice mi-ar fi spus.

Am stat de vorbă aproape toată noaptea. Şi-a deschis sufletul faţă de mine pentru prima dată de când o cunoscusem. Mi-a spus povestea lui Jean Burdon. Fetiţa pe care ziarele o numiseră „diabolică“ nu era decât un

copil neglijat și maltratat de tată, lăsat să bântuie printre ruinele din cartierele bombardate ale Londrei.

– Îmi făcusem o prietenă, și-a continuat povestea. Eram fericită că, în sfârșit, găsisem o ființă căreia să-i pese de mine. Firește, inteligența emoțională îmi lipsea cu desăvârșire. Nu știam mare lucru despre relațiile interumane. Aveam un fel de furie mocnită în mine... În orice caz, când Susan – așa o chema – a hotărât că nu mai vrea să fie prietena mea, am văzut roșu în fața ochilor. Mi-au zis că am pus mâna pe o cărămidă și i-am zdrobit capul. Dar eu nu-mi amintesc nimic. Cred că, de fapt, am împins-o puțin, a căzut și s-a lovit la cap.

– Oh, Daphne, biata de tine...

– M-au aruncat în pușcărie, firește. De fapt, într-un centru penitenciar pentru minori, în zona de maximă siguranță. Am fost reabilitată cu ajutorul unor adulți normali la cap de acolo, care mi-au explicat ce e binele și ce e răul în locul părinților mei.

Și-a tras pătura până la gât, cuprinsă de frisoane la evocarea amintirilor dureroase.

– Cred că a fost o experiență groaznică.

– Nu, de fapt mi-a fost mai bine acolo decât acasă.

Imaginația mea avea limitele ei. În ceea ce mă privea, petrecusem o copilărie minunată, ca fiică unică a unor părinți buni și iubitori.

Am lăsat-o să vorbească toată noaptea despre copilăria și viața ei. Așa am aflat că își luase identitatea Sheila Watts după ce ieșise din penitenciarul pentru minori și că furase identitatea lui Daphne Hartall după ce aflase că jurnalistul acela, Neil Lewisham, aflase cine era cu adevărat.

Eu nu i-am împărtășit istoria vieții mele. Nu atunci. O ținusem ascunsă atâta vreme, încât îmi venea greu s-o dezvălui.

În plus, nu voiam ca relația noastră să aibă de suferit. Poate că Daphne mi-ar fi interpretat greșit povestea. Preferam s-o las să creadă că eram văduvă, că „soțul" meu murise înainte de venirea ta pe lume.

Nu i-am spus nimic nici despre ultima mea iubită.

Am fost cu Audrey multă vreme. Nu ne-am ascuns niciodată sexualitatea, pentru că nici nu aveam de cine. Părinții mei muriseră, iar ea provenea dintr-o familie liberală, rațională. Părinții ei erau profesori universitari. Chiar și în anii '70, cu toată revoluția sexuală, nu lipseau moraliștii de serviciu.

Dar, când am împlinit treizeci de ani, am înțeles că Audrey nu-mi putea oferi un singur lucru: un copil.

Atunci l-am cunoscut pe Victor.

42. LORNA

– Trebuie să-l sunăm pe inspectorul Barnes, este primul lucru pe care îl spune Lorna de dimineață.

– Să-l deranjăm duminica?

Saffy stă într-o rână pe canapea, îmbrăcată într-un capot mov călduros. Tom lenevește încă în pat. S-au culcat târziu aseară, căci au stat mult de vorbă după ce au plecat Theo și Jen. Lorna, în schimb, e în picioare de la șapte dimineața și a vorbit deja cu șeful ei din Spania, informându-l că mai are nevoie de timp. Omul a fost neașteptat de înțelegător.

– Da, sigur. Ceea ce am aflat este prea important, îmi răspunde ferm.

Deși e încă devreme, soarele care se strecoară printre perdele o înveselește pe Lorna. Îi prinde bine, după revelațiile zilei de ieri. Singurul lucru pozitiv era acela că are un frate vitreg. Dar restul – Victor Carmichael pe post de tată și faptele abominabile ale acestuia... Ce fel de om era acela care l-a trimis pe Glen Davies să o sperie? Pe ea, propria fiică. Genul de om care comite crime, își răspunde singură. Oare este implicat în cazul cadavrelor din grădină? Poate că a intrat în panică atunci când a aflat că trecutul îl prinde din urmă și că i se apropie funia de par. Dar ce dovezi care să-l incrimineze ar putea deține mama ei după atâția ani?

Mai este și problema cu Saffy, care acum se uită în gol, rozându-și unghiile. Lornei nu i-a trecut niciodată prin cap că fiica ei ar putea nutri asemenea resentimente. A fost oare o mamă rea? Cuvintele pe care i le-a

aruncat în față au rănit-o profund. Nu știe cum ar putea să îndrepte situația.

Își ia telefonul de pe măsuța de cafea.

– Vrei să pui de ceai, scumpo? Între timp, eu îl sun pe Barnes.

A băut deja două cafele care i-au indus o stare de agitație. Saffy se ridică fără chef de pe canapea și se duce în bucătărie. O aude trântind ușile dulapurilor și așezând ceștile pe blat.

Inspectorul îi răspunde imediat. Lorna se lansează în relatarea ultimelor evenimente vorbind atât de repede, încât polițistul o roagă de câteva ori să repete.

– Fantastic! Ați lucrat bine, o felicită la final. O să trimitem astăzi pe cineva să discute cu Victor Carmichael.

– Locuiește în Yorkshire...

– Nu este nici o problemă. Acum, dacă știm pentru cine lucrează, n-o să ne fie greu să-l găsim și pe Glen Davies. Așa cum ne așteptam, cartea de vizită pe care v-a lăsat-o este falsă. Numărul este probabil alocat unui mobil de unică folosință. Unul dintre adjuncții mei a sunat, fără rezultat.

Lorna simte cum i se ia o piatră de pe inimă. E încă marcată de atacul căruia i-a căzut victimă pe stradă. Speră că individul va fi închis.

– Putem efectua un test ADN. Când se întoarce Theo acasă? o întreabă inspectorul.

– Mai stă aici până mâine. Am numărul lui de telefon – sunt sigură că nu se supără dacă vi-l dau.

– Excelent. Ținem legătura.

După ce pune capăt convorbirii, se duce în bucătărie, la Saffy.

– Iar am rămas fără lapte, se plânge ea cu ochii în frigider. Cum naiba reușim să-l terminăm așa de repede?

– Îmi pare rău, am folosit ce mai era la cafeaua mea de dimineață, se scuză Lorna. Nu vrei să te duci înapoi în pat? Dau rapid o tură până în sat și cumpăr. O mângâie pe braț. Catifeaua fină a capotului îi lasă impresia unui animal de pluș. O să pregătesc ceva bun de mâncare pentru diseară, îi promite. Ceva consistent.

– Mulțumesc, mamă. Nu vrei să-l iei și pe Snowy cu tine?

Lorna acceptă și își urmărește fiica urcând treptele spre etaj cu umerii cocârjați, de parcă ar apăsa-o toată greutatea lumii.

Când iese din magazin cu sacoșa plină în brațe, Lorna dă nas în nas cu Melissa.

– Ah, ce mă bucur să te văd!

Bătrâna are la gât o pereche de ochelari de citit legați cu un lănțișor. Lorna nu poate să nu se întrebe cum o fi să trăiești în satul acesta toată viața. Nu s-au făcut nici două săptămâni de când a venit și deja se simte oprimată.

– Discuția noastră m-a pus pe gânduri. M-am gândit la Rose și la Daphne..., spune Melissa pe o voce joasă.

– Ah, da?

Lorna încearcă să nu-și pună prea mari speranțe în ce-ar putea afla de la patroana cafenelei. Au trecut patruzeci de ani de atunci. Se îndoiește că Melissa și-ar putea aminti ceva util.

– Vrei să bem un ceai împreună? Casa mea este chiar alături, pe malul râului.

De lângă monumentul cu cruce se aude un copil plângând, apoi vocea unei femei încercând să-l liniștească.

– Cu mare plăcere.

Își spune că Melissa se simte singură și caută o victimă căreia să-i depene povestea vieții sale. În felul acesta, le lasă puțină intimitate lui Tom și lui Saffy. În plus, are tot interesul să afle mai multe atât despre mama ei, cât și despre misterioasa Daphne. Are nevoie de ceva care să o țină ocupată până la întâlnirea cu Theo și Jen.

– Este al fiicei mele. Vă deranjează câinii? o întreabă în timp ce-l dezleagă pe Snowy, care o așteptase atașat de un felinar.

– Nici vorbă.

Melissa își agață mai bine geanta pe umăr. Merge lent și se sprijină serios în baston.

Traversează împreună podul și urmează cursul râului o vreme, cu Snowy țopăind în jurul lor și amușinând rădăcinile sălciilor, până ajung la un grup de case aflate de partea cealaltă a zonei unde este casa lui Saffy. Locuința Melissei este mai mică, dar construită din aceeași piatră albă de Cotswold și în același stil aparte ca majoritatea caselor din Beggars Nook.

Intră direct în sufrageria joasă, cu două grinzi aparente. Camera, nu lipsită de șarm, este decorată în stil vintage, cu canapele solide tapițate cu creton înflorat și farfurii pe pereți. Mai mult, este bine îngrijită, detaliu important pentru Lorna. Se întreabă dacă Melissa a fost măritată sau are copii.

– Simte-te ca acasă, îi spune gazda invitând-o să se așeze pe canapea. Ceai?

Lorna acceptă și se oferă să-l prepare, dar Melissa nici nu vrea să audă. Își apără cu străşnicie independența și, simțindu-se mai sigură pe picioare în casă, lasă bastonul sprijinit de un perete. Lorna se așază, cu Snowy la picioare. Peste câteva minute stăpâna casei revine cu două căni în mâini și își trântește trupul masiv în fotoliul cam decolorat din fața ei.

– Aveți un șemineu superb, o felicită.

Este o capodoperă de fier forjat, iar polița e înțesată cu bibelouri și fotografii înrămate. Se întreabă cât îi ia femeii ca să le șteargă de praf, căci toate strălucesc.

– Îți mulțumesc. Avem în toate camerele, deși nu-l folosesc niciodată pe cel din dormitor. Mă îndoiesc că o mai face cineva în epoca noastră, dar căsuțele de țară au fost construite înainte de apariția încălzirii centrale, chicotește Melissa.

– Creează o atmosferă deosebită, spune Lorna sorbind din ceai. Își aduce aminte de șemineurile din casa lui Saffy. Le-o mai fi aprins cineva pe cele din dormitoare de când a plecat mama ei de acolo? În orice caz, înțeleg că voiați să-mi spuneți ceva când am ieșit din magazin.

Melissa lasă cana pe masă și își umezește buzele.

– Ei bine, întâlnirea cu tine și discuția noastră despre Rose m-a făcut să-mi amintesc totul.

– Totul?

– Acea toamnă ciudată.

Lorna își scoate jacheta. E o zi caldă, dar Melissa a făcut focul. Simte cum i se scurge transpirația pe spate.

– Toamna anului 1980?

– Da.

– Ciudată? În ce fel?

– Ei bine, atunci mi-am dat seama că ceva nu era în regulă cu Rose.

– Poftim?

Lorna se apleacă în față ca s-o audă mai bine. Profită ca să lase cana cu ceai pe masă, căci n-are nevoie să se încălzească și mai tare.

– După cum îți spuneam, era o femeie discretă, singuratică. Oricine putea să vadă că se dedicase în totalitate copilului. Nu vorbea niciodată despre soțul ei, în schimb părea întotdeauna la pândă, exagerat de preocupată de siguranța ta. Mă rog, știu că mă repet. Ți-am mai spus toate astea. În același timp, Rose încerca să se facă utilă comunității. S-a oferit voluntară la acțiunile caritabile ale bisericii, de două ori pe lună, și participa la reuniunile clubului gospodinelor. Apoi, pe la începutul verii, s-a retras. A tăiat orice legătură cu noi, cu oamenii din sat.

– Și Daphne?

– O, pe Daphne o vedeam destul de des. A lucrat o vreme la pub, apoi la fermă. Câteodată ieșeați toate trei, împreună, astfel putând să ne dăm seama că Rose era bine. Cred că nu-și dorea pe nimeni în preajma ei, cu excepția lui Daphne. Erau atât de... independente.

– Asta v-a făcut să vă gândiți că între ele ar putea fi ceva mai mult.

– Da, așa cred. Dar mi-am ținut gura. Erau alte vremuri.

– Cum rămâne însă cu toamna bizară?

– Ei bine, a fost ceva cu totul ieșit din comun. Rose a venit la mine. Îmi amintesc că era noaptea lui Guy Fawkes[8]. Primăria organizase o serbare populară la fermă, cu focuri de artificii și tot ce trebuia. V-am văzut acolo pe toate trei. Rose părea mai încordată decât de obicei, dar am pus-o pe seama petrecerii. Am impresia că nu-i

plăceau mulțimile. Poate că se simțea amenințată. În orice caz, mai târziu, mult mai târziu, m-a prins într-un colț și mi-a mărturisit că se teme pentru viața ei.

– O, Dumnezeule! exclamă Lorna, luată prin surprindere. V-a spus de ce?

– A început după ce i-am spus că cineva a întrebat de ea la cafenea. M-a întrebat cine, dar bărbatul nu se prezentase și nu-l mai văzusem niciodată. L-am revăzut însă de câteva ori după ce Rose a părăsit satul. La un moment dat trebuie să fi plecat și el, pentru că a dispărut. În orice caz, spunea că făcuse ceva și că se temea că-i va fi luat copilul. Era extrem de agitată, ca să fiu sinceră. A fost cu adevărat straniu. Am încercat s-o liniștesc, dar era foarte secretoasă, foarte atentă să nu-mi dezvăluie nimic.

Oare Victor era bărbatul de care se temea atât de tare? O găsise, obligând-o să fugă așa, fără să-și ia rămas-bun de la nimeni? Lorna își examinează unghiile lăcuite.

– Ați reușit să aflați cum îl chema?

Melissa clatină din capul ei mare.

– Nu..., nu-mi aduc aminte...

– Mama a menționat vreodată numele Victor în cursul discuțiilor?

– Nu știu..., se poate. A trecut atât de mult de atunci. Tot ce-mi amintesc este că era extrem de speriată, după ce îi spusesem că o caută cineva. Dar de ce mă întrebi? Cine este Victor?

– Cred că este tatăl meu și că mama se ascundea de el.

– Oh, e îngrozitor, dar asta ar explica unele lucruri. Așa cum ți-am mai spus, când s-a instalat aici, toți am crezut că era văduvă.

Fără stare, Lorna se foiește pe canapea.

– Nu poate fi o coincidență. Află că cineva o caută și fuge. Oftează. Nu-mi amintesc mare lucru despre șederea noastră aici, cu Daphne. Înseamnă că s-au despărțit când eram încă mică. Am locuit apoi la Bristol.

– Păreau așa de apropiate!

– Deși o iubesc enorm, mama este o figură aparte. În toți anii cât m-a crescut, nu știu să fi avut o relație sentimentală, cu un bărbat sau cu o femeie. Și-a concentrat toată energia asupra mea, iar apoi, când eu am plecat de acasă, asupra fiicei mele.

– Ceva a speriat-o totuși în noaptea de Ajun, spune Melissa privind gânditoare la focul din șemineu. Mi-a zis... mi-a zis ceva foarte ciudat.

– Ce anume?

– Mi-a spus așa: „Dacă mi se întâmplă ceva, caută în șemineu".

– Care șemineu? Al dumneavoastră? Al ei?

– Nu, nu cred că al meu, spune râzând Melissa. Al ei, cu siguranță. Dar nu știu...

Inima Lornei începe să bată mai repede. Șemineul. Probabil că mama ei se referea la dovezile pe care le căuta disperat Victor. Au stat ascunse acolo, sub nasul lor, tot timpul?

– Și... ați căutat vreodată?

– Nu, nu. De fapt, nici nu m-am mai gândit la asta. După ce a plecat, am auzit că păstrase casa și că o scosese la închiriat. Adică, nu i s-a întâmplat nimic rău. Dacă ar fi pățit ceva – ar fi fost găsită moartă în casă ori mai știu eu ce –, atunci, da, da, aș fi făcut-o, însă ea a plecat și alți oameni s-au instalat acolo. Cam la zece ani după ce a părăsit satul, prin 1990, am dat peste un agent imobiliar care studia casa și l-am întrebat ce mai știe despre Rose. Mi-a răspuns că era în continuare proprietară și căuta chiriași. Mi-am zis că reușise să scape de bărbatul care o urmărea.

Dumnezeule, pe Lorna o podidesc lacrimile când și-o imaginează pe mama ei singură și speriată, crescând-o fără ajutorul nimănui.

– Cadavrele din grădină, ați aflat ale cui sunt? o întreabă Melissa brusc.

– Unul a fost identificat. Un jurnalist, pe nume Neil Lewisham. Despre celălalt, poliția nu știe mare lucru. Ar fi însă posibil să nu se fi despărțit și să fie scheletul lui Daphne.

Melissa trage adânc aer în piept.

– Cine ar fi omorât-o?

Lorna coboară privirea.

– Mă tem că poliția ar putea s-o bănuiască pe mama...

– Nu, nu pot să cred așa ceva, îi răspunde Melissa indignată. Rose nu numai că nu i-ar fi făcut niciodată rău, dar ar fi apărat-o din toate puterile. Ar fi chemat poliția, ar fi făcut ceva.

– Da, asta dacă nu cumva a ucis-o chiar ea, murmură Lorna înghițindu-și nodul din gât.

43. SAFFY

– Ce faci? mă întreabă Tom când cobor din pat și încep să mă îmbrac în grabă. Credeam că putem să petrecem și noi un moment liniștit împreună, cu mama ta plecată în sat...

– Îmi pare rău, dar trebuie să mă duc la bunica. Simt nevoia să fiu lângă ea.

– Nu uita că mai târziu avem întâlnire cu Theo și cu Jen. Sper să te întorci la timp.

– Da.

Îmi trag pe mine un tricou pe care nu l-am mai purtat de vreo doi ani și niște pantaloni comozi și îmi prind părul într-un coc dezordonat.

Tom se ridică în șezut. Pieptul lui gol mă atrage, dar dorința dispare imediat. Sunt prea încordată.

– Vin cu tine. N-am mai văzut-o pe Rose de nu mai știu când și...

– Nu! strig la el și o regret instantaneu. E mai bine să rămâi aici. Mă gândesc că o să vorbească mai liber dacă sunt doar eu, îi explic pe o voce mai calmă.

– Îmi fac griji pentru tine, Saff. Ai încasat multe lovituri în ultima vreme, iar acum pleci pe nepusă masă până la Bristol.

– Nu stau mult, zic în timp ce-mi pun șosetele așezată pe marginea patului. Vreau s-o întreb despre Victor, și cred că ar fi mai bine fără...

– Fără mama ta acolo?

Încuviințez rușinată.

– Totul e în regulă? mă întreabă luându-mi mâna. Am observat o anumită tensiune ieri, când m-am întors. Știu că ați avut acea discuție intensă cu Theo, când ați aflat despre Victor, dar... era ceva mai mult, ca un conflict mocnit între voi.

– Da, ne-am certat puțin. Am spus unele lucruri pe care le regret.

– Of, Saff.

– Știu. N-a fost unul dintre momentele mele cele mai bune. Mama încearcă și ea să facă ce poate... O iubesc, dar...

– Hei! ridică el mâinile împăciuitor, nu mie trebuie să-mi explici. Știu că relația voastră e complicată.

– Bunica era mult mai simplă, înțelegi? De fapt, așa am crezut..., închei cu un râset fără veselie.

Se întinde spre mine și mă sărută.

– Să conduci atent. Vezi că dacă întârzii prea mult, mama ta o să întoarcă toată casa cu fundul în sus.

Când ajung, aflu că bunica nu s-a dat încă jos din pat. Joy mă informează că a avut o noapte agitată. Pornesc pe culoarul care duce la camera ei cu un ghem dureros în stomac. Millie, infirmiera simpatică a bunicii, m-a avertizat mai demult că va veni o zi când bătrâna n-o să mă mai recunoască deloc, că momentele de luciditate se vor rări până vor dispărea complet. Într-o zi va pleca în lumea ei, se va transforma într-o femeie care nu mai știe nici cum o cheamă, darămite cine sunt cei din jur. O bătrână fără amintiri, fără trecut, fără prezent.

Stă sprijinită pe două perne mari, cu pătura trasă până la subsuori. Palmele ei, încrucișate pe cuvertură, par fragile, ca hârtia de orez, vârstate de vene albăstrui. Are ochii închiși. Mă opresc în ușă și o privesc în tăcere: pleoapele aproape transparente, genele, altădată negre și lungi, acum rărite, obrajii încrețiți, cu pete rozalii. Pare mult mai bătrână decât cei șaptezeci și șase de ani pe care îi are. O formă uscată într-un pat uriaș. Pe masă ține o fotografie cu mine de când eram adolescentă, făcută în grădina casei din Bristol; îl țin în brațe

pe labradorul ei negru, Bruce. N-am mai intrat în camera ei de când am internat-o, iar la vederea fotografiei mi se pune un nod în gât. Fac eforturi serioase să nu plâng. Nu vreau s-o supăr pe bunica. Încet, ca să n-o trezesc, mă așez pe scaunul de lângă pat. În partea opusă, printr-o fereastră largă, se vede un copac înflorit ale cărui ramuri acoperă o jumătate de geam. Asta ar trebui să-i placă, îmi spun, și îi iau o mână de porțelan într-a mea. Îmi doresc atât de mult să ne putem întoarce în trecut, înainte de instalarea demenței! Am stat atâția ani una lângă alta în living, și n-am întrebat-o nimic despre trecutul ei. Am ratat atâtea șanse să stăm de vorbă!

Lângă pat, pe o tavă, se află o carafă de apă și un pahar, ca la spital. Îi torn puțină, pentru cazul în care i s-ar face sete. Apoi rămân la căpătâiul ei. Stăm împreună, pur și simplu, ca în vremurile bune.

Mă uit pe telefon, la e-mailurile de la muncă, și aud o tuse. Bunica s-a trezit. Se uită în tavan. În sfârșit, pare să-și recapete simțurile și mă vede.

– Cine ești? cârâie.

Îi întind paharul cu apă, pe care și-l apropie de buze cu o mână tremurândă.

– Sunt eu, Saffy. Nepoata ta, îi zic arătând spre poza de pe noptieră. Mă recunoști?

În ochii ei nu se citește decât confuzie, amestecată cu frică. Prin urmare, încep să vorbesc. Îi povestesc despre mama, despre Skelton Place, despre casa de la Bristol, cu sera de care se ocupa acolo, orice care i-ar putea aminti cine sunt.

– Mai ții minte cum îmi prezentai vrejurile de roșii? M-ai învățat cum să pun răsaduri și cum să cultiv ridichi. Mă opresc puțin ca să-mi înghit emoțiile, apoi adaug: Acum o să am, la rândul meu, un copil.

– Un copil.

Zâmbește. Chipul i se luminează. A redevenit bunica mea. Bunica mea blândă, manierată, căreia îi plăcea să grădinărească, să croșeteze, să se uite la emisiunile pen-

tru casnice de la televizor și să înmoaie biscuiți cu cremă în ceai.

Mă aplec deasupra ei și o iau de mână.

– Vei fi străbunică, îți dai seama? îi spun, pe un ton forțat voios.

– Cine ar fi crezut? îmi răspunde cu ochi strălucitori.

Nu și-a pus proteza dentară, iar asta o îmbătrânește și mai mult. Partea de jos a chipului ei aduce cu marionetele de cârpă. Dintr-odată, ochii i se întunecă.

– O să fii o mamă bună. O să ai grijă de copil, da?

– Sigur că da. Iar Tom va fi un tată minunat.

– Tom... Tom..., repetă, apoi și-l amintește. Ah, da. Tom e un om bun.

– Chiar este.

– Ești foarte norocoasă. Neil nu era bun. Nici Victor.

Victor. Mă bucur că a adus singură vorba de el. Trebuie să profit de această șansă.

– Este fostul tău soț, bunico?

Scoate un pufnet disprețuitor.

– Cum să fie el soțul meu? N-am fost căsătoriți niciodată.

– Dar Victor este tatăl lui Lolly, nu?

Ochii ei mari, căprui îi caută pe ai mei.

– Da..., da, așa cred.

– Crezi?

– Nu mai știu. În mintea mea plutește o ceață groasă... Amintirile mele... nu sunt întotdeauna limpezi.

– Știu, îi răspund cu blândețe. Știu, bunico. Totul e bine, stai liniștită.

Ochii i se umplu de lacrimi. Ai mei le urmează imediat exemplul.

– Nu, nu este bine. Până și după atâția ani, mi-e dor de ea.

O lacrimă i se scurge pe obrazul ridat.

– De cine ți-e dor, bunico?

– De ea.

Presupun că vorbește despre Daphne.

– Ce s-a întâmplat cu ea? o întreb, deși nu sunt sigură că vreau să aflu.

Dacă îmi mărturisește aici și acum că a omorât-o și a îngropat-o lângă Neil? Ce aș face cu această informație? Este o biată bătrână pe care o iubesc. Vreau s-o protejez. Cui ar mai servi o mărturisire? Pentru prima dată de când a început totul, nu mai sunt atât de sigură că vreau să aflu adevărul. Poate că unele secrete e mai bine să rămână îngropate.

– Victor i-a făcut rău, bunico?

– Da, da. Victor nu era drăguț.

– Știu. Așa am auzit și eu.

– A păcălit-o, spune apăsat.

– Pe Daphne?

– Nu, nu, zice clătinând din cap. Se uită la mine clipind printre lacrimi, apoi întinde mâinile și îmi dă părul la spate, pe după urechi. Te iubesc.

– Oh, bunico, și eu te iubesc.

– Și o iubesc pe Lolly. Nu-l lăsa pe Victor să se apropie de ea. Ai grijă de ea, murmură închizând ochii.

– Bunico, Victor e bătrân și el acum, n-o mai poate răni.

Când deschide ochii din nou, îmi dau seama că am pierdut-o.

– Cine ești? mă întreabă, ca și cum conversația de dinainte nu ar fi avut loc.

Repet cu răbdare frazele pe care i le spusesem la început, sperând s-o aduc înapoi.

În drum spre mașină, primesc un mesaj. Este de la inspectorul Barnes. L-au găsit pe Glen Davies și l-au arestat.

44. ROSE

Vara lui 1980

Era tot mai rău. Frica mea se transformase în paranoia, de-a dreptul. De fiecare dată când auzeam un zgomot pe afară, credeam că a venit poliția. De fiecare dată când ieșeam în sat, aveam impresia că oamenii vorbeau despre mine, că aflaseră cumva ce făcusem. Un ziar publicase un articol despre dispariția lui Neil Lewisham.

Când i-am văzut chipul, holbându-se la mine de lângă casa de marcat a magazinului, am ieșit cuprinsă de panică. Era limpede că nu reușeam să mă obișnuiesc cu gândul că am omorât un om, indiferent cât de tare încercam să mă conving că am avut motive întemeiate.

Daphne, în schimb, era uluitoare. Tare ca o stâncă, devenise reperul vieții mele. Comandase niște pavele de la un pietrar local și îmi spusese că vrea să „reamenajeze" grădina. Eu însă știam foarte bine ce intenționa. Pur și simplu urma să prelungească terasa de la bucătărie, ca să acopere și locul unde îl îngropaserăm pe Neil, în speranța că o să-mi fie mai bine dacă n-o să mai văd porțiunea aceea ușor înălțată.

– Unde ai învățat să faci toate astea? am întrebat-o într-o zi când a intrat din bucătărie după ce montase câteva rânduri de pavele.

Avea o pată de noroi pe obraz.

A privit precaută în jur, asigurându-se că nu erai prin preajmă, apoi a recunoscut îmbujorată:

– Am învățat o mulțime de lucruri la pușcărie. Am petrecut destul de mult timp acolo.

Părea așa de neajutorată când spunea genul acesta de lucruri!

– O, Daphne!

Am încercat să rămân puternică. Pentru ea și pentru tine.

Dar coșmarurile au continuat și mi se întâmpla adesea să mă trezesc noaptea scăldată în sudoare. Chipul lui Neil se transforma în cel al lui Victor. Eram tot mai convinsă că ne va găsi. La urma urmelor, Neil reușise.

În continuare, nu-i spusesem nimic lui Daphne despre Victor, dar, cu cât iubirea noastră creștea, cu atât îmi venea mai greu să nu-i vorbesc despre trecut. Este adevărat că nu mă întreba niciodată nimic, nu mă împingea la confesiuni. De altfel, și ea evita să vorbească despre Jean. Amândouă voiam să trăim clipa prezentă, ca și cum viețile noastre ar fi pornit doar din momentul în care ne ne-am găsit.

„Nu te mai tortura singură cu Neil", îmi spunea când mă repezeam în brațele ei, tremurând și plângând,

copleșită de remușcări și de groază. Mă săruta și mă asigura că totul va fi bine: „Nimeni nu știe, nimeni nu va afla niciodată". Cuvintele ei aveau efectul contrar asupra mea. Mă făceau să mă simt neputincioasă, vulnerabilă.

Mă uluia calmul lui Daphne. Nu părea să-i pese câtuși de puțin că rămășițele lui Neil putrezeau la câțiva metri de bucătărie, în grădină. Dispariția lui fusese comentată în presă. Așa aflasem că fusese căsătorit și că avusese un fiu. În ciuda noilor pavele, tot nu suportam să mă duc pe acolo, iar atunci când eram obligată să o fac, mă asaltau instantaneu imaginile din noaptea aceea de groază. Nu mi-a fost ușor, mai ales în timpul acelei veri extrem de calde, când tu voiai să stai de dimineața până seara în grădină. „Lasă, că mă duc eu cu ea", se oferea Daphne. Apoi, închisă în bucătărie, ca un deținut în propria casă, mă uitam la voi cum vă jucați, cum săpai cu lopățica în pământul negru, la doar câțiva metri de locul unde se afla bărbatul pe care îl ucisesem. Noaptea, visam că dalele fuseseră înlăturate, împinse de dedesubt, și că în groapa deschisă nu mai era nimic. Alteori, visam că nu săpaserăm suficient de adânc și că o vulpe sau un câine din vecini venea și scotea cadavrul la suprafață. Sau că era încă în viață, că supraviețuise rănii de cuțit și că venea să se răzbune, îmbrăcat cu același tricou alb, plin de noroi și de sânge.

– Nici un animal nu poate săpa acolo. Tocmai de aceea am acoperit cu dale. N-ai de ce să-ți faci griji, mă asigura Daphne.

În majoritatea nopților se strecura în camera mea după ce tu adormeai. Era plăcut să-i simt trupul cald lipit de mine. Nu mă mai simțeam atât de singură cu gândurile mele negre. Într-o noapte teribil de caldă, pe când stăteam dezbrăcate, una în brațele celeilalte, acoperite doar cu un cearșaf subțire, m-a întrebat:

– Crezi că ești bisexuală?

M-am ridicat într-o rână și am privit-o. Luna îi punea în evidență pomeții înalți, osoși.

– De ce mă întrebi?

– Păi, dacă ai fost măritată...

– Hm, de fapt, nu am fost măritată niciodată.

Ochii i s-au mărit de uimire.

– Ce? Dar tatăl lui Lolly...

– Nu sunt văduvă. Am fugit de el. Era..., adică, este... un psihopat.

Am simțit-o încordându-se.

– Mi-am dat seama că și tu te ascunzi de cineva. Ai părut întotdeauna așa de... circumspectă. Ca mine, presupun. Deși se pare că situațiile noastre nu se aseamănă deloc. A întins mâna și m-a mângâiat pe obraz. Mi-am spus însă că poate ești doar timidă, a zis, după care și-a retras mâna și s-a învelit mai bine cu cearșaful. Avea antebrațele bronzate, după atâta joacă prin grădină cu tine. Așadar, dacă înțeleg bine, tatăl lui Lolly e încă în peisaj.

– Numele lui este Victor.

– Victor, a repetat încet. Sună a snob.

– Între noi nu a fost nimic sentimental, nimic romantic, am zis, încercând să închid subiectul. Este... complicat. Nu voiam să-i povestesc ce-mi făcuse Victor și cu ce se ocupa. Nu-l voiam acolo, în micul nostru univers, ca o prezență malefică, ivită dintr-o altă dimensiune. Înainte de a-l cunoaște, am mai fost cu o femeie, am adăugat. Multă vreme. Audrey. Tu?

Râde în întuneric.

– M-am culcat cu o mulțime de bărbați, dar nu mi s-a părut prea interesant. În cele din urmă mi-am dat seama că prefer femeile.

Simt o înțepătură de gelozie.

– Cred, în orice caz, că ar trebui să evităm etichetele.

– Absolut de acord. Mă întrebam doar cine ar putea fi tatăl lui Lolly. Mi-am dorit întotdeauna copii, dar acum am patruzeci de ani.

Cu asta m-a luat prin surprindere, căci părea mult mai tânără.

– Serios? N-aș fi zis.

Mi-a zâmbit în loc de răspuns. Ne-am ghemuit înapoi sub așternut, cu chipurile aproape lipite, uitându-ne una la cealaltă. Pe peretele din spatele ei jucau umbre.

– Trece vreodată?
– Ce anume?
– Sentimentul vinovăției? Remușcările pentru că ai luat viața cuiva?
În primul moment nu mi-a răspuns, făcându-mă să mă întreb dacă nu cumva o jignisem. Apoi a rostit pe o voce tristă:
– N-o să mă iert niciodată pentru ceea ce i-am făcut lui Susan, dar am plătit prețul. Mi-am încasat pedeapsa, mi-am distrus viața. Și nu, nu voi uita niciodată.
– Mă rog, erai doar un copil... Eu ce scuză am?
– Dragostea, mi-a răspuns tandru și mi-a găsit mâna sub cearșaf. Ai făcut-o din iubire.

45. LORNA

Saffy își privește mama cu gura căscată de uimire.
– În șemineu? Care dintre ele? Sunt patru în casa asta.
– În acela am căutat deja.
Ușor jenată, Lorna îl indică pe cel din living și-i arată palmele pline de funingine.
– Pe acela l-am folosit când ne-am mutat aici, se strâmbă Saffy. Orice ar fi fost acolo, a ars de mult.
Tom intră și le oferă câte o cană de ceai. Lorna a băut deja prea mult, dar acceptă politicos. Saffy primește cana, iar Tom se așază lângă ea pe canapea. S-a întors tristă după vizita la bunica. I-a spus că bătrâna o duce tot mai rău. Lorna simte o împunsătură de vinovăție. Ar fi trebuit s-o însoțească. Știe că în scurt timp va trebui să se întoarcă în Spania, căci șeful ei nu-i poate ține locul de muncă rezervat la nesfârșit, ca să nu mai menționeze apartamentul închiriat și relația incertă cu Alberto. Pe de altă parte, nu vrea să le lase singure. Cuvintele fiicei ei o ard încă în suflet. N-ar putea suporta ideea că Saffy se simte abandonată din nou.
– Hai să începem de sus, propune Saffy sărind în picioare.
– Trebuie să ne mișcăm repede. Parcă ai zis că avem întâlnire cu Theo la ora două? îi amintește Tom.

– Asta ne lasă o jumătate de oră. Să nu pierdem vremea. E important.

Lorna este pe punctul să se ridice, dar ezită.

– În ce ar putea consta această dovadă? Arma crimei? Un cuțit?

Saffy își duce mâinile la gură. Lorna constată că abdomenul i s-a mărit vizibil.

– Nu te prosti, mamă. Tipul acela a menționat niște documente. Asta căutăm.

Tom se încruntă, dar își ascultă soția.

– De ce ar căuta Victor cu atâta disperare niște hârtii vechi? întreabă. Ce anume din ele l-ar putea lega de scena crimei?

– Ei bine, haide să aflăm, îi răspunde Saffy apucându-l de mână.

Lorna îi urmează în sus, pe scări, cu Snowy după ea, lătrând entuziast, molipsit de agitația lor. Intră mai întâi în dormitorul lui Saffy și al lui Tom. Patul este nefăcut și hainele de ieri ale bărbatului sunt aruncate pe scaunul de lângă fereastră. Saffy se apropie de micul șemineu metalic.

– Lasă-mă pe mine, se oferă Tom. Nu vreau să faci efort.

Cele două femei îl urmăresc în timp ce bagă mâna înăuntru și pipăie pereții șemineului. Saffy sare într-o parte speriată la vederea unui păianjen care fuge afară, vizibil deranjat.

– Aici nu este nimic, anunță Tom scuturându-se de praf și de pânzele care i s-au agățat prin păr.

– Să încercăm la următorul. Dumnezeule, mamă, să știi că ai voie să faci dezordine, exclamă Saffy când vede curățenia ce domnește în camera Lornei.

Șemineul este mai mic decât cel din camera precedentă și are un cadru de lemn sculptat cu modele florale. Nu le trebuie prea mult ca să-și dea seama că nici acolo nu este ascuns nimic.

– Dormitorul mic, strigă Lorna, dar Saffy e deja acolo.

Încăperea e goală, cu excepția cutiilor din colț. Se vede locul unde Tom a început să jupoaie tapetul.

– Ce ciudat, când mă gândesc că asta a fost camera mea...

Lorna se duce la fereastră și se uită în grădină. Încearcă să și le imagineze pe cele două femei, Rose și Daphne, săpând de zor, apoi trăgând cadavrul pe marginea gropii. Nu reușește. Este ca și cum și l-ar fi imaginat pe Snowy cu cap de om.

– Am impresia că nici aici nu este nimic, informează Saffy, care scotocește în partea de jos a șemineului, în timp ce Tom are mâna vârâtă cât de sus poate, pe horn.

Parcă ar fi pe scena unui teatru, într-o comedie.

– Crezi că le-a găsi Davies?

– Sunt prea multe necunoscute. Poate că Melissa a înțeles greșit mesajul bunicii tale, poate că nu-și mai amintește bine, oftează Lorna.

Saffy vine lângă ea. O ia pe după umeri cu brațul, deși trebuie să se ridice pe vârfuri ca să ajungă. Rămân așa câteva clipe, în camera care i-a aparținut cândva Lornei, privind la șemineu ca și cum s-ar aștepta să glăsuiască, să le dea toate răspunsurile.

Sunt pe punctul să plece la întâlnirea cu Theo și Jen, când telefonul lui Saffy începe să sune. Îl scoate din geantă și răspunde, șoptindu-le că este inspectorul Barnes.

Lorna simte că i se face rău. Ce mai vrea? L-or fi găsit pe Victor?

– Am înțeles, spune fiica ei aruncându-le o privire îngrijorată. Da, dar sunteți sigur? Bine... Da, este în regulă. Mulțumesc.

Închide telefonul și îl pune la loc în geantă.

– Au comparat celălalt schelet cu amprenta dentară a lui Jean Burdon, păstrată la penitenciarul pentru minori. Tocmai au primit rezultatele. Nu se potrivesc. Nu este ea.

46. ROSE

Septembrie 1980

Problema cu dragostea este că te orbește. Iar sentimentele mele față de Daphne îmi dădeau de-a dreptul vertijuri.

Încălcasem una dintre regulile pe care mi le impusesem după ce scăpasem de Victor: izolarea.

Mai era însă un lucru care mă preocupa.

Daphne știa prea multe despre mine. Iar eu aflasem prea multe despre ea.

Identitatea ei furată, fapta abominabilă pe care o comisese în copilărie, când se numea Jean Burdon, perioada petrecută în închisoare.

Eram sigură că o iubeam, dar nu cumva eram legate pe vecie prin crimele noastre? Ne mai puteam despărți, cu riscul ca una dintre noi să vorbească?

Ce soartă ar fi avut dacă opinia publică ar fi aflat cine era? Ar fi fost hăituită de cetățeni indignați. Ieșise din închisoare sub o nouă identitate, Sheila Watts, dar se lepădase de această piele atunci când își înscenase înecul; prin urmare, acum ieșise complet de pe radarele poliției. Scăpase de sub orice control, ar fi putut ucide din nou. Asta nu înseamnă că o credeam în stare de așa ceva. Aveam încredere în ea. În definitiv, acum eram amândouă niște ucigașe. Iar ea comisese fapta pe când era doar un copil inocent, abuzat și neglijat. Dăduse frâu liber furiei care îi mistuia sufletul. Ar fi trebuit să am mai multă minte la treizeci și șase de ani.

În realitate, Daphne mă avea pe mine la mână. Putea să conducă poliția direct la cadavru, la locul crimei, în curtea mea.

M-am mințit singură, spunându-mi că era un risc asumat, pentru dragostea care prinsese rădăcini atât de puternice în inimile noastre. O iubire intensă, adevărată, indestructibilă. M-am convins singură că nu se va ajunge niciodată la situația în care să intrăm într-un joc de șantaj emoțional. Daphne nu era o fire manipulatoare. Nu juca jocuri. Nu aveam de ce să mă tem.

Daphne nu era ca Victor.

În orice caz, asta îmi spuneam pe vremea aceea.

Era o dimineață superbă, de toamnă timpurie. Copacii de-abia începuseră să-și piardă frunzișul. Îți plăcea la nebunie, în drum spre grădiniță, să împrăștii cu picioarele grămăjoarele de frunze căzute. Satul arăta mirific, înconjurat de nuanțe roșii, aurii și brune. Vremea era răcoroasă, dar însorită. După ce te-am lăsat cu educatoarea, am decis să mă întorc acasă pe drumul mai lung, prin pădure. Era liniște. Mi-am vârât mâinile adânc în buzunarele cojocului și, lăsându-mă mângâiată de razele timide ale soarelui, am simțit cum mă învăluie un sentiment de fericire. Când am dat colțul pe cărarea care ducea în spatele casei, am observat ceva în grădina noastră, lângă gardul care o despărțea de pădure. M-am oprit imediat și m-am ascuns în spatele unui copac. Am recunoscut-o pe Daphne, dar nu era singură. Lângă ea se afla un bărbat. Mi-a înghețat inima. Cine era de data asta? Speram că nu aveam de-a face cu încă un ziarist care i-a aflat adevărata identitate.

M-am întrebat dacă nu cumva era Sean, unul dintre băieții de la fermă. Daphne se împrietenise cu el, din câte înțelesesem. Din când în când, îi oferea câte un cadou: ouă, o cutie cu vopsea, o sticlă de lapte, surplusuri de la fermă. Îi spusesem lui Daphne că probabil erau lucruri furate, dar ea mă asigurase că „tipul este OK", ceea ce, venind de la ea, era chiar o laudă. Nu-mi dăduse prin cap că era posibil ca tânărul Sean să o placă, pentru că știam că mă iubește numai pe mine.

Când m-am uitat cu mai multă atenție, am văzut că mă înșelasem. De fapt, era Joel. Vocile lor, purtate de vânt, ajungeau vag până la mine:

– E momentul să pleci, am auzit-o pe Daphne zicându-i.

Am dat să ies din ascunzătoare. Oare o tracasa din nou, nenorocitul? Replica lui m-a făcut să înțepenesc pe loc.

– Nu înțeleg de ce i-ai spus minciuni despre mine, i-a răspuns ridicând mâinile într-un gest de frustrare neputincioasă. Se vedea pe chipul lui că era sincer nedumerit. Rose era prietena mea, întotdeauna am fost dră-

guț cu ea, iar acum nu mai vorbește cu mine de câteva luni. Când o văd pe stradă, mă ocolește.

– Este dreptul ei.

– Ai montat-o împotriva mea, spunându-i că aș fi un fel de pervers.

– Vorbești aiurea.

– Nu m-am dat niciodată la tine. Nu te-am hărțuit niciodată. Singura mea greșeală a fost că ți-am împărtășit sentimentele pe care le nutresc pentru Rose. De aceea ai făcut-o? Ca să ne îndepărtezi unul de celălalt?

– Bagă-ți mai bine în capul acela de țărănoi că nu este interesată de tine și n-o să fie niciodată, a șuierat furioasă.

Ea, de obicei atât de calmă, de senină! Am rămas șocată. Întotdeauna îi admirasem răbdarea și amabilitatea. Știam, desigur, că nu era vreo sfântă ruptă de realitate. O enervau nedreptățile și inegalitatea din societate. Era independentă și capabilă, dar niciodată meschină sau necinstită – în fine, așa credeam eu. Dacă însă Joel spunea adevărul, dacă toată povestea cu pipăiala era o minciună, înseamnă că aveam de-a face cu o ființă foarte manipulatoare.

– Dar pe atunci nu știai, recunoaște. Te-ai temut că ar putea să mă placă și ai decis să intervii, să ne distrugi prietenia. Ai păcălit pe multă lume pe aici, Daphne, cu aerul tău de mironosiță, dar cu mine nu-ți mai merge, să știi.

– Știi ceva, ce-ar fi să te duci dracului? Lasă-ne în pace!

Am tras adânc aer în piept și mi-am ținut respirația, așteptându-mă la un gest urât din partea lui Joel. Spre surprindere mea, bărbatul a clătinat cu tristețe din cap.

– Sper, cel puțin, că nu te folosești de ea. Este o femeie bună.

– Sigur că nu!

Joel a arătat cu capul spre casă.

– Ai tot ce-ți trebuie aici, un acoperiș deasupra capului, dragoste, o familie de-a gata.

Daphne și-a încrucișat mâinile la piept, ascultându-l cu un aer sfidător. Purta un pulover maro lălâu și pan-

talonii de călărie crem pe care i-i oferisem de ziua ei. Era îmbujorată de la frig, iar ochii îi aruncau scântei. Era superbă.

– O iubesc pe Rose.

– Așa sper.

– Vorbești ca un om gelos.

– Ei bine, poate că sunt.

Daphne a scurmat puțin pământul cu vârful cizmelor mele de cauciuc, pe care i le dădusem ca să le poarte la fermă.

– Află atunci că oricum n-ar fi fost atrasă de tine, indiferent de ce i-aș fi spus eu sau nu.

Joel a oftat adânc.

– Da, dar măcar am fi putut rămâne prieteni. Sau poate că nu suportai nici asta?

– Nu știu ce vrei să spui.

– Se mai vede și cu alte femei în afară de tine?

– Nu. Întotdeauna a fost o fire retrasă, iar pentru asta nu-i vina mea.

– Melissa mi-a spus că nu prea se mai duce la biserică și că nu mai participă la întâlnirile asociației de femei.

– Din nou, este treaba ei, nu a mea. Vrem să petrecem mai mult timp împreună. Ai uitat cum este? Acel prim val de iubire, când nu-ți dorești altceva decât să rămâi veșnic alături de aleasa inimii? Nu mai încerca să inventezi tot felul de lucruri dubioase. Nu am împiedicat-o niciodată să facă ce vrea. Nici ea pe mine, de altfel.

Nu mai puteam asculta pe furiș. Nu mi se părea corect. Am ieșit din umbra copacului și m-am îndreptat spre capătul grădinii, unde m-am cățărat pe zidul de piatră și am sărit jos pe iarbă. Daphne a făcut o mutră atât de șocată, încât m-a pufnit râsul.

– Ce... Ce faci aici? m-a întrebat.

– Scuze, uneori mă întorc din sat pe aici. Îmi place să mă plimb singură prin pădure. Credeam că ești la muncă.

S-a înroșit imediat la față.

– Da, da... Tocmai plecam. Joel a trecut să mă salute.

Îmi era clar că încerca să afle dacă le auzisem discuția. Am ales calea diplomației.

– Totul e în regulă? l-am întrebat pe Joel.

– Sigur, mi-a răspuns cu un zâmbet cald. Mă bucur să te văd. Arăți bine, Rose. Dacă ai nevoie de ceva, știi unde să mă găsești, a continuat aruncându-mi o privire plină de subînțelesuri.

– Da, știu, i-am răspuns.

– Bun. Am plecat.

Am rămas una lângă cealaltă, așteptându-l să se îndepărteze.

– Ce-a fost asta? am întrebat-o pe Daphne, sperând că o să-mi mărturisească adevărul.

În chip de răspuns, s-a întins și m-a sărutat apăsat.

– Am o jumătate de oră liberă, apoi trebuie să mă întorc la fermă. Hai să profităm de absența lui Lolly.

M-a luat de mână și m-a tras în casă. Eu nu prea aveam chef de hârjoneală. Mintea îmi rămăsese la conversația la care asistasem fără voia mea. Eram îngrijorată. Dacă Daphne m-a mințit și m-a manipulat în legătură cu Joel, cum mai puteam avea încredere în ea? Ce alte minciuni îmi mai turnase?

47. THEO

Luni, înainte să intre în tură, Theo se hotărăște să-și viziteze tatăl. Are nevoie de răspunsuri, acum că a aflat despre Rose și Lorna. Nu l-a mai văzut din seara în care a ieșit furios din restaurant, cu o săptămână înainte. Așteaptă câteva minute, blestemându-se pentru emoția pe care abia și-o poate ține în frâu, apoi aude pași pe scări și ușa se deschide larg, dându-l la iveală pe doctor, în pantaloni și jachetă de golf ecosez.

– Ce vrei?

– Trebuie să mă lași să intru.

– Nu am ce discuta cu tine. Tu mi-ai trimis poliția pe cap? Ar fi trebuit să-mi dau seama. Tu și suspiciunile tale.

Este pe punctul să-i trântească ușa în nas, dar Theo o blochează repede cu piciorul.

– Nu, nu eu i-am trimis. Dacă m-ai lăsa să intru, ți-aş putea explica situația, insistă, încercând să pară mai hotărât decât este de fapt.

Tatăl lui priveşte încruntat piciorul care-l împiedică să închidă.

– Cred că nu am de ales, oftează făcând un pas în spate.

Se întoarce pe călcâie și străbate țeapăn holul. Theo îl urmează în bucătărie, care este imaculată, ca întotdeauna. Nimic nelalocul lui. Bătrânul porneşte fierbătorul.

– Grăbește-te, te rog, sunt așteptat la club.

În acel moment, Theo se întreabă dacă omul din fața lui are capacitatea să iubească. Nu se poate vedea pe sine vorbind așa cu viitorul lui copil.

– Ce-a vrut poliția?

– Nimic deosebit. Doar să-mi pună câteva întrebări.

– Despre?

Nu-i răspunde, dar îl privește fix, clipind des.

– Știu despre Rose Grey. Știu că are o fiică – posibil, sora mea.

Doctorul continuă să se uite la el fără să scoată o vorbă.

– Știu că l-ai pus pe omul tău bun la toate, pe acel Davies, să-i amenințe familia. La naiba, ți-ai amenințat fiica. Ce se întâmplă cu tine?

Tatăl lui pare șocat, căci Theo nu a mai înjurat niciodată în prezența lui. Băiatul bun și ascultător din el, cel care caută întotdeauna să se facă plăcut celor din jur, se miră de propria-i îndrăzneală.

– Nu știu despre ce vorbești. Ești la fel ca maică-ta. Lași emoțiile să te domine.

– Măcar eu am emoții, nu ca tine.

– Am iubit-o pe mama ta. Și pe Rose am iubit-o.

Lui Theo îi vine să râdă. Ar putea paria că tatăl lui habar n-are ce este dragostea. Confundă simțul posesiei cu iubirea.

– Așa, deci ce a reprezentat Rose pentru tine?

– A fost... cineva cu care am avut o relație la un moment dat.

Ochii bătrânului fug într-o parte. Theo este convins că iarăși îl minte.

– Și ce s-a întâmplat?

– Trăia cu mine, dar când a rămas gravidă, a fugit de acasă. Am încercat s-o găsesc, însă pe vremea aceea nu era la fel de simplu ca acum. Nu existau telefoane mobile, echipamente de monitorizare sau internet. Pur și simplu a dispărut de pe fața pământului. Apoi am cunoscut-o pe mama ta și Rose nu a mai prezentat importanță pentru mine.

– Și fiica ta?

– Nu aveam de unde să știu că păstrase copilul. Avea cam vârsta ta când ne-am cunoscut. M-a părăsit când sarcina ajunsese la șase luni. Era genul acela care dispare când ți-e lumea mai dragă.

Asta nu se potrivește cu ceea ce i-a zis Lorna despre mama ei.

– Vrei să spui că s-ar putea să nu fi fost copilul tău? Ei bine, tată, am noutăți pentru tine. Chiar este. Seamănă perfect cu mine și cu tine. Pe ea o căutai? De aceea ai păstrat articolul acela pe care nu voiai să-l văd?

Tatăl său își duce mâna la frunte. Pare sincer îndurerat și i-a mai dispărut din semeția pe care o afișează de obicei. Arată ca un om bătrân și confuz, nu ca zeul autoritar din copilăria lui.

– E mai complicat. L-am rugat pe Glen să facă niște cercetări în locul meu.

O spune pe un ton nonșalant, de parcă ar discuta despre vreme.

– Cu ce se ocupă, de fapt, acest Glen al tău? Se prezintă ca detectiv particular, dar știm amândoi că minte. Este un escroc? Nu știu ce a vrut poliția mai devreme, dar ai tot interesul să nu fii asociat cu un astfel de individ.

– Aiureli.

Îi întoarce spatele, ca să pregătească ceaiul, dar Theo simte că ceva este în neregulă. Răspunsurile tatălui său sunt foarte evazive.

– Cum rămâne cu dovezile? îl întreabă.

Tatăl lui rămâne, din nou, tăcut. Observă însă că umerii i s-au încordat. Bătrânul ezită.

– Despre ce dovezi vorbești?

Încearcă să câștige timp, își dă seama Theo.

– Se pare că atunci când a acostat-o pe Lorna – propria ta fiică –, omul tău a spus că Rose ar fi îngropat niște probe. Ce înseamnă asta?

– N-am idee, îi răspunde fără să se întoarcă.

Minte, îl trădează vocea.

– Apoi, Davies a intrat prin efracție în casa de la țară. Nu a dispărut nimic, deoarece căuta ceva anume.

Victor se întoarce și îi întinde o cană.

– Nu am nici o legătură cu asta.

– Ba sigur că ai. Davies nu iese niciodată din cuvântul tău. La fel le-ai răspuns și polițiștilor? Te-au citit ca pe o carte deschisă, tată.

Doctorul îl privește peste buza cănii. Este cea pe care i-a cumpărat-o de Ziua Taților, cu un jucător de golf surprins în mijlocul unui swing. În ochii lui se citește un sentiment nou. Vinovăție? Posibil. Remușcări? Teamă? Nu este sigur. Omul a fost întotdeauna greu de pătruns. Închistat.

Theo ia o gură de ceai. Tatăl lui îl intimidează, asta e clar. Dar acum nu mai este decât un pensionar oarecare. Nu-i mai poate face rău, nu mai deține controlul asupra vieții lui. A reușit să devină complet independent și, oricum, nu a așteptat niciodată ceva de la el. Lucrurile pe care le-a făcut pentru tatăl lui au avut la bază sentimentul datoriei filiale și iubirea pe care i-o purta mamei sale. A fost dresat încă de la cea mai fragedă vârstă să-și respecte tatăl și să se teamă de el, dar relația ar trebui să funcționeze în ambele sensuri. N-a pus niciodată sub semnul întrebării ideea că *trebuie* să-și iubească tatăl și s-a străduit să fie un fiu bun, dar acum, dacă e să judece sincer, nu mai simte nimic pentru el. Mai ia o gură de ceai.

– Cum rămâne cu fotografiile acelor femei?

– Paciente, vrei să spui. Femei pe care le-am ajutat. Am vrut să păstrez o amintire cu ele, atât și nimic mai

mult, îi răspunde pe o voce aspră, încordat. Ți-am explicat deja la restaurant.

– Le-ai fotografiat fără știrea lor.

– Nu este o crimă. Nu am făcut rău nimănui.

– Atunci, de ce le ții ascunse?

Tatăl lui își golește cana în chiuvetă și aproape că o aruncă acolo.

– Știi ceva, m-am săturat de aluziile tale. Trebuie să plec. Nu te aștept, știi unde-i ușa, îi aruncă peste umăr, apoi își ia sacul cu crose și dă să iasă. Ah, și nu mai scotoci prin biroul meu, pentru că n-o să găsești nimic.

– Și cu crimele cum rămâne, tată? îl întreabă ținându-se după el. Despre asta sunt dovezile pentru care l-ai trimis pe Glen la casa lui Rose?

Îi stă pe limbă să-l întrebe și despre accidentul suspect al mamei lui, dar se răzgândește. Mai târziu.

Doctorul se oprește brusc, apoi se întoarce spre el cu o expresie amenințătoare pe chip.

48. LORNA

La bucătărie, Lorna gătește o mâncărică de legume după rețeta primită de la mama ei. Gesturile mecanice, curățarea și tocarea legumelor, o calmează, îi dau un scop precis și imediat. Are atât de multe semnale parazitare în minte: cadavrele, Victor, mama ei.

Abia de-a văzut-o pe Saffy în cursul zilei. S-a închis în biroul ei, sub pretextul unor lucrări cu termene urgente.

Introduce cratița în cuptor. De când a venit la copii, nu a pus gura pe carne, care îi lipsește. A observat că Tom nu mănâncă decât pește acum. Ar da orice pentru un cheeseburger mare și zemos. Când se întoarce în living, o găsește pe Saffy pe canapea.

– Ai terminat treaba?

– Sunt ruptă de oboseală. Am stat opt ore în șir cu nasul în computer.

Lorna o privește îngrijorată, observându-i ochii roșii, iritați.

– Ar trebui s-o lași mai încet cu munca...

– Parcă pot? se plânge tânăra. Toamna asta n-am lucrat aproape nimic. Am rămas în urmă cu comenzile. Nu-mi pot permite să rămân fără slujbă.

Lorna strânge din buze. Nu vrea să adauge nimic care ar putea să o supere pe fiica ei. Saffy are un temperament iute, la care se adaugă furtuna hormonală și toate complicațiile prin care trece.

– Mă tot gândesc la ce-am aflat ieri de la poliție. Cadavrul feminin nu este al lui Jean Burdon.

– Ceea ce nu înseamnă că n-ar putea fi Daphne Hartall. Poate că bunica ta s-a înșelat când a spus că Daphne era, de fapt, Jean. Sau poate că Daphne a mințit-o.

– Dar în dosarul de arhivă despre Sheila apare un material despre Jean Burdon, scris de Neil Lewisham. Aceasta este, indubitabil, o legătură. Tata a sunat mai devreme și mi-a spus că un coleg de la ziar a reușit să descifreze însemnările stenografice, din care rezultă că Jean și Sheila erau una și aceeași persoană.

– Poliția o să lămurească și chestiunea asta, îi răspunde Lorna, căreia îi chiorăie mațele de la mirosul apetisant care se strecoară din bucătărie. Trebuie să avem încredere în inspectorul Barnes.

Saffy oftează nemulțumită.

– Imediat ce află ceva, jurnaliștii vor începe iarăși să roiască pe aici, să ne terorizeze. Sunt conștientă că-și fac meseria pentru care sunt plătiți, dar avem și noi dreptul la viața noastră.

– Știu, îi spune înțelegătoare mama ei.

În ultima vreme, hultanii de presă își pierduseră interesul, dar Euan a avertizat-o că așa se întâmplă de obicei. O să revină când o să apară ceva nou și cu potențial de scandal.

Aud trântindu-se ușa de la intrare și îngheață amândouă de spaimă. Peste câteva clipe, Tom își face apariția în living:

– Miroase bine!

– Ai ajuns mai devreme, îl întâmpină Saffy bucuroasă.

Lorna simte o împunsătură de invidie văzând cum tânărul o strânge în brațe și o sărută pe obraz. Când era

mică, Saffy se arunca în brațele ei sau ale bunicii, dar acum se pare că Tom le-a luat locul. Își scoate casca albă, care seamănă cu un ou, și își scutură părul, puțin umed.

– Sunt mort de foame, le declară după ce își lasă casca pe un scaun.

Lorna își controlează impulsul să o ia și s-o agațe în cuierul de la intrare.

– Mai durează o jumătate de oră...

Este întreruptă de câteva bătăi în ușă. Tom se duce și se uită prin ferestruică. Afară e încă lumină, soarele a început să coboare în spatele copacilor. Este genul de apus pe care Lorna îl adoră.

– Este o femeie în vârstă, însoțită de un tânăr, o informează Tom.

Lorna i se alătură la geam.

– Oh, este Melissa cu nepotul ei, Seth. Deschide imediat ușa. Hei, intrați!

Îi îndrumă spre living și face prezentările.

Melissa strălucește de încântare. Îi întinde un plic Lornei, apoi aruncă o privire în jur, admirând mobilierul modern și podelele de lemn. Revine la Lorna.

– După ce am stat de vorbă cu tine, mi-am amintit că aveam pozele astea, îi spune.

– I-am spus mătușii mele să aștepte până mâine, dar a insistat să vi le aducă astăzi, intervine Seth pe un ton de scuze, cu mâinile în buzunarele blugilor.

– M-am gândit că o să-ți facă plăcere, adaugă Melissa. Sunt de pe vremea când Rose ne ajuta la biserică să tragem clopotele. Îi plăcea la nebunie.

– A fost clopotar? se miră Saffy. Habar n-aveam.

Lornei îi stă pe limbă să-i spună că Rose a făcut o mulțime de alte lucruri de care ea nu știe, dar se abține. Începe să se uite prin fotografii. Șase femei, printre care o Melissa mult mai tânără, zâmbesc la aparat, fiecare ținând în mână o bucată de sfoară. Decorul din jur sugerează turla unei biserici. După haine și coafuri, instantaneele par făcute prin anii '70. Lorna o caută febrilă pe mama ei.

– Ești sigură că apare în pozele astea? o întreabă pe Melissa.

– Da, sigur este.

Îi indică o femeie cu păr lung, unduios. Deși este o fotografie veche, își dă seama imediat că femeia aceea nu poate fi mama ei.

– Nu este ea. Îmi pare vag cunoscută, dar...

– Cum adică? face Melissa iritată. Îi smulge fotografiile din mână. Uite-o aici, și aici. Și în asta...

– Lăsați-mă să văd și eu, spune Saffy. Le ia și începe să le studieze cu atenție. Se întoarce spre Lorna. Ai dreptate, nu e bunica. În pozele astea apare cealaltă femeie, Daphne. O recunosc din alte fotografii de-ale ei.

Melissa izbucnește în râs.

– Cum poți să spui așa ceva? Daphne nu venise încă în sat atunci când au fost făcute pozele astea, în 1978. Aceasta este Rose. Dați-mi voie să știu cum arăta prietena mea.

Lorna simte că o gheară rece îi strânge inima. Se repede la cutia pe care nu apucaseră să o sorteze, abandonată într-un colț al livingului. Scoate pozele din ea și i le întinde Melissei cu mâini tremurânde.

– Cealaltă femeie din aceste fotografii..., începe să spună.

– Care, asta? întreabă Melissa indicând cu degetul ei gros o femeie înaltă, palidă, cu păr negru și trăsături fine, ca de elf.

– Da. Cine este?

Saffy li se alătură.

– Mamă, nu mai înțeleg nimic. Știi foarte bine că aceasta este bunica.

Lorna o apucă de mână și strânge tare, ca s-o facă să tacă din gură.

– Cine este această femeie? aproape că strigă la Melissa, împungând fotografia cu degetul.

Simte că o ia cu leșin.

– Este Daphne, desigur. Cine altcineva? îi răspunde bătrâna, uitându-se la amândouă de parcă ar fi proaste, îngrozitor de proaste. Aceasta este Daphne Hartall.

[5] În filmul *Gaslight* (*Lampa cu gaz*), realizat în 1944, soțul încearcă să-i inducă soției convingerea că înnebunește, ca să-i distragă atenția de la activitățile lui criminale. *Gaslighting* este un termen derivat din acest titlu.

[6] Înalta Curte Penală din Londra

[7] Justițiari, justițiare (în limba spaniolă în original)

[8] Sărbătoare populară care celebrează eșecul Complotului prafului de pușcă din 5 noiembrie 1605, când un grup de catolici intenționau să arunce în aer Camera Lorzilor și să-l asasineze pe rege

Partea a patra

49. *Daphne*

Numele meu este Rose. Așa mă gândesc la mine, dar această boală nenorocită mă face să uit lucruri, mă aruncă în stări de confuzie, îmi distorsionează gândurile. Nu mi-au mai rămas decât propriile amintiri, care se sting și ele, una câte una, ca niște fotografii lăsate la soare. Am fost Rose timp de patruzeci de ani. A fost cea mai lungă identitate pe care am deținut-o.

În ultimul an însă, lucrurile au început să devină cețoase. Chipuri pe care le recunoșteam fără greș altădată mi-au devenit străine, iar când uit prezentul, mă gândesc la celelalte identități ale mele ca la niște oameni separați, care nu ar face deloc parte din mine. Jean, Sheila, în special Daphne. În general, îmi place să fiu Daphne, pentru că s-a bucurat de iubire.

Am avut o copilărie groaznică. Știu, asta nu reprezintă o scuză. Mulți oameni au trecut prin copilării dificile fără să se transforme în ucigași.

M-am născut ca Jean Burdon, pe 3 august 1939, în Stepney Green, Londra. Copil unic al unor părinți care se urau unul pe celălalt – iar de mine nu le păsa nici cât negru sub unghie. Tata a fost de profesie alcoolic, iar mama, prostituată. Am aflat de la o vârstă prea fragedă cum stau lucrurile cu bărbații și cu sexul. În cea mai mare parte a timpului, mă lăsau în pace. Hălăduiam zile în șir prin cartierele devastate de bombe ale orașului, încercând să mă feresc de întâlnirile cu tata, care mă bătea doar pentru că existam. Psihologul de la

penitenciar spunea că cei agresați se transformă adesea în agresori. A fost și cazul meu.

Susan Wallace a fost prima și singura mea prietenă. Era drăguță și bună la suflet. O vară întreagă am fost inseparabile. Părinții ei s-au purtat frumos cu mine: mă lăsau să stau la ceai cu ei și, cu toate că erau extrem de săraci, încercau să mă ajute. Îmi dădeau din când în când câte o hăinuță tricotată de doamna Wallace, pâine, gem sau mere, atunci când aveau. Într-o zi, Susan a hotărât că nu mai voia să fie prietenă cu mine. Își găsise o altă „cea mai bună prietenă“, mi-a spus. O fată a cărei familie se mutase lângă ei. Am încasat prost respingerea, care mi-a aprins în suflet o furie fierbinte ca metalul topit. Nu mi-am propus să o ucid, doar voiam s-o împiedic să mă abandoneze.

Judecătorul de la procesul meu a fost aspru, lipsit de orice sentiment. M-a catalogat drept psihopată. Cred că s-a înșelat. Am citit mult despre psihopați de când am ieșit din închisoare. Astfel, am aflat că ei sunt incapabili de iubire, de compasiune și de empatie. Eu, din contră, simt toate aceste lucruri. Problema mea este că iubesc *prea mult*.

Da, am fost Jean Burdon timp de aproape treizeci de ani. Cei mai urâți din viața mea. Și, da, abia am așteptat să scap de ea, să devin Sheila Watts. Am ieșit reabilitată și înarmată cu o nouă identitate la vârsta de douăzeci și opt de ani. Am încercat să las trecutul în urmă, să întorc pagina. Chiar am încercat. M-am ferit de oameni, am căutat să nu mă atașez sentimental, m-am străduit să țin minte toate avertismentele și sfaturile pe care mi le dăduse psihologul. O vreme a funcționat. M-am instalat la Broadstairs, în Kent, și am trăit destul de fericită acolo câțiva ani, până când un jurnalist excesiv de curios a aflat cine eram cu adevărat. Aș fi putut să mă adresez ofițerului de probațiune, care m-ar fi relocat și mi-ar fi dat o altă identitate, dar mi s-a părut mai simplu să-mi înscenez moartea și să fur identitatea surorii lui Alan. Astfel, nimeni nu ar mai fi putut afla cine eram, nici copoii de la penitenciar, nici polițiștii. Aș fi fost, în sfârșit, liberă. Aș fi fost, în sfârșit, persoana

la care aspiram – loială, progresistă, feministă, directă și independentă.

Așadar, m-am mutat în West Country, mai întâi în Cornwall, apoi în Devon și, în fine, în satul numit Beggars Nook.

Acolo am comis prima greșeală și mi-am încălcat toate promisiunile pe care mi le făcusem.

Nu m-am îndrăgostit numai de Rose, ci și de fiica ei, Lolly.

50. LORNA

Lornei îi tremură mâinile, strânse în jurul cănii. A băut prea multă cofeină, simte că înoată în ea.

Saffy stă vizavi, pe canapea, cu inspectorul Barnes alături. Polițistul ia notițe conștiincios.

– Sunteți sigură?

– Da, îi răspunde Lorna. Bănuim că al doilea cadavru din grădină este al lui Rose Grey, adevărata mea mamă.

– Îmi pare rău.

Ochii polițistului exprimă compătimire sinceră.

– Mulțumesc.

Nu știe exact pentru ce îi pare rău inspectorului. Pentru faptul că femeia pe care a considerat-o mama ei este în realitate o ucigașă, sau pentru că mama ei a murit, probabil.

Saffy aproape că nu a scos nici o vorbă. Stă cu mâinile în poală, încordată, cu sprâncenele strânse într-o expresie anxioasă. Încă o lovitură pentru ea, își spune Lorna. Câte o să mai poată încasa?

– Rose... *Daphne*... nu este neapărat vinovată. Poate că nu ea a ucis-o pe Rose Grey, dacă se adeverește că acelea sunt rămășițele ei, încearcă să le liniștească omul legii. Poate că făptașul este Victor Carmichael. Vă asigur că investigăm și această pistă.

– Da, dar atunci de ce i-a furat identitatea?

– Poate că avea nevoie de asta ca să vă asigure securitatea, dacă Victor este tatăl dumneavoastră și se temea de el din anumite motive...

– Da, e posibil, îi răspunde Lorna pătrunsă de o rază de speranță, pe care și-o reprimă la timp.

Nu vrea să fie dezamăgită din nou.

Polițistul pleacă chiar când Tom revine de la plimbare cu Snowy. S-a lăsat noaptea și a început să plouă. Blana umedă și pleoștită pe mutră îl face pe cățel să arate de parcă ar avea riduri de bătrânețe. Saffy și Tom se îmbrățișează sub ochii Lornei. Tânăra își îngroapă chipul în pieptul lui, ca și cum ar dori să-și șteargă din minte ultimele ore.

– Ce-a spus poliția? întreabă Tom intrând în living.

– Aveau deja ADN-ul mamei, de la povestea cu Theo, îi răspunde Saffy cu un zâmbet înduioșat. Prin urmare, vor lua o probă de ADN de la cadavru, ca să verifice dacă este apropiat de cel al mamei...

Se îndepărtează de el și se duce spre șemineu. Toate aceste emoții sunt dăunătoare pentru copil, își spune Lorna.

Tom se trântește pe canapea și se scarpină în cap.

– La naiba... La naiba!

– Da, ai dreptate, oftează Saffy așezându-se lângă el. Dar, chiar dacă bunica nu este cu adevărat bunica mea genetică, eu tot o iubesc. Greșesc cu ceva?

– Sigur că nu, draga mea, o asigură Lorna, luptându-se să nu plângă. Se așază lângă fiica ei și o strânge în brațe. De fapt, nu mi-o amintesc deloc pe mama mea adevărată. Am în minte doar câteva imagini, din vremea când eram deja aici. Este mai mult o senzație, ca un doliu... Mă întreb dacă port doliu după mama mea adevărată, măcar. Cine știe? Nu mi-o mai amintesc decât pe ea..., pe Daphne.

– Erai atât de mică, mamă. Nici nu împliniseși trei ani. Mâine trebuie să mă duc să o văd pe bunica. Vrei să vii cu mine?

Saffy o privește cu ochii ei mari, căprui, amintindu-i de fetița care a fost și ea odinioară.

– Bineînțeles că vreau, dar, scumpa mea, nu te aștepta să obținem răspunsuri.

Când ajung la azilul Elm Brook, a doua zi, sunt informate că starea lui Rose s-a deteriorat și că este imobilizată la pat. Saffy se așază pe o margine, Lorna pe cealaltă. O privesc cum doarme. Pleoapele i se mișcă frenetic. Visează. Daphne Hartall este în altă lume, probabil sub o altă identitate.

– Pare așa de mică, spune Lorna. De fiecare dată când o văd, am impresia că se împuținează. Dacă este într-adevăr Daphne Hartall, adică Jean Burdon, înseamnă că are aproape optzeci de ani.

Saffy nu scoate nici un sunet. O privește pe cea despre care a crezut ani de-a rândul că ar fi bunica ei, iar peste câteva clipe o ia de mână. Gestul o nedumerește pe Lorna: această femeie nu are nici o relație de rudenie cu ele, însă este singura mamă pe care a cunoscut-o. Singura bunică pe care a avut-o Saffy. Legătura dintre ele este limpede, de necontestat.

– Aș da orice ca să-mi aduc aminte cum era adevărata mea mamă, murmură simțind o apăsare în capul pieptului. E ca și cum această *Daphne* – scuipă numele înciudată – mi-ar fi furat amintirile.

– Mamă! exclamă Saffy, șocată de furia din vocea ei.

Lorna se ridică.

– Mă duc să aduc ceva de băut.

Nu e sigură că mai poate să meargă până la capăt. Cum poate să stea lângă această creatură, știind că a mințit-o, dându-se drept mama ei, pe care este posibil să o fi și omorât? Este pe punctul să iasă, când ochii femeii se deschid brusc.

– Bunico, sunt eu, Saffy.

– Bună, *Daphne*, spune Lorna. O aude pe fiica ei pufnind dezaprobator, dar continuă: Știm cine ești. Cine ești *cu adevărat*.

Bătrâna din pat le privește cu ochi mari, confuzi.

– Voi cine sunteți?

– Ea este fiica ta, bunico. Lolly, îi răspunde Saffy.

– Lolly? Ești chiar tu? Ce mult ai crescut, șoptește Daphne întinzând mâna spre ea.

– Ce s-a întâmplat cu Rose? îi replică Lorna, refuzând s-o atingă. Știu că al doilea cadavru din grădină este al

ei.

Bătrâna le privește speriată.

– Numele meu este Rose. Numele meu este Rose. Numele meu este Rose, repetă ca un disc de vinil zgâriat.

Lorna simte că i se face pielea de găină. Rostește cuvântul acela ca pe o mantra, de parcă astfel ar transforma minciuna în realitate.

– Nu, nu este. Numele tău este Jean. Tu ești, de fapt, Jean Burdon. Recunoaște. Știm totul.

– Numele meu este Rose.

– Termină cu circul! Ești datoare să ne spui adevărul.

– Mamă, ai speriat-o! intervine Saffy.

Lorna se așază la loc.

– Nu mai pot... Pur și simplu, nu mai suport.

Se duce din nou la ușă. Trebuie să iasă de acolo. O s-o aștepte pe Saffy pe culoar. Totul, toată viața ei a fost o uriașă minciună.

– Lolly. Se întorc amândouă spre pat. Bătrâna încearcă să se ridice, cu ochii fixați asupra Lornei. Îmi pare rău, bâiguie în timp ce pe obraji îi curg lacrimi grele. Îmi pare așa de rău!

– Pentru ce? o întreabă Lorna, cu vocea sugrumată de emoție. De ce ai făcut asta?

Dar femeia o privește acum cu ochi goi, ca pe o străină.

51. ROSE

Octombrie 1980

De la vizita lui Joel, între noi începuse să se strecoare neîncrederea. Pe furiș, la început, precum rugina într-o caroserie, apoi răspândindu-se rapid, erodându-ne relația. După povestea cu Audrey și, mai ales după Victor, căutam pe cineva în care să pot avea încredere deplină. Într-o dimineață, când m-am trezit și i-am văzut chipul lângă al meu, pe pernă, am simțit pentru prima dată gustul amar al dezamăgirii. Poate că așteptările mele de la oameni în general și de la ea, în cazul de față, erau prea ridicate. Cine ar fi putut spune? Minciuna însă re-

prezenta o limită peste care nu puteam trece. Cum mai poți să ai încredere și să iubești pe cineva, dacă știi că te-a mințit?

Am început să mă întreb ce alte minciuni îmi mai spusese.

Mințise despre Neil Lewisham. Mă lăsase să cred că era un fost iubit violent, abuziv. Dar, pe de altă parte, eu nu o lăsasem să creadă că eram văduvă? În plus, ea nu-mi spusese niciodată că ar fi avut o relație cu Neil. Așa crezusem eu. Iar acum Neil era mort, ucis de mine. Mă manipulase ca să acționez exact așa? Îi făcusem treaba murdară? Mai ucisese o dată, așa cum o recunoscuse singură. Deși spusese că a fost un accident, că a îmbrâncit-o pe micuța Susan Wallace după o ceartă înfierbântată, și că aceasta a căzut și s-a lovit la cap. Nu i-am pus niciodată povestea sub semnul întrebării, căci nu aveam nici un motiv, dar, după episodul cu Joel, am decis să mă duc până la biblioteca din Chippenham într-o zi, după ce te-am lăsat la grădiniță. Acolo am accesat mai multe ziare vechi pe microfilm. Așa am aflat din relatările cazului că, de fapt, Susan Wallace fusese lovită brutal cu o cărămidă în cap, nu o dată, ci de două ori, într-un atac cu totul neprovocat.

Am rămas șocată. Sângele îmi înghețase în vene. Mințise și despre asta.

Mi-a venit să te iau și să fug cu tine în aceeași zi. Să părăsesc pentru totdeauna Beggars Nook și să fug, să fug, să fug. Nu puteam. Casa era a mea. Era singurul bun de valoare pe care îl posedam. Nu aveam nici măcar un loc de muncă. Pur și simplu, nu puteam să dispar.

Nu, Daphne era cea care trebuia să plece.

M-am grăbit spre casă, plănuind ce urma să-i spun, și am așteptat-o să se întoarcă de la fermă. Apoi te-am văzut jucându-te cu păpușile Sindy pe covorul din camera de zi și mi-am dat seama că nu puteam să mă cert cu ea în fața ta. Arătai atât de fericită și de inocentă!

Când a venit acasă, cam după o jumătate de oră, te-ai aruncat în brațele ei. Și-a lăsat geanta pe podea și te-a strâns la piept.

„Daffy!", ai exclamat, după care ai tras-o de mână în camera de zi fără s-o lași să-și scoată măcar haina. Am simțit că mi se întoarce stomacul pe dos.

Mi-a adresat un zâmbet confuz peste capul tău. Știam că era îngrijorată că mă îndepărtez de ea, după ce auzisem discuția cu Joel. Încerca să mă asigure în fel și chip că, în realitate, bărbatul înțelesese greșit și că totuși încercase să o agațe.

Eu nu o mai credeam. Joel mi se păruse foarte sincer.

Am intrat în bucătărie, știind că o să mă urmeze, ceea ce s-a întâmplat. Avea obrajii roșii de frig.

– Hei, bună! a spus repezindu-se să mă sărute.

M-am ferit rapid. Gestul meu de respingere a întristat-o.

– Tot mai ești supărată pe mine?

– Nu știu, am mințit-o.

– Nu înțeleg...

Și-a lăsat capul într-o parte. O șuviță de păr îi atârna peste ochi. Arăta atât de fragilă, că îmi venea s-o iau în brațe și s-o consolez. În schimb, i-am întors spatele și am pornit fierbătorul.

– Ce-i acolo? am arătat din cap spre punga pe care o pusese pe masă.

– O, Sean mi-a dat o bucată de carne.

– Îți dă cam multe în ultima vreme. Ești sigură că nu fură?

– Mick, proprietarul fermei, are o mulțime de surplusuri. Nu se supără.

Explicația mi s-a părut dubioasă. Ce fel de fermier își dă produsele gratis? Era o altă minciună de-a lui Daphne?

Mai târziu, după ce te-am trimis la culcare, ne-am așezat pe canapea, ca în prima zi când o primisem în casă, fiecare într-un capăt. În alte împrejurări ne-am fi luat în brațe, ne-am fi înlănțuit trupurile, ca o creatură cu două capete și opt membre.

– Ți-am adus un cadou, mi-a spus întinzându-mi o carte mică, legată în piele. Pe copertă scria cu litere aurite: *Poezii de dragoste*. Deschide-o, m-a îndemnat.

Am făcut-o și, spre surpriza mea, am găsit un trandafir roșu presat între pagini.

– Te iubesc atât de mult! Te rog să mă ierți, mi-a spus.

– Așadar, m-ai mințit?

– Am făcut o prostie. Voiam doar să verific dacă îți place de el sau dacă preferi femeile. Adică, dacă îți place de mine...

– Daphne, trebuie să fii sinceră cu mine. Relația noastră nu poate continua dacă nu îmi spui întotdeauna adevărul.

– Dar așa fac. Numai adevărul, a spus apropiindu-se de mine.

– Atunci, cum rămâne cu fapta pe care ai comis-o în copilărie? Mi-ai spus că ai omorât-o din greșeală pe Susan Wallace.

– Așa este.

– Am citit relatările din ziare.

A sărit ca arsă și s-a îndepărtat.

– Cum? Mă spionezi?

– Am o fetiță de doi ani și jumătate.

– Mă bănuiești că i-aș putea face rău lui Lolly? m-a întrebat cu o expresie indignată pe chip.

– Nu, sigur că nu.

Mi-am dat seama că mersesem prea departe. Știam că te iubea ca și cum ai fi fost fiica ei.

S-a lăsat în genunchi în fața mea și mi-a luat mâinile între palme. Mi le-a sărutat, apoi a ridicat ochii spre mine. Era atât de frumoasă, încât am cedat.

– Rose, îmi pare rău că am mințit despre Joel. A fost o prostie din partea mea.

– Eu... M-a tras pe podea și a început să mă mângâie, în timp ce mă fixa cu ochii ei imenși. Te iubesc. N-am iubit niciodată pe cineva atât de tare. Te rog, crede-mă.

– Te cred.

Ochii i s-au umplut de lacrimi.

– Nu poți să mă părăsești. Nu știu ce m-aș face fără tine.

– Daphne...

– Dar mi-ai promis, Rose. Mi-ai promis. Nu ai dreptul să mă abandonezi.

Am ezitat. Parcă nu mai eram la fel de hotărâtă s-o dau afară din casă. Eram încă supărată pe ea, dar o iubeam.

– Stai liniștită. Nu te părăsesc.

A fost vizibil ușurată.

– O, ce bine!

M-a sărutat și m-a luat în brațe. Cartea de poezie pe care mi-o dăduse mi-a alunecat din poală. Mi-a luat capul în palme.

– Știu prea multe despre tine, mi-a spus, privindu-mă serios.

– Și eu despre tine.

– Atunci, suntem obligate să rămânem împreună, nu-i așa? a râs forțat, ca să disipeze tensiunea, dar nu a reușit să-mi alunge temerile.

Și poate că am fi putut rămâne împreună. Poate că am fi putut trece peste acest moment, dacă nu ar fi intervenit Sean.

52. THEO

Când iese din restaurant, afară este întuneric și plouă. De la începutul lunii iunie plouă încontinuu. Fuge spre mașină, ocolind băltoacele, cu haina pe cap.

Au trecut zece zile de la vizita în Beggars Nook. Zece zile de când și-a cunoscut familia posibilă, pe Lorna și pe Saffron. Lorna i-a trimis câteva mesaje. Ca și el, așteaptă cu emoție rezultatele testului ADN. Faptul că ar putea avea o soră îl nedumerește, dar gândul că tatăl lui ar putea fi un criminal îl înspăimântă de-a binelea.

După cum s-a așteptat, Victor a făcut o criză de nervi când l-a întrebat despre cadavre. A început să urle, i-a zis că n-ar trebui să-și lase imaginația s-o ia razna, apoi a trântit ușa în spatele lui. Nu mai știe nimic despre el de atunci.

Este târziu, aproape miezul nopții, și strada e pustie. Mașina lui este parcată sub un felinar. Picăturile de ploaie strălucesc în bătaia luminii. Se strecoară la volan

și trântește portiera ca să scape de vremea rea. Răpăitul ploii pe capotă este asurzitor. Pornește motorul și dă căldura la maximum. Este pe punctul să demareze când își simte telefonul vibrând în buzunarul interior.

Îl scoate și se uită la ecran: număr necunoscut. Cine să fie la ora aceasta din noapte?

– Bună seara..., rostește pe un ton întrebător.

– Sunt eu, aude vocea îmbufnată a tatălui său.

E atât de mirat de apel, că nu-și găsește cuvintele.

– Bună. Mă auzi?

– Da, tată. Scuze. Te aud foarte bine. Ce s-a întâmplat?

– Sunt în arest.

Așadar, în sfârșit, s-a întâmplat. Bătrânul n-a mai putut scăpa de data asta. Și totuși vestea îl întristează.

– Nenorocitul ăla de Davies încearcă să-mi arunce totul în spinare, toate crimele lui.

Theo simte cum i se strânge stomacul. Toate crimele lui? Dar câte fuseseră?

– Vrei să spui că a mărturisit? Că el i-a omorât pe oamenii aceia în Beggars Nook, în 1980?

– Da. Nu. Nu asta, alte chestii.

Întunericul pare să se adâncească în jurul mașinii lui Theo, care stă tremurând cu volanul în față.

– Ce, mai precis?

– Încearcă să acrediteze ideea cum că eu aș fi responsabil pentru decesul mamei tale.

Lui Theo i se taie respirația.

– Și? e tot ce reușește să îngaime.

– Este o minciună, desigur. N-am făcut nimic rău. Am fost la lucru în ziua aceea, am un alibi.

Alibi care, evident, nu funcționează, din moment ce l-au reținut. Ar fi putut s-o împingă într-un acces de furie, după care să se repeadă la muncă și să susțină că a lipsit de acasă toată ziua.

– De unde ar putea să știe Davies dacă ai ucis-o pe mama sau nu?

Ceva nu se potrivește. A aflat individul ceva cu care îi șantaja tatăl? Sau l-a ajutat să acopere crima? Până în 2004, Davies a lucrat într-o mulțime de funcții pentru

tatăl lui. L-a cunoscut drept consilier juridic, contabil sau șef al securității, iar acum a devenit, peste noapte, detectiv particular. Theo n-a reușit niciodată să-și dea seama cu ce se îndeletnicea de fapt.

– Și acum... acum mă interoghează despre sinuciderea Cynthiei Parsons. Au impresia că n-a fost tocmai o sinucidere. Dar nu am nimic de-a face cu asta.

Tatăl său nu pare trist sau vinovat, ci doar furios.

Theo se freacă la ochi cu mâna liberă, simțind cum mânia îi dă în clocot.

– Ascultă-mă, adu-mi un avocat, pe Ralph Middleton. Îi găsești numărul de telefon pe internet. *Hei, așteaptă dracului un minut. Nu vezi că n-am terminat?*, urlă tatăl lui la cineva care așteaptă să folosească telefonul – presupune Theo. Asta este, fiule. Mi s-a terminat timpul. Sună-l pe avocat. Te rog.

Închide. Theo se holbează în noapte prin parbrizul ud. În minte îi apare chipul iubitor al mamei, atât de clar de parcă ar fi văzut-o ieri. De ce ar fi vrut Victor s-o omoare? Plănuia să-l părăsească? Oare mama lui aflase despre tentativa de viol, despre femeile din dosarul ascuns, despre cadavrele de la Skelton Place? Dumnezeule, poate că bătrânul ucidea de ani de zile. Lui Theo i se face greață. Izbește volanul cu mâna. La naiba! La naiba! La naiba!

În pofida urii pe care o resimte, nu-și poate controla durerea care îi apasă pieptul, sufocându-l, până când este obligat să izbucnească în suspine. Lasă frâu liber lacrimilor, cu fruntea sprijinită pe volan. Nu știe de ce plânge. În orice caz, nu pentru tatăl lui, care speră că va putrezi în pușcărie, ci pentru mama lui, căreia i-a fost furată tinerețea, și, parțial, pentru el, pentru că a fost lipsit de prezența maternă.

Se lasă pe spate în scaun și își șterge lacrimile. Cu telefonul în poală, observă că a primit un mesaj de la Lorna cu câteva ore în urmă, când muncea la restaurant. Îl deschide și vede un text scurt: „E oficial. Ești fratele meu".

53. SAFFY

Îl urmez pe Tom în casă. Mă opresc în prag ca să-mi scutur umbrela, pentru că e o zi rece și ploioasă, neobișnuită pentru luna iunie. În acel moment, din spatele gardului viu iese un bărbat. Pulsul mi se accelerează de teamă că ar putea fi Davies, deși îl știu în custodia poliției. De fapt, este un pensionar liniștit care își plimbă câinele. Mă salută scurt din cap când mă vede și îi răspund fluturând mâna cu entuziasm.

Tocmai ne-am întors de la aeroport, unde am lăsat-o pe mama. Ne-a informat ieri, pe nepusă masă, că își cumpărase bilet la zborul de astăzi, că i-ar fi plăcut să mai rămână cu noi, dar cele două săptămâni trecuseră și era nevoită să se întoarcă în Spania ca să nu-și piardă slujba. Am mai fi avut atât de multe să ne spunem, ne-am dat seama când ne-am luat rămas-bun. N-am reușit să găsim un moment potrivit după discuția aceea din mașină. Aș fi vrut s-o asigur că o iubesc. După ce am aflat că bunica este în realitate Daphne, relația dintre noi a ajuns cumva în planul secund. Mama asimilează cu dificultate ultimele revelații, așa că trecutul nostru trebuie să mai aștepte.

– Bun, spune Tom aplecându-se să-i scoată lesa lui Snowy. Vrei să comandăm ceva pentru cină? Mi-e poftă de *fish and chips*.

– O să-mi lipsească felurile pregătite de mama, îi răspund scoțându-mi adidașii și geaca de ploaie.

Casa mi se pare, dintr-odată, prea mare și prea tăcută fără ea. Îmi agăț haina în cuier, iar Tom îmi urmează exemplul. Ploaia ne-a udat leoarcă de la mașină până în casă.

– Știu. Și mie o să-mi fie dor de ea. Este o forță a naturii, spune el în drum spre bucătărie.

– Crezi că o să fie bine? îl întreb.

În timp ce-mi fac de lucru cu fierbătorul observ amuzată că mama a mutat prăjitorul de pâine într-un colț. N-am putut-o convinge să lase lucrurile la locul lor. Am impresia că a șocat-o descoperirea faptului că mama ei nu este, de fapt, mama ei. Mă uit pe fereastră,

în grădină. Așteptăm în continuare confirmarea supoziției că scheletul feminin îi aparține adevăratei Rose Grey. Inspectorul Barnes ne-a asigurat că vom primi răspunsul mâine.

– Tu ești în aceeași situație. Ai crezut că era bunica ta atâția ani.

– Nu mă pot împiedica s-o iubesc. Incapabilă să-mi rețin lacrimile, adaug: O iubesc în continuare. Nu pot să uit lucrurile prin care am trecut împreună, tot ce a făcut pentru mine. Înțelegi? Dar, când mă gândesc că este posibil ca ea să-mi fi ucis adevărata bunică...

– Sigur că te înțeleg. Tom se apropie de mine și îmi înlănțuie talia cu brațele lui puternice. Și totuși, oricine ar fi cu adevărat, nu pot să cred că este o ucigașă cu sânge-rece. Dacă se dovedește că al doilea schelet din grădină este al lui Rose, poate că există o altă explicație.

– A omorât o fetiță pe când avea numai zece ani. Toate lucrurile pe care credeam că le știu despre bunica s-au dovedit false.

– Am citit toate articolele de presă din vremea respectivă, spune Tom după un moment de reflecție. A avut o copilărie oribilă... A fost victima unor abuzuri sinistre, dar a fost reabilitată.

Am mai avut această conversație de când am aflat despre Daphne și am ajuns întotdeauna la același blocaj. Este greu să treci peste faptul că Daphne, Jean, Rose sau cum o mai cheamă a fost cea mai bună bunică din lume. Oamenii se mai schimbă, se adaptează la mediu și la împrejurări.

– Cred că toată povestea asta a terminat-o pe mama. Mă cutremur înfrigurată, iar Tom mă strânge mai tare la pieptul lui. Peste câteva momente sunt în stare să reiau: Fără îndoială, și-a reprimat amintirile din acea perioadă. Avea aproape trei ani. Poate că așa se explică dorința ei de a fugi în permanență. Ca acum. Imediat ce situația se complică, își ia tălpășița în Spania. Ne-am mutat de multe ori în copilăria mea. M-am născut la Bristol, apoi am locuit în Kent, de acolo am plecat la Brighton, după care am revenit în Kent. De atunci,

mama a locuit prin toată Europa. Cred că nici ea nu știe de ce fuge.

– Saff, doar nu putea să rămână de tot aici. Are viața ei în Spania, un apartament, un loc de muncă, trebuia să se întoarcă acolo.

Oftez.

– Aș fi vrut s-o vadă pe bunica, să-și ia la revedere de la ea. Bunica n-o duce bine. Mi-e teamă că o să moară fără ca mama să aibă șansa s-o ierte...

– Iubito, se îndepărtează Tom de mine, sper că nu aștepți ca Lorna să o ierte doar fiindcă tu ai făcut-o.

– Știu...

– A fost mințită toată viața de către persoana în care avea cea mai mare încredere.

Are dreptate. Nu o pot învinovăți pe mama pentru că este furioasă pe bunica. Pe de altă parte, știu că o să-i pară rău că nu a profitat ca să pună lucrurile în ordine înainte să fie prea târziu. Chiar dacă asta presupunea să asculte și versiunea bunicii despre cele întâmplate.

– Mama și Theo au foarte multe în comun, nu crezi? Amândoi au fost mințiți de părinții lor.

– Exact. Bunica ta nu este mama Lornei. La naiba, nici nu vreau să mă gândesc cum te afectează așa ceva, îmi răspunde îndepărtându-mi o șuviță rebelă de pe față.

– Nici nu-mi dau seama încă... Pur și simplu, nu pot să detest o biată bătrână bolnavă, Tom. Nu pot.

Se îndepărtează de mine ca să facă ceai. Sunt în plină furtună emoțională. Pot să înțeleg supărarea mamei, dar, de fiecare dată când mă gândesc la bunica în patul ei de la azil, privindu-ne cu ochii măriți de spaimă, îmi amintesc de femeia care a avut grijă de mine în fiecare vară, care nu mi-a cerut niciodată să fiu altfel decât eram, care m-a lăsat să mă port prostește, stângaci. Bunica m-a iubit ca pe propria nepoată, nu mă îndoiesc de asta. A fost întotdeauna atât de bună, de atentă, de blândă. Cu mine, cu plantele ei, cu animalele. Nu..., nu se poate ca ea s-o fi ucis pe adevărata Rose. Refuz s-o cred. Tot ce a făcut a fost să ne protejeze pe mine și pe mama.

– E trist că refuză să fie onestă, până la urmă, îi spun luând cana de ceai pe care mi-o oferă. Cartea de poeme pe care am găsit-o dovedește clar că a iubit-o pe Rose. Poate că n-a reușit niciodată să meargă mai departe.

– Da, este trist, într-adevăr. A continuat să o iubească în toți acești ani.

Inima mi se strânge.

– Îți dai seama că au stat chiar aici, Tom? Aici, în bucătăria asta? Mă duc la fereastră și-mi lipesc palma de geam, încercând să mă conectez la trecut, să ating amprentele invizibile lăsate de mâinile lor. Crezi că ea l-a omorât pe Neil Lewisham?

– Una dintre ele trebuie s-o fi făcut, cu complicitatea celeilalte.

– Dumnezeule!

Trag adânc aer în piept. Geamul este rece. Privesc stropii de ploaie care șiroiesc pe sticlă. Diluviul a întunecat cerul. Pădurea abia se mai vede. Mi le imaginez acolo, în grădină, ca pe niște spectre. Daphne și Rose îngropându-și secretele.

Mai târziu, după ce ne mâncăm porțiile de *fish and chips* pe care am fost să le luăm din satul vecin și după ce vorbesc cu mama, de la care aflu că a ajuns cu bine la San Sebastián, urc la etaj ca să fac baie. Unul dintre primele lucruri pe care le-am făcut după ce ne-am mutat a fost să schimbăm cada veche cu una cu picioare și să instalăm o cabină de duș. Îmi ating burta. Copilul mă lovește cu picioarele din ce în ce mai des. Am trecut de jumătatea perioadei de sarcină. Săptămâna viitoare sunt programată la următorul consult. Uneori, nici nu-mi vine să cred că am ajuns atât de departe. Jos, în living, Tom se uită la un meci de fotbal. Ies din baie, îmi trag pe mine un halat, apoi intru în camera mamei. A lăsat totul în perfectă ordine. Patul este gol, căci a strâns așternuturile și le-a vârât în mașina de spălat înainte să iasă pe ușă. Nici nu ți-ai da seama că a stat aici, dacă nu ar persista o undă a parfumului ei cu mosc. Nu știu dacă hormonii sunt de vină, dar mi-e dor de ea cu o intensitate pe care n-am mai trăit-o nici-

odată, nici chiar atunci când mă lăsa cu bunica, în lungile vacanțe de vară.

Intru apoi în micul dormitor din spate, camera copilului. Încăperea unde a crescut Lolly. Este evident că cei care au închiriat casa de la bunica au folosit-o pe post de depozit. Mă duc la șemineu, amintindu-mi cât de frenetic am căutat documentele pe care Davies era convins că le deținem. Ating lemnul cald care încadrează șemineul. Este la fel ca cel din dormitorul mamei - pin, gravat cu flori delicate. Constatând că e plin de praf, mă mir că mama nu a făcut curat și aici. Dau să mă duc spre fereastră, dar calc pe un cui care iese din pardoseală și îmi pierd echilibrul. Mă sprijin de polița șemineului ca să nu cad. Când dau să mă îndrept de spate, cu mâna în continuare pe placa groasă din lemn, observ că a ieșit puțin din nișa din perete. Mă uit mai bine. Cu inima bătând să-mi spargă pieptul, trag de poliță cât pot de tare. Este ceva sub ea, ceva ascuns, sunt sigură.

- Tom! Tom! strig.

Îi aud pașii grăbiți pe scări.

- Ce s-a întâmplat? Ești bine? Copilul?

- Cred că am găsit locul unde a ascuns bunica dovezile. Ajută-mă să scot polița.

Vine lângă mine și, împreună, reușim să ridicăm complet placa de lemn, dând la iveală o firidă săpată în cărămidă, în corpul șemineului. Lasă polița grea jos, tușind puternic de la praf. Sub ea se vede un plic maro acoperit de pânze de păianjen. Îl iau fără să-mi mai pese de nimic.

- Nu pot să cred! exclam șocată, fluturând în fața lui Tom plicul A4 de parcă aș fi găsit Sfântul Potir. Apoi mi se încețoșează privirea. Aș vrea să fie și mama aici, murmur.

Brusc, mi-e teamă de ceea am putea afla, despre bunica sau despre adevărata Rose.

Mă las în genunchi și Tom se așază lângă mine, pe dușumeaua prăfuită. Deschid plicul și scot din el o mapă din piele cu file de plastic transparente. Simt cum mi se taie respirația. Femei goale. Fotografii făcute cu

un aparat Polaroid. Femeile par să doarmă și decorul este de spital. Cineva le-a ridicat halatele, descoperindu-le trupurile goale. Mi se întoarce stomacul pe dos.

– Oh, la naiba, Tom!

Se trage în spate, șocat.

– Ce-i porcăria asta? Fotografiile par să fie numerotate. Uite, aici, pe copertă, se distinge o inscripție gravată. Numele unei clinici, observă după ce închide scârbit mapa.

Mă apropii ca să văd mai bine. Cu litere aurii se văd clar cuvintele: Fernhill Fertility Clinic.

– Crezi că era clinica lui Victor? Are legătură cu imaginile găsite de Theo în biroul tatălui său? Îți amintești femeile acelea? Unele erau gravide. La dracu', Tom, dacă adevărata Rose a fost la clinica asta?

– Inseminare artificială?

– Ar fi logic, nu crezi? Bunica și adevărata Rose trăiau în cuplu. Poate că între Rose și Victor nu a fost niciodată nimic...

Implicațiile mă lovesc dintr-odată cu o forță copleșitoare.

– Trebuie să-l suni pe Theo, îmi spune Tom pe un ton grav.

– Astea sunt dovezile despre care tot vorbea Davies. Nu au nici o legătură cu crimele, ci cu altceva. Ceva ce se întâmpla la clinica lui Victor.

– Dar cum au ajuns în mâinile lui Rose?

Clatin nedumerită din cap. Prea multe necunoscute. De ce ar fotografia cineva niște femei dezbrăcate la spital? Își dăduseră acordul? Presupun că nu. Par anesteziate, cu picioarele ridicate și prinse în chingi, în mijlocul unei proceduri medicale.

Duc mâna la inimă și o simt bătând frenetic pe sub halatul subțire. Văd că în plic se mai află ceva. Încă un plic, mai mic. Alb. Sigilat. Modelul de plic pentru scrisori. Îl întorc. Pe partea din față sunt două cuvinte: *Pentru Lolly*.

54. ROSE

Noiembrie 1980

Prin urmare, ne-a găsit. Presupun că era inevitabil. Nu ne puteam ascunde pentru totdeauna eu și cu tine, Lolly. Era o chestiune de timp.

Nimeni nu l-a înfruntat pe Victor Carmichael fără s-o plătească scump.

Dar, la acel început de noiembrie, eu nu mă așteptam deloc la asta. Relația cu Daphne se ameliorase, deși mi se mai întâmpla să am coșmaruri cu Neil. Din fericire, iubita mea era întotdeauna lângă mine, ca un înger păzitor, gata să mă consoleze, mângâindu-mă până adormeam la loc. Mă obișnuisem cu ideea că remușcările aveau să mă însoțească toată viața. Acesta era prețul pe care trebuia să-l plătesc.

Încă aveam unele îndoieli cu privire la Daphne, poți fi sigură de asta, dar o iubeam. Și voiam să cred în ea. În cea mai mare parte a timpului, chiar o făceam. De la incidentul cu Joel nu-mi mai dăduse nici un motiv să-i pun corectitudinea sub semnul întrebării. Îmi mai servea câte o minciună măruntă uneori, ca de pildă despre cum obținea diverse lucruri de la fermă sau de la Sean pe gratis.

Într-o zi m-a sunat de la fermă ca să mă întrebe dacă nu puteam să vin s-o iau cu mașina mea, Morris Marina. Primise câteva cutii de faianță care nu le mai trebuiau celor de la fermă și nu avea cum să le care. În același weekend a dat jos faianța urâtă și murdară din jurul mașinii de gătit și a chiuvetei și a montat plăcile noi-nouțe, lăsându-mă cu gura căscată.

– Ce? a râs când mi-a văzut uluirea. Nici nu știi câte lucruri utile înveți în închisoare.

Replica, deși spusă pe un ton vesel, mi-a amintit dureros de trecutul ei. Mă irita de fiecare dată când menționa penitenciarul. Din fericire, nu se întâmpla prea des și niciodată în prezența ta.

Îți plăcea la nebunie faianța nouă – plăcile erau tipice pentru o fermă, cu desene cu vaci și porci, dar ne înveseleau bucătăria învechită.

A doua zi, o miercuri, Daphne ne-a însoțit la grădiniță, pentru că era ziua ei liberă. Voia cu orice preț să asistăm la focul de artificii care urma să fie organizat de primărie în aceeași seară. Eu nu prea aș fi vrut să te iau – nu mai văzuseși niciodată un foc de artificii și mă temeam că te vei speria –, dar a reușit, până la urmă, să mă convingă că o să fie frumos, în ciuda faptului că detestam mulțimile.

După ce te-am încredințat doamnei Tilling, am continuat să vorbim despre asta:

– Ascultă-mă, Daph, referitor la astă-seară, nu crezi că Lolly este cam mică...

Am fost întrerupte de Melissa, care ieșise din cafenea și se îndrepta spre noi cu o cană de polistiren în mână.

– Bună, doamnelor! ne-a salutat, apoi ochii i s-au fixat asupra mâinilor noastre înlănțuite.

Jenată, m-am îndepărtat instantaneu de Daphne, însă ea nici nu s-a clintit, privind-o sfidător pe patroana cafenelei. Sunt sigură că ar fi continuat să mă țină de mână, indiferent de prejudecățile Melissei, care nu avea mai mult de patruzeci de ani, dar era extrem de înapoiată. Nu înțelesese niciodată relația noastră.

– Rose, mă bucur că ne-am întâlnit, a intrat în subiect, ignorând-o ostentativ pe Daphne. Luni a venit un bărbat la cafenea și a întrebat de tine.

Inima mi s-a oprit.

– Serios? Ți-a spus... ți-a spus cum îl cheamă?

A clătinat din cap.

– Nu. Doar m-a întrebat dacă te cunosc.

– Cum arăta?

– Arăta bine, după părerea mea. Înalt, brunet.

Victor. Numai el putea fi.

– I-ai spus...? Am înghițit în sec. I-ai spus ceva?

– Nu, sigur că nu, mi-a răspuns compătimitor.

– Îți mulțumesc. Îți mulțumesc din suflet.

M-a bătut pe braț cu simpatie.

– Părea un tip șarmant, să știi, dar foarte hotărât să te găsească, Rose.

Îmi venea să plâng. Am simțit-o pe Daphne apropiindu-se.

– Te rog…, te rog, nu-i spune nimic despre mine, am implorat-o cu voce tremurătoare.

– Sigur că nu, mi-a răspuns Melissa pe cel mai serios ton din lume.

I-am mulțumit și m-am îndepărtat, ca să nu izbucnesc în lacrimi de față cu ea.

– Crezi că este Victor? m-a întrebat Daphne în șoaptă, din spate.

Trebuia să alerge ca să țină pasul cu mine.

– Cine altcineva? am repezit-o, dar mi-a părut rău instantaneu când i-am văzut chipul îndurerat. Iartă-mă, nu ai tu nici o vină. Suspinând adânc, am adăugat: M-a găsit. După trei ani nenorociți, m-a găsit!

– Rose, calmează-te, te rog. Mă sperii. Stop! Ascultă-mă, au trecut două zile de când a fost aici. A plecat deja, probabil. Unde locuiește?

M-a prins de braț și m-a tras ușor. Ajunseserăm pe la mijlocul colinei unde se afla casa noastră. Nu era nimeni în jur, dar m-am cutremurat la gândul că Victor ne-ar putea urmări.

– În Yorkshire, i-am zis ștergându-mi lacrimile.

Acolo trăisem împreună cu Audrey, ca să fie aproape de familia ei. Fusesem fericită până la apariția lui.

– Bun. Deci, probabil că a ajuns aici, dar nimeni nu i-a spus nimic, așa că s-a întors acasă cu coada între picioare.

– Nu știu, dar n-ar fi în firea lui să cedeze atât de repede. Dacă are informații că sunt aici, o să insiste.

– Hai să mergem acasă și să stăm de vorbă pe îndelete. Dacă vrei, o iau eu pe Lolly de la grădiniță. Pe mine nu mă cunoaște, nu știe cum arăt.

Am încuviințat din cap și m-am lăsat condusă acasă, unde Daphne, fără să ne scoatem paltoanele ori să ne descălțăm, m-a așezat la masa din bucătărie și a pus de ceai.

– Putem să ne mutăm, dacă vrei, mi-a propus.

– Nu pot să vând casa. Mai ales acum cu… cu…

Am arătat spre grădină. Nu puteam să rostesc numele omului pe care-l îngropaserăm acolo. Eram blocate în sat.

– Am putea s-o închiriem, atunci. Și să ne mutăm într-un oraș, unde este mult mai ușor să te ascunzi.

– Dar, dacă cineva îl găsește... știi tu, pe *el*?

– Vom preciza în contractul de închiriere că nu le permitem chiriașilor să sape în grădină.

M-a apucat greața.

– Daph, trebuie să fiu sinceră cu tine în legătură cu Victor.

– Ce vrei să spui?

– El... noi nu am avut niciodată o legătură sentimentală. Nu am făcut niciodată sex. A fost doctorul meu.

– Nu mai înțeleg nimic. Doctorul tău?

– Specialistul în fertilitate. Dar..., am înghițit un nod dureros, a făcut ceva groaznic.

De trei ani mă chinuiam să mi-l scot din minte pe individ. Să uit trădarea de care fusese capabil. Frica. Amenințările că o să te ia de lângă mine.

Daphne s-a întins peste masă și m-a luat de mână.

– Ce-a făcut?

– M-a păcălit!

– Cum?

M-am simțit ușurată să pot vorbi, în sfârșit, despre secretul pe care îl țineam ascuns de atâția ani. I-am spus totul.

Cu aproape patru ani în urmă, împreună cu Audrey, am vizitat clinica doctorului Carmichael din Harrogate, specializată în tratamente pentru fertilitate. Victor ne-a primit cu multă amabilitate și ne-a ascultat cu atenție, asigurându-ne că a mai tratat cupluri de același sex înainte. După ce era identificat un donator anonim, urma să fiu programată pentru procedură. Hotărâserăm de multă vreme că eu aveam să fiu mama purtătoare.

Privind în urmă, era clar că lui Victor îi plăcea de mine. În naivitatea mea, mi-am închipuit că se bucura de compania mea intelectuală, pentru că eram de aceeași vârstă. Mi-am dat seama ulterior că interesele lui în ce mă privea erau cu mult mai josnice.

Am rămas însărcinată surprinzător de repede, deși împlinisem treizeci și trei de ani – vârstă considerată

riscantă în anii ’70. Procedura a costat mult, obligându-mă să cheltuiesc o parte din banii pe care mi-i lăsaseră părinții, dar eram fericită că funcționase.

Apoi, Audrey mi-a frânt inima.

La început, când i-am spus că am rămas gravidă, s-a bucurat, dar am observat că se îndepărta de mine, pe măsură ce-mi creștea burta. Până la urmă, a admis că nu se simte în stare să crească un copil. Nu-și mai dorea asta, așa că m-a părăsit și a plecat la părinții ei. M-a lăsat însărcinată în patru luni, speriată, disperată. La următorul consult, mi-au cedat nervii și i-am povestit totul lui Victor. Așa am devenit prieteni. Venea frecvent pe la mine ca să se asigure că mă hrănesc cum trebuie și mă scotea în oraș – teatru, restaurante, distracții pe care nu mi le-aș fi permis niciodată. Îmi plăcea de el. Era un bărbat inteligent și plin de farmec. Nu m-am gândit nici o secundă că încălcam regulile relației medic-pacient, deși acum îmi dau seama ce prostie am făcut. Eram însă atât de singură și de tristă, încât îi mulțumeam în permanență pentru solidaritatea pe care mi-o arăta. În același timp, doar știa că sunt gay, mă linișteam. Când a venit momentul reînnoirii contractului de închiriere pentru apartamentul în care locuiam, m-a invitat să stau la el: „Am o casă uriașă și sunt necăsătorit. O să mă pot ocupa mai bine de tine. Nu e prudent să stai singură în vremurile astea“.

Vestea că era celibatar m-a surprins. Un bărbat atât de arătos și de bogat ar fi trebuit să atragă femeile ca hârtia de muște. Când l-am întrebat, mi-a răspuns în glumă că muncea prea mult și că nu avea timp să-și clădească încă o familie, când de-abia își lua avânt în carieră. Avea o casă senzațională, pe una dintre cele mai bune străzi din Harrogate. Nu-l puteam refuza. Poate că dacă ar mai fi trăit părinții mei sau dacă aș fi avut prieteni în apropierea fostului apartament aș fi rezistat tentației, dar eram disperată. În plus, eram teribil de naivă și de neexperimentată. Îl respectam pe Victor ca pe un frate bun.

Din păcate, el nu mă respecta.

La început, totul a mers bine. Ne înțelegeam perfect. La un moment dat însă, a devenit posesiv. Când ieșeam din casă mă întreba unde plec și cu cine mă întâlnesc. Lucram ca plasatoare la un cinematograf și îmi făcusem o prietenă la locul de muncă. A început să fie gelos. Acela a fost momentul când mi-am dat seama de greșeala pe care o făcusem. Eu nu mă simțeam atrasă de el, dar el era interesat de mine. Alte lucruri care miau dat de gândit: îmi dicta ce să mănânc, cu ce să mă îmbrac sau cât să dorm. Simțeam că mă sufoc. Dacă nu-i urmam sfaturile, mă ignora îmbufnat câteva zile și trântea ușile prin casă.

Într-o noapte, când m-am întors târziu de la serviciu, s-a dezlănțuit împotriva mea. M-a acuzat de depravare și mi-a cerut să acționez ca o mamă responsabilă, pentru binele copilului. L-am privit șocată. Relația noastră, inițial una de prietenie, se transformase într-o dictatură. Ne-am certat și l-am invitat să-și vadă de treburile lui, că era doar un prieten, nu un soț și, în nici un caz un viitor tată.

N-o să uit niciodată privirea pe care mi-a aruncat-o. Sfidătoare, superioară, ca și cum el ar fi știut ceva ce eu nu știam.

– De fapt, chiar așa este. Cunosc un secret, mi-a răspuns, cu buzele strânse într-un zâmbet crud.

– Cum adică? am mai apucat să-l întreb, dar, chiar înainte ca el să-mi răspundă, am avut revelația gestului monstruos pe care îl comisese.

– De ce să folosești un donator de spermă anonim, când eu eram disponibil? m-a întrebat pe tonul cel mai firesc din lume. De ce mă privești așa de mirată? Nu e nimic ilegal.

Își introdusese propria spermă în uterul meu, fără să mă prevină.

Am țipat la el, i-am spus că mă mințise și mă violase. M-a privit cu ochi reci, ca și cum aș fi fost un copilandru care făcea o criză de furie. Am urcat la etaj și miam strâns lucrurile, căutând frenetic în minte locuri în care m-aș fi putut adăposti. M-am hotărât să stau o vreme la un hotel și apoi să cumpăr o proprietate imo-

biliară. Aveam bani, pentru că începusem să strâng în ideea că voi locui cu Audrey. În orice caz, în casa lui nu mai puteam rămâne. În timp ce împachetam, am auzit cheia învârtindu-se în ușa dormitorului. Mă încuiase înăuntru.

– Nu te las să pleci, mi-a spus prin ușă calm, cu o răceală sinistră. Porți în tine copilul meu.

Niciodată nu mi-a fost atât de frică. Mi-a adus de mâncare și mi-a explicat că o face pentru binele meu, că mă iubește și că vrea să mă ia de nevastă. Evident, nu a vrut să mă asculte când i-am răspuns că între noi nu va exista niciodată o legătură sentimentală.

– Nu-ți mai dau drumul, Rose, a încheiat el conversația.

În acea clipă am înțeles că trebuia să fiu mai vicleană, să-l păcălesc la rândul meu. Prin urmare, m-am prefăcut că iau în considerare cererea lui în căsătorie. Când i-am câștigat încrederea suficient ca să mă lase neîncuiată în casă, mi-am planificat evadarea. În primul rând, aș fi avut nevoie de o „poliță de asigurare", pentru cazul în care mă găsea. Un om ca Victor, mi-am spus, sigur are un trecut dubios. I-am scotocit prin birou și, chiar când voiam să mă las păgubașă, am descoperit într-un sertar un plic. Inițial, părea complet neinteresant, cu antetul clinicii unde lucra. Când l-am deschis însă, am simțit că-mi stă inima în loc. În interior se aflau fotografii cu femei goale, pe masa ginecologică, cu picioarele în sus. Fuseseră făcute chiar în cabinetul lui, acolo unde mă tratase și pe mine, cu un aparat Polaroid, fără acordul subiecților: femeile erau în halate de spital, ca în mijlocul unor proceduri medicale. Le fotografiase organele genitale pentru uzul său ulterior. Eram îngrețoșată, căci mi se confirmau bănuielile despre acest monstru oribil. M-am întrebat dacă apăream și eu prin poze, dar n-am avut puterea să verific. Stomacul mi se revoltase și făceam eforturi serioase ca să nu vomit.

M-am gândit să mă duc imediat la poliție. Fotografiile compromițătoare ar fi determinat excluderea lui Victor din corpul medical și i-ar fi adus, probabil, o pedeapsă cu închisoarea. Dar omul mă speria, mă

intimida. Riscam să scape cu ajutorul unor avocați abili. La urma urmelor, el era un medic respectat și avusese destul timp ca să elimine toate probele că fusesem inseminată artificial. Avea să mintă, să manipuleze instanța, să jure că întreținuserăm o relație amoroasă și că era copilul lui.

Nu aveam de ales. Trebuia să fug imediat cu dosarul.

Următoarea jumătate de oră a fost cea mai teribilă din viața mea. Mi-am strâns avutul în două valize, renunțând la o mulțime de lucruri, și am sunat la o firmă de taxiuri, unde am solicitat o mașină la două străzi distanță. Inima era pe punctul să-mi spargă pieptul. Mă așteptam ca Victor să apară dintr-o clipă în alta și să mă oprească. În timp ce fugeam pe străzi cu valizele în mâini, aveam impresia că îi auzeam pașii în spate. Am respirat mai ușor doar când am ajuns la mașină și m-am relaxat cu adevărat în tren, numărând kilometrii care mă îndepărtau de el.

Nu am ajuns direct la Beggars Nook. Am zăbovit într-un mic hotel din Clippenham, de unde am căutat prin agențiile imobiliare o casă pe care să mi-o permit. Așa am găsit casa de la numărul 9.

M-am ascuns.

Cel puțin, așa am crezut.

Până acum.

55. LORNA

Apartamentul pare pustiu fără lucrurile lui Alberto. Lorna se învârte de colo-colo fără sens. Alți ani din viața ei irosiți alături de un bărbat care nu merită. Își simte inima grea, dar nu pentru el, ci pentru fiica și ginerele ei, lăsați în Anglia. S-a săturat de călătoriile dintr-o țară în alta și de la un partener la altul. Vrea să fie lângă Saffy și lângă bebelușul pe care îl așteaptă. Să prindă rădăcini undeva. Theo și Jen îi apar în minte. Un frate de care n-a știut niciodată. Ar vrea să stabilească o relație cu ei, în ciuda secretelor întunecate care pândesc din trecut. Mai mult ca orice însă, vrea să-și răscumpere greșeala față de Saffy, să petreacă mai mult timp ală-

turi de ea. Cuvintele fiicei ei îi răsună periodic în urechi.

Ar putea închiria un mic apartament în apropiere, undeva pe Bristol Channel. Da, își spune, așezându-se pe marginea patului și scoțându-și ghetele. Da, o va face. Mâine, la prima oră, va pune planul în mișcare. Are un contract de închiriere foarte flexibil în Spania, ar putea pleca oricând. Gândul o încarcă cu energie proaspătă.

Scoate fotografia cu Daphne și Rose în fața casei, îmbrăcate în blugi evazați, cu bluze mulate. Daphne – cea mai înaltă dintre ele – o ține pe după umeri pe Rose. Saffy i-a oferit fotografia înainte să plece. Nu-și poate desprinde ochii de la imagine, de la chipul adevăratei sale mame. Caută o asemănare. Încă de când au aflat adevărul, visează cu ochii deschiși la acea femeie drăguță, mică de înălțime, cu părul castaniu-deschis și ochi ciocolatii – ca ai ei, ca ai lui Saffy. În timpul somnului au început să-i apară frânturi din subconștient: plimbări prin pădure cu mama ei adevărată, ciocolată fierbinte și colinde de Crăciun în piața satului. N-ar putea spune dacă sunt amintiri sau dacă nu cumva mintea ei plăsmuiește scenarii de poveste. Pe de altă parte, tristețea pe care o resimțise la Beggars Nook când încerca să-și amintească propriul trecut fusese pe deplin reală. Îi era dor de mama ei, de adevărata Rose.

Mai devreme a aflat de la inspectorul Barnes că rezultatele testului ADN efectuat asupra celui de-al doilea cadavru indicau că, într-adevăr, ar fi fost vorba de mama ei. Izbucnise în lacrimi, așa cum era de așteptat.

Așază fotografia pe noptieră, iar șirul gândurilor îi este întrerupt de soneria telefonului. Este Saffy.

– Bună, iubita mea, e totul în regulă?

– Mamă! îi răspunde Saffy surescitată. Le-am găsit! Probele pe care le căuta Davies. Documentele ascunse de bunica în șemineu. Este... este un dosar cu imagini înfățișând femei goale.

– Cum adică?

– Se pare că Victor își seda victimele la clinica lui și le fotografia în pielea goală.

– Oh, Dumnezeule!
– Îmi pare rău...
– Ați sunat la poliție?
– Voiam să sunăm, dar am mai găsit ceva.
– Ce anume?
– O scrisoare pentru tine.

Un mesaj de dincolo de mormânt, de la mama ei. Lorna se ridică brusc și începe să se învârtă nervoasă prin cameră.

– Deschide-o.
– Ești sigură?
– Sigur că sunt. Vreau să știu ce scrie acolo.
– Bine, așteaptă puțin.

În telefon se aude foșnetul hârtiei, apoi Saffy revine.

– Bun, este o scrisoare destul de lungă.
– Cât de lungă?
– Vreo cinci pagini. Hârtie A4. Colile sunt scrise pe ambele părți.
– Ce scrie?
– Vrei să ți-o citesc pe toată?
– O, nu. Ar dura o veșnicie.

Aude din nou paginile foșnind. Probabil că Saffy aruncă o privire rapidă pe text, încercând să surprindă esențialul.

– O, Dumnezeule!
– Ce s-a întâmplat?
– Rose scrie aici că l-a ucis pe Neil Lewisham. Mamă, asta este o confesiune.

Lorna simte că i se înmoaie picioarele. Se lasă să cadă înapoi pe pat.

– Trebuie s-o arăți polițiștilor. Trebuie să le spui totul. A, și nu uita să le dai plicul cu fotografiile făcute de Victor. La naiba, n-ar fi trebuit să plec de acolo.

O aude pe Saffy trăgând adânc aer în piept.

– O, mamă... citesc pe sărite, dar din scrisoare reiese că Victor a găsit-o pe Rose.

56. ROSE

Noaptea lui Guy Fawkes, 1980

Am hotărât să ascund dosarul sub etajera șemineului care se mișca. Era fixată prost pentru că lipsea o cărămidă dedesubt. Nu i-am spus nimic lui Daphne. Am preferat să nu știe nimeni.

– Mâine, mi-a spus în timp ce amesteca într-o cratiță plină de broccoli, morcovi și cartofi, o să începem să căutăm un chiriaș pentru Skelton Place. Și să căutăm un apartament în Bristol. E un oraș mare, ne-ar fi mai ușor să ne ascundem.

– De acord, i-am răspuns.

O stradă oarecare, aglomerată, unde toate casele arată la fel. Un loc unde nu ne cunoaște nimeni. Asta ar fi trebuit să fac de la început, în loc să vin la Beggars Nook.

– Dar în seara asta, a continuat Daphne, gesticulând spre mine cu linguroiul, hai să mergem să vedem artificiile, să ne purtăm cât mai normal. Pentru Lolly. Ce zici?

Am încuviințat din cap.

– Bun. Bun. O să vezi, o s-o scoatem la capăt.

Nu eram la fel de sigură. Aveam impresia că niște ziduri nevăzute se strângeau în jurul meu. Satul îmi crea o senzație de claustrofobie. Chiar aici, în casa mea, în locul unde ar fi trebuit să mă simt în siguranță.

– Cred că ar fi bine să-ți pui vechea mea perucă, să-ți ascunzi buclele alea superbe, mi-a propus din senin, stând în poziția ei favorită, de flamingo, cu mânecile suflecate și mâinile în șolduri.

Am pufnit în râs. Părul meu era banal, nu ieșea în evidență prin nimic.

– O să port o căciulă. O să fie frig și întuneric, așa că dacă Victor dă târcoale pe aici, o să-i fie greu să mă recunoască.

M-a privit ușor încruntată.

– Ce e? am întrebat-o nedumerită.

– Nimic. A clătinat din cap. Ești mult mai puternică decât o arăți, Rose Grey.

– Nu înțeleg...

– Chiar ești, mi-a spus cu tandrețe. Modul în care ai evadat din casa lui Victor m-a impresionat. Serios.

Mi-a dat un sărut și s-a întors la gătit.

În aer plutea un sentiment de anticipație în timp ce ne deplasam spre centrul satului. Tu mergeai între noi, ca de obicei, ținându-ne de mâini. Daphne îți descria merele glazurate pe care urma să le primești. I-am aruncat o privire. Părea veselă, lipsită de griji. Prin comparație, eu parcă aveam un pietroi în stomac și tresăream de câte ori auzeam un râset sau un lătrat de câine. Nu mă preocupa atât Victor, cât ideea de a începe o altă viață departe de satul care îmi devenise drag. Nu mai eram așa de convinsă de oportunitatea mutării la Bristol. Daphne încerca de multă vreme să-mi vândă ideea. Cred că, de fapt, se temea că, dacă rămâneam aici, o să apară cineva cu întrebări despre Neil. Nu mi-a plăcut niciodată să locuiesc într-un oraș mare, deși am crescut la Londra.

Pe de altă parte, Daphne avea dreptate într-un punct: dacă Victor mă găsise, trebuia să plecăm.

Spectacolul de artificii urma să aibă loc pe un teren viran din apropierea fermei la care lucra Daphne. A fost o plimbare destul de lungă, dar nu te-ai plâns. Erai prea entuziasmată. Ne-am alăturat șirurilor de localnici care traversau piața centrală, apoi treceau podul spre fermă.

– Ieri, la muncă, Sean mi-a spus că vor fi crenvurști și un foc de tabără, te-a informat Daphne veselă.

Ai scos un mic strigăt de bucurie și ne-ai strâns mai tare mâinile. Era prima dată când participai la o petrecere populară.

Iarăși îl menționase pe Sean. În ultima vreme, Daphne vorbea prea mult despre el. Omul locuia la Chippenham și făcea naveta în fiecare zi. Spunea că îl considera un fel de frate mai tânăr, dar mă temeam că avea o influență negativă asupra ei. Aducea diverse lucruri acasă încă de când începuse să lucreze acolo. Lucruri despre care Mick, proprietarul fermei, nu ar fi fost prea fericit să afle că au dispărut. Avea voie să-și facă prieteni, desigur. Niciodată nu am fost o parteneră obsedată de control. Cu toate acestea, nu-mi puteam reprima neliniștea. Aș fi fost mult mai mulțumită dacă am fi ră-

mas într-un cerc cât mai mic. Cu toate că nu-l văzusem în viața mea pe Sean, decisesem că nu puteam avea încredere în el.

– E destul de aglomerat, am zis, încercând să-mi ascund teama din voce.

– Cred că au venit și oameni din satele vecine.

Mi s-a zbârlit părul pe ceafă.

Nu puteam să intru în atmosfera veselă. Mă țineam după voi de la un stand la altul, încordată ca un bodyguard în alertă, încă îngrozită de gândul că Victor s-ar afla în preajmă. Era întuneric și în aer plutea o brumă fină. Purtai pe cap un fes roșu, așa că-mi era ușor să te urmăresc printre oameni, de mână cu prietena mea.

– Vreau să nu-i dai niciodată drumul la mână, i-am spus.

Probabil că a sunat ca un ordin, pentru că mi-a aruncat o privire surprinsă și jignită.

– Voi păzi acest copil cu prețul vieții mele, mi-a răspuns.

Am continuat să avansez în spatele vostru, până v-ați oprit la standul cu mere glazurate.

– N-ar trebui să luăm mai întâi un hotdog? am întrebat, dar Daphne îți pusese deja în mână un măr fierbinte pe băț.

– Îmi pare rău, mi-a aruncat peste umăr într-o doară.

Eram prea încordată ca să mănânc, așa că n-am mai zis nimic când ați depășit chioșcul cu cârnați și v-ați strecurat în primele rânduri. Uriașul foc de tabără fusese deja aprins, iar fumul urca drept și se pierdea în noaptea neagră. Oamenii se îmbulzeau în jurul nostru cu pahare de vin fiert și ceai în mâini. De la unul dintre chioșcuri se auzea muzică. Tu țopăiai veselă în jurul nostru, nebună de bucurie, până când am fost nevoită să te opresc, prinzându-te de umeri.

– O să obosești, am încercat să glumesc, dar râsul mi s-a oprit în gât.

Daphne s-a aplecat deasupra mea și mi-a șoptit la ureche:

– Mă duc să aduc ceva de băut. Ciocolată caldă, sau altceva? Am înghețat, și s-ar putea să mai dureze.

M-am ridicat pe vârfuri și am privit îngrijorată în jur.

– Nu știu dacă e o idee bună. Nu vreau să ne pierdem în mulțime.

– Vă găsesc eu, nici o grijă.

Cu aceste cuvinte a dispărut, mișcându-se grațios printre oameni, cu paltonul ei peticit și bereta croșetată, ca în noaptea aceea când o văzusem pentru prima dată și îmi frânsese inima.

M-am întors spre tine și te-am luat de mână.

– Daffy s-a dus să ne aducă de băut, ți-am spus, mai mult ca să-mi dau singură curaj.

– Nu. Nu vreau! ai strigat, smulgându-te din strânsoare.

– Te rog, Lolly. Nu vreau să te rătăcești.

Te-ai întors cu spatele și ți-ai văzut în continuare de mărul tău, dar m-ai lăsat să te țin de mână. Unde era Daphne? Lipsea de prea mult timp.

– Bună seara, am auzit o voce din spate. Era Melissa, cu o ploscă în mână. Vă distrați bine? Ce de lume a venit...

– Hmm, am mormăit, încercând să mă uit după Daphne peste umărul ei. Apoi mi-a venit o idee. Mă bucur că ne-am întâlnit, Melissa. Ceea ce urmează să-ți spun poate părea ciudat. Am coborât glasul și m-am îndepărtat puțin de tine, ca să nu mă auzi. Vezi tu, bărbatul care a întrebat de mine la cafenea s-ar putea să fie cineva din trecutul meu..., un om de la care am fugit.

– Oh, draga mea, îmi pare rău. Nu mi-am dat seama.

Am ridicat mâna, ca să mă lase să continuu. Trebuia să merg până la capăt.

– Am făcut o prostie, o mare prostie. Viața mea s-ar putea să fie în... pericol.

– Ce vrei să spui? m-a întrebat femeia ridicând din sprâncene.

– Dacă mi se întâmplă ceva...

– Ei, stai liniștită, ce să ți se întâmple? Nu spune prostii!

– Ascultă-mă, te rog. Dacă mi se întâmplă ceva, dovezile sunt în șemineu. Poți să reții asta? Este extrem, extrem de important.

A părut șocată.

– Bine..., o să țin minte. Dar sunt îngrijorată pentru tine. Ce pot să fac? Vrei să sun la poliție?

– Nu! aproape am strigat. Nu, te rog, nu suna la poliție. Sunt sigură că o să fie totul în regulă.

M-a privit nedumerită, dar a acceptat.

– O, am văzut-o pe Maureen. Scuze, draga mea, trebuie să plec.

S-a îndepărtat, ușurată probabil că-și găsise un interlocutor normal la cap. Am început să o caut din nou cu privirea pe Daphne. Parcă o înghițise pământul. Apoi am zărit-o lângă chioșcul de hotdogi discutând cu cineva. Inima a început să-mi bată mai puternic. Era un bărbat. Înalt, brunet. *Victor?* Nu, cu siguranță nu. Tipul acesta arăta mai tânăr, purta o geacă de ploaie și cizme de cauciuc în picioare. Își zâmbeau unul altuia, iar bărbatul o ținea de braț. Am simțit o împunsătură de gelozie. *Flirtau?*

– Mami, când începe?

Mi-am întors atenția la tine.

– Imediat, imediat.

– Mi-e greață, te-ai plâns întinzându-mi mărul mâncat pe jumătate.

– De ce nu mă mir? ți-am răspuns, încercând să maschez furtuna de temeri și de sentimente care mă străbătea.

– Ooo, uite! Începe!

O rachetă a pornit trosnind spre cer și a explodat deasupra capetelor noastre, împrăștiind steluțe roz și purpurii.

Deodată am simțit o mână pe umăr. M-am întors speriată, dar era Daphne. Și-a lipit obrazul rece de al meu.

– Scuze. Uite, ia asta.

Mi-a întins un pahar de polistiren, obligându-mă să arunc pe jos mărul. Nu voiam cu nici un chip să-ți dau drumul la mână.

– Cu cine vorbeai?

– Eu? Cu nimeni, a zis încruntată.

– Dar te-am văzut. Vorbeai cu un bărbat!

– Un bărbat? M-a privit confuză câteva secunde, apoi a ridicat din umeri, mimând nepăsarea. Ei, da. Cu Sean.

– Ce făcea aici? A venit tocmai de la Chippenham?

N-a catadicsit să-mi răspundă. M-am întrebat de ce nu l-a adus să ni-l prezinte. Știa despre mine? Despre noi? Desigur, mi-am zis mustrându-mă pentru naivitate. Doar dacă nu l-a lăsat să creadă că e doar chiriașa mea și nimic mai mult.

– Cred că mă place puțin. Uneori, e foarte util, a chicotit Daphne ca o fetișcană.

A venit rândul meu să o privesc șocată. Unde dispăruseră sănătoasele ei principii feministe? Unde se pierduseră interminabilele noastre conversații pe tema „nu ne trebuie bărbați"?

– Ce e? De ce te uiți așa la mine? m-a întrebat luând o gură de ciocolată caldă. Mă ajută să car materialele mai grele.

– Dumnezeule, Daphne, am pufnit revoltată și i-am întors spatele.

Următoarele ei cuvinte au fost acoperite de exploziile artificiilor. Eu mă lăsasem pe vine, ca să ajung la nivelul tău. Nu am mai învrednicit-o pe Daphne cu atenția mea, concentrându-mă asupra artificiilor, pe care le priveai cu gura căscată de uimire și de plăcere. O petardă a bubuit într-o furtună aurie și ți-ai acoperit urechile cu mâinile.

– E prea tare?

– E frumos! ai zis clătinând din cap.

Am ignorat-o pe Daphne tot restul spectacolului, fără să știu precis de ce mă supărasem pe ea. Eram geloasă fiindcă flirta cu un bărbat? Sau mă irita faptul că prezența lui Victor în sat și pericolul în care mă găseam nu păreau s-o deranjeze? Când o speriase acel Neil, sărisem în apărarea ei. *Ucisesem* pentru ea. În schimb, ea se purta de parcă toată situația mea ar fi fost o mare glumă proastă.

La final, m-am întors, așteptându-mă să o văd în spatele nostru. Dispăruse.

57. ROSE

Noaptea lui Guy Fawkes, 1980

Am aruncat o privire în jur, spunându-mi că nu putuse să ajungă prea departe. Evident, o supărasem cu răceala mea. Ne certam foarte rar, pentru că nu aveam cu adevărat motive, trăind în universul nostru strâmt. Acum însă, cu umbra amenințătoare a lui Victor planând asupra noastră, lucrurile se schimbaseră. Simțurile mele intraseră din nou în alertă maximă.

– Mami, am obosit, te-ai plâns în timp ce te târam de-a lungul și de-a latul câmpului.

Oamenii se dispersau, îndreptându-se spre casele lor. O căutam pe Daphne, dar eram acut de conștientă că aș fi putut da peste Victor. Încă mai sorbeai din paharul tău de ciocolată. Eu îl terminasem pe al meu.

– Îmi pare rău, iubito, dar trebuie să ajungem acasă cât mai repede, ți-am zis, încercând să-mi maschez teama din voce.

De ce ne abandonase Daphne aici, știind cât de speriată eram? La poartă apăruse un blocaj, căci mai multe grupuri compacte de oameni încercau să iasă concomitent. Nu am avut de ales decât să ne așezăm la coadă și să așteptăm să trecem. M-am uitat în jur – eram complet înconjurate de necunoscuți care tropăiau pe loc ca să se încălzească și bombăneau nemulțumiți. În timp ce studiam chipurile masculine încercând să-l identific pe Victor, te-am strâns mai tare de mână.

– Nu-mi dai drumul, orice s-ar întâmpla, ți-am cerut cu asprime.

În sfârșit, coada a început să se miște mai repede. Am respirat ușurată. Avansam spre ieșire, dar încă aveam destui oameni în jur, dacă Victor ar fi încercat să mă atace.

În schimb, pe drumul spre Skelton Place rămăseserăm complet singure pe stradă.

– Mami, mi-e frică puțin, mi-ai spus, agățându-te de mine.

Mi s-a înmuiat inima. Fără îndoială, îți transmisesem propria spaimă. Te-ai uitat roată în jur, cu ochi mari, speriați, la copacii fantomatici și la formele schimbătoare ale gardurilor vii. De undeva din depărtare se auzea o bufniță.

– Pare mai târziu, pentru că luna stă ascunsă în spatele norilor. Este doar opt seara, am încercat să te liniștesc.

– Sunt obosită.

– Aproape că am ajuns. Mai avem puțin până în vârful colinei. Vrei să te iau în spinare?

Ai acceptat încântată și m-am aplecat ca să te las să te sui. M-ai înlănțuit cu brațele tale subțiri și ți-am apucat gleznele în mâinile mele.

– Dii, dii! m-am îndemnat singură, prefăcându-mă că sunt un cal care galopează la deal, deși îmi simțeam picioarele ca de plumb; teama că Victor ar putea sări oricând din spatele unui tufiș îmi dădea aripi.

– Unde e Daffy? m-ai întrebat când ne-am apropiat de casă.

Am observat îngrijorată că nu se vedea nici o lumină la ferestre.

– Ne-am pierdut de ea, dar nu te speria, probabil că e mai în spate.

Când am deschis ușa, mi-ai sărit din spinare. Casa era întunecată, rece și pustie. Îmi dădea fiori, de parcă ceva m-ar fi pândit din beznă. Am aprins lumina pe hol. Paltonul lui Daphne nu se vedea pe nicăieri. Unde era fata asta? Imaginea ei împreună cu Sean mi-a trecut prin fața ochilor.

Am aprins toate luminile de la parter. Geamurile erau opace. Oare mă spiona cineva de acolo, de afară? Explozia artificiilor lansate de niște petrecăreți întârziați mi-a trimis un impuls electric pe șira spinării.

– Hai, Lolly, la culcare cu tine, am spus și te-am luat de mână, ca să mergem la etaj.

Te-am vârât în pat și ți-am citit o poveste până ai adormit. Apoi te-am sărutat pe frunte și ți-am îndepărtat șuvițele rebele de pe față.

Încă un zgomot din exterior m-a făcut să tresar. De data asta, nu erau artificii.

Zgomotul venea din grădină.

În vârful picioarelor, m-am apropiat de fereastră și am îndepărtat puțin perdelele roz.

Ceea ce am văzut mi-a înghețat sângele în vene.

Pe pajiște, un bărbat se uita în sus, la casă.

Era Victor.

58. THEO

– În regulă, spune Theo în receptor. A fost pus sub acuzare și transferat la închisoarea din Wakefield?

Îi aruncă o privire lui Jen, care și-a ridicat ochelarii de soare pe frunte și îl privește întrebător. Stă lungită pe un șezlong în patio-ul lor și se bronzează pe picioare. Ușile vitrate ale salonului sunt deschise, iar Theo intră în casă, de teamă să nu fie auzit de vecini. Presa a început deja să se agite în jurul subiectului.

– Corect, îi răspunde Ralph, avocatul tatălui său. Acuzațiile sunt foarte grave și va rămâne în arest până la proces. Crimă și viol.

Are o voce joasă și Theo și-l imaginează ca pe un tip care apreciază un vin bun și o seară la operă, deși nu l-a întâlnit niciodată.

– Și cum rămâne cu frauda de la clinica de fertilitate? îl întreabă, încercând să-și formeze o imagine completă asupra cazului.

– Da, este posibil să fie alt cap de acuzare. Deși, juridic vorbind, nu e foarte clar. Datorită interesului manifestat de presă, o mulțime de femei au depus mărturie. Se pare că a făcut chestia asta ani de zile.

Simte că îi vine să vomite. Fotografiile acelor femei pe care le găsise ascunse în birou erau, de fapt, un catalog. Un inventar al femeilor pe care le inseminase cu sperma lui. Celelalte femei, cele din dosarul găsit de Saffy..., mai bine nu se gândește.

Probabil că Ralph îi interpretează greșit tăcerea drept îngrijorare, pentru că se grăbește să adauge:

– Îmi pare rău, situația nu este deloc roz pentru tatăl dumneavoastră. În privința lui Caroline, l-am sfătuit să accepte uciderea din culpă, pentru că susține că nu a vrut să o omoare, că a fost un accident. Că se certaseră și a împins-o la nervi. Ea s-a împiedicat și a zburat pe scări. Dacă își recunoaște vinovăția, scapă de proces, dar știți cum este tatăl dumneavoastră.

Theo simte că i se pune un nod în gât la auzul numelui mamei lui. Victor a acceptat destul de ușor că o omorâse, ceea ce l-a surprins. Nutrise convingerea că tatăl lui își va susține inocența până în mormânt, dar dovezile se dovediseră prea puternice: declarațiile lui Glen Davies, alibiul subțire și un vecin care își amintise că stătuse de vorbă cu el chiar în acea dimineață, când doctorul ar fi trebuit să fi plecat deja la lucru.

– Și despre moartea lui Rose Grey?

– Poliția încă analizează probele. În scrisoarea pe care le-a pus-o la dispoziție Saffron Cutler, Rose scrie că era speriată, că l-a văzut pe Victor în curte, în noaptea lui Guy Fawkes. Acolo se și oprește, brusc, mesajul. Desigur, putem presupune că a găsit-o și că asta a împiedicat-o să-și continue însemnările. Evident, este posibil ca judecătorului să i se pară insuficient. În orice caz, un martor, o anume Melissa Brown, a declarat că un bărbat care corespunde semnalmentelor lui Victor o căutase pe Rose prin sat cu câteva zile înainte ca ea să dispară. O să vă țin la curent cu evoluțiile.

– Cum rămâne cu Cynthia Parsons?

– Nu există probe suficiente pentru a infirma ipoteza sinuciderii, îi răspunde avocatul.

„Măcar a admis că a omorât-o pe mama“, își spune Theo. Dacă ar recunoaște și uciderea lui Rose, Saffy și Lorna și-ar putea regăsi pacea sufletească.

– M-a întrebat dacă ați vrea să-l vizitați, continuă avocatul pe o voce nesigură.

– Mi-a omorât mama. Îi doresc să putrezească în închisoare.

Jen îl privește îngrijorată din grădină, deși nu poate auzi ce spune.

– Înțeleg, dar era de datoria mea să vă întreb. În orice

caz, ținem legătura. O să vă transmit data primei înfățișări.

– Vă mulțumesc, îi răspunde și închide.

Adevărul este că nu vrea altceva decât dreptate. Vrea ca tatăl lui să plătească pentru faptele comise. Se lasă să cadă într-un scaun din bucătărie, cu telefonul în mână. O umbră îl face să tresară. În dreptul ușii, Jen blochează soarele.

– Ești bine, iubitule?

Încuviințează din cap. În realitate, este extrem de încordat. Trântește telefonul pe masă.

Jen îi sare în brațe și îl ia pe după gât. Miroase a cremă de soare cu nucă de cocos. Nu spune nimic. Nici nu trebuie.

– Sunt rudă cu nenorocitul, oftează el.

– Da, dar nu ești deloc ca el. Tu semeni doar cu mama ta. Ține minte asta. Și nu ești singurul. Probabil că Lorna își spune același lucru acum.

– Este adevărat.

Slavă Domnului că o are pe Lorna. În ultimele zile, de când au aflat că sunt frați, au vorbit destul de des la telefon.

– Davies a fost și el pus sub acuzare pentru o serie de fapte. Am senzația că a încheiat un fel de acord cu procurorul, dar rămân acuzațiile de vătămare fizică și intimidare, nu doar în cazul Lornei. A bruscat mai multe femei de-a lungul anilor. Se mai adaugă asumarea unei identități false, intrarea prin efracție și așa mai departe...

Simte că Jen este străbătută de un fior.

– O să te duci să-ți vizitezi tatăl? îi spune cu blândețe. Măcar ca să-l întrebi de ce s-a certat cu mama ta? Și dacă este adevărat că intenționa să-l părăsească?

– Nu vreau să-l mai văd niciodată. Îl urăsc. Oricum, n-o să-mi răspundă cinstit. Nu va putea explica în vecii vecilor pentru ce a comis toate acele fapte. Va inventa diverse scuze, va încerca să dea vina pe mama.

– Îmi pare rău. Nici nu pot să-mi imaginez prin ce treci.

Măcar o are pe Jen, această femeie minunată, se consolează el. I-a fost întotdeauna alături și l-a susținut. Are încredere desăvârșită în ea.

– Poate că ar trebui să-i telefonez Lornei, să o pun la curent cu toate astea.

– Sigur. Îl strânge încurajator de umăr și sare jos din brațele lui. Mă duc să mai stau puțin la soare.

Îi zâmbește peste umăr și dispare în grădină. Theo observă că s-a înroșit deja pe spate. Știe că o să mai stea pe șezlong încă o oră, indiferentă la avertismentele lui despre cancerul de piele. E fiu de doctor, orice s-ar spune.

În seara aceleiași zile, se duce la mormântul mamei lui. Cimitirul este mai aglomerat decât de obicei, probabil din cauza vremii frumoase, își spune. Pe alee se plimbă cupluri braț la braț, copiii se hârjonesc printre morminte. Inima i se strânge. Ar vrea atât de mult să aibă un copil! Este o ironie crudă că tatăl lui a conceput atâtea progenituri, în timp ce el nu reușește să-și lase soția însărcinată. Se întreabă care a fost mobilul bătrânului. A mai auzit de cazuri asemănătoare. Explicația uzuală este aceea a unui complex de atotputernicie. Se potrivește perfect.

Când ajunge la mormântul mamei lui, se apleacă, scoate din vază florile uscate și le înlocuiește cu un buchet de trandafiri proaspeți.

– L-au prins, mamă, șoptește aranjând florile. A recunoscut că te-a împins, și cred că o să fie inculpat și pentru Rose. N-o să... Vocea îi cedează. N-o să înțeleg niciodată ce s-a petrecut în ziua aceea. N-o să-l înțeleg *niciodată*. Dar îți promit, mamă, îți promit că, dacă voi deveni vreodată tată, nu voi fi ca el.

Mângâie monumentul funerar de marmură fină, albă, aducându-și aminte de ultima întâlnire cu mama lui, petrecută în săptămâna de dinainte să moară. Își luaseră rămas-bun în prag, iar ea îi pusese în brațe un pachet cu plăcinte de casă și lasagna. Datorită ei alesese cariera de chef. Îl strânsese la piept cu putere, ca și cum ar fi știut că îl vedea pentru ultima oară. Apoi rămăsese

acolo, făcându-i cu mâna, urmărindu-l în timp ce dădea în marșarier pe alee, cu un zâmbet tot mai șters.

– Îmi pare rău, spune, abia stăpânindu-și lacrimile. Îmi pare rău că nu mi-am dat seama de ce este în stare. Îmi pare rău că nu te-am putut salva.

59. DAPHNE

August 2018

Astăzi, m-au vizitat două femei. Amândouă au părul negru și cârlionțat, iar una este mai în vârstă decât cealaltă. Cea mai tânără poartă o salopetă de blugi și pare gravidă. Cealaltă poartă o rochie veselă, portocalie. Sunt foarte frumoase. Dar, la vârsta mea, toate femeile tinere sunt frumoase, cu vitalitatea lor și șoldurile care nu le dor la fiecare pas.

– Bunico, începe femeia mai tânără, așezată pe marginea patului.

Am stat foarte mult în pat în ultima vreme. Îmi simt corpul mai ușor, slăbit, dar nu știu de ce. Am avut un acces de tuse și chipul femeii mai tinere s-a boțit de îngrijorare. Își mușcă buza de jos. Cealaltă femeie mi se pare dușmănoasă. Îmi amintește de cineva. Da, îmi amintește de Rose.

– Sunt eu, Saffy, se prezintă cea mai tânără.

Saffy. Numele îmi spune ceva. Mă numește „bunico". Probabil că sunt bunica ei. Cealaltă este, evident, mama ei. Îi seamănă prea bine. Dar eu nu am avut niciodată copii. Sunt sigură. Asta nu uit. Femeia mai tânără plânge. Nu știu de ce. Lacrimile i se scurg pe obraji și îi pătează blugii. „Pentru cine plângi tu, draga mea?", îmi vine s-o întreb, dar nu reușesc să deschid gura. Cuvintele nu vor să iasă.

Femeia mai în vârstă se plasează în spatele ei și o strânge de umeri.

– Mamă, îmi spune. Sunt eu, Lorna. Lolly.

Lolly. Sigur că este Lolly. Iubita mea Lolly.

– Aș vrea să-ți poți aminti ce s-a întâmplat cu Rose. De ce i-ai luat numele?

Firește că-mi amintesc.

– Ca să te apăr, spun brusc.

Cele două femei mă privesc surprinse. Am o voce spartă, de femeie bătrână. Mâinile pe care le țin împreunate pe pătură sunt osoase, cu vene proeminente. Sunt bătrână. Sigur că sunt bătrână. De ce tot uit asta?

Lolly își pune mâinile peste ale mele.

– Vreau atât de mult să te pot ierta, îmi spune. Are palmele calde. Mai ales acum. Nu vom ști niciodată ce s-a întâmplat în noaptea aceea.

Nu știu despre ce vorbește. Mă holbez la ea, apoi închid ochii. Mă doare când îi țin deschiși prea mult. Mă doare pieptul și mă dor plămânii. Le aud vocile de undeva, din depărtare. Vorbesc despre Skelton Place și despre Rose.

Rose, iubita mea.

Îmi dau seama că discută despre un proces care ar urma să aibă loc în curând și despre Victor Carmichael. Despre noaptea când a murit Rose.

În ciuda durerilor, încep să vorbesc.

Simțeam că Rose se îndepărtează de mine. Cunoșteam acest sentiment încă din copilărie, de pe vremea când eram Jean. Susan s-a îndepărtat și ea de mine. Același lucru se întâmpla acum cu Rose. Procesul începuse imediat după uciderea lui Neil, dacă stau să mă gândesc bine. Nu era o ucigașă, nu știa să încuie definitiv faptele rele pe care le comisese într-o cutiuță, pe unul dintre rafturile de jos ale memoriei. Eu o făceam cu ușurință, natural. Această capacitate mă ajuta să merg mai departe. Rose avea nevoie să creadă că era o persoană integră, că era bună la inimă, că va ajunge în rai într-o bună zi. Asta îmi plăcea la ea. Această inocență mi se părea ca apa proaspătă de izvor după locurile prin care trecusem eu. În același timp, uneori, era teribil de enervantă. Avea așteptări prea ridicate de la oameni. Nimeni nu este pe deplin bun sau rău, dar lumea lui Rose nu avea nuanțe. Vedea totul în alb sau negru. Mi-am dat seama că, după ce a aflat mai multe despre trecutul meu, a început să pună sub semnul întrebării

relația noastră. Depășise momentul pentru că luase o viață, la rândul ei. Se consolase că o făcuse din iubire sau din instinct de conservare. Crima mea însă fusese săvârșită din ură și teamă, dintr-un sentiment profund de abandon.

Nu știu ce a fost în capul meu când am început să flirtez cu Sean. Nu mi-a plăcut de el niciodată, dar voiam s-o fac geloasă pe Rose, s-o fac să priceapă cât de mult mă iubește. Avea nevoie de mine. Apoi, în seara cu artificiile și focul de tabără, am observat cum mă privea. O uitătură rece, detașată, ca și cum s-ar fi săturat de prezența mea. Am fost atât de rănită, încât nu am mai suportat să rămân lângă ea. Am fugit, m-am pierdut în mulțime. Când și-a dat seama că dispărusem nu a părut foarte îngrijorată. A luat-o pe Lolly de mână și s-a îndreptat către casă.

M-am plimbat dezorientată prin sat o vreme, încercând să-mi adun gândurile și sperând că lui Rose o să i se facă dor de mine. Că o să înțeleagă că eram făcute una pentru cealaltă. Speram să o găsesc acasă suficient de speriată de spectrul lui Victor încât să accepte că trebuia să fugim împreună, să ne construim o altă viață, departe de locul acesta.

Când am ajuns în sfârșit, Rose se învârtea prin bucătărie, albă ca varul la față, cu un cuțit în mână. Semăna cu o iapă sălbatică, impredictibilă, gata să muște sau să dea cu copita.

– Ai venit? a șuierat când m-a văzut intrând. Cum ai putut să mă lași acolo, așa? Știai că sunt speriată de Victor!

– Rose, i-am răspunse cu blândețe, întinzându-i mâna.

– L-am văzut! Era în grădină! a țipat fluturând cuțitul spre ușa din spate.

M-am uitat pe fereastră. După cum mă așteptam, grădina era pustie.

– Rose, te rog, lasă cuțitul deoparte. Nu e nimeni acolo.

– Tu... tu... Unde a plecat? Ce i-ai spus? a mârâit cu maxilarul încleștat, n-aș fi putut spune dacă de teamă

sau de furie.

– Trebuie să plecăm de aici, Rose. Victor știe unde ești.

– Știi că nu este adevărat, a șuierat, cu ochii aruncând săgeți.

– Te rog, Rose. Exagerezi.

A fost cea mai proastă replică pe care aș fi putut să i-o dau. A început să mă acuze că o mințeam și o manipulam.

– N-ar fi trebuit să am încredere în tine niciodată. Joel avea dreptate.

Cuvintele ei m-au rănit amarnic.

– Dar ne iubim!

– A fost o greșeală. Lolly trebuie să revină pe primul plan. Te rog să pleci. Poți să-l iei cu tine și pe Sean...

– Între mine și Sean nu e nimic. Despre ce vorbești?

– S-a terminat. Gata. Vreau să pleci. Acum!

– Eu... Cum? Nu-mi venea să cred. Vrei să pui capăt relației noastre?

– Nu mai am încredere în tine, mi-a răspuns cu tristețe și a lăsat cuțitul pe un bufet. Îi tremurau mâinile. Îmi pare rău, Daphne. Te iubesc, dar nu te mai cred. Cred că mă minți tot timpul. Nu mai pot continua așa, mi-a zis ștergându-și lacrimile.

Trăiam un coșmar. Îmi găsisem fericirea pe care mi-o dorisem întotdeauna, iar acum eram pe punctul să o pierd. Să pierd familia la care visasem. Dacă viața fără Rose ar fi mers cumva, nici nu-mi imaginam despărțirea de Lolly, pe care ajunsesem s-o iubesc ca pe propria fiică. M-am apropiat de ea și am strâns-o la piept.

– Nu te las să mă părăsești. Te iubesc.

– Cred că am nevoie de un nou început. Vreau să o iau de la capăt.

– Nu-mi face asta, m-am tânguit.

S-a smuls din îmbrățișarea mea și și-a șters ochii. Părul îi cădea în bucle frumoase pe umeri. Era puțin mai scundă decât mine. O vedeam mică, slabă și neajutorată în momentul acela. Eram disperată. Trebuia s-o lămuresc că era pe punctul să facă cea mai mare greșeală din viața ei.

– Ştim prea multe una despre cealaltă, am încercat s-o aduc la raţiune.

– Ah, nu-mi pune placa asta din nou! Nu poţi dovedi că eu l-am omorât pe Neil.

A continuat, acuzându-mă de toate răutăţile imaginabile, inclusiv că o manipulam şi o minţeam în legătură cu Sean. Isteaţa mea Rose se prinsese. O subestimasem.

Mi-am dat seama că n-o să mă ierte niciodată. Că o pierdusem.

A fost un accident. Ca şi moartea micuţei Susan Wallace. Alt accident.

M-a împins la o parte şi a dat să iasă din bucătărie.

Ştiam însă că n-o pot lăsa să plece. În nici un caz nu-i puteam permite să mi-o ia pe Lolly.

Am văzut roşu în faţa ochilor, apoi totul s-a petrecut automat. Într-o singură mişcare, am pus mâna pe mânerul cratiţei grele pe care o foloseam pentru tocăniţe şi am lovit-o în partea din spate a capului. A căzut pe spate, în braţele mele, cu ochii larg deschişi. Mi-am regretat imediat gestul, dar era prea târziu. Şi-a dat duhul în braţele mele, în timp ce-i spuneam plângând cât de mult o iubeam. I-am repetat-o de mai multe ori. În afară de Lolly şi, ani mai târziu, Saffy, n-am mai iubit pe nimeni în viaţa mea.

Când termin, Lolly mă priveşte şocată, cu gura căscată. Pe obraji îi curg lacrimile. Îmi dau seama brusc că am povestit totul cu glas tare. I-am spus acestei femei minunate, acestei persoane extraordinare, pe care o iubesc ca pe fiica mea, că i-am ucis mama adevărată.

Saffy – nepoata mea bună şi ascultătoare – mă ţine de mână. În ciuda celor auzite, nu vrea să-mi dea drumul. O văd în ea pe Rose. Aceeaşi inocenţă şi bună-credinţă. Sper că nu am ucis aceste calităţi în sufletul ei dulce.

– Îmi pare rău, le spun, într-un moment de maximă luciditate.

Adevărul este că mintea mea a funcţionat întotdeauna mai bine decât le-am lăsat să creadă. Nu mă înţele-

geți greșit, chiar sufăr de demență; gândurile mi se mișcă într-o ceață grea și uit diverse lucruri ori mi se întâmplă să nu recunosc oameni pe care îi cunosc, îi iubesc. Dar, când am aceste scurte momente de claritate, reușesc să-mi aduc aminte multe lucruri din trecut.

Iată, acum știu. Știu adevărul – *adevărul meu* – înainte de a mă retrage înapoi în mine, conștientă fiind că într-o bună zi n-o să mai pot povesti nimic. Am vrut ca ele să înțeleagă că nu sunt o ucigașă cu sânge-rece, o psihopată, că judecătorul a greșit atunci când m-a condamnat ca pe o criminală ordinară. Am fost o mamă și o bunică bună.

Și am mai vrut să știe că, indiferent de cele întâmplate, am iubit-o pe Rose.

Chiar am iubit-o.

60. EPILOG

Un an mai târziu

Lorna își privește familia, adunată în grădina casei de la numărul 9. Ușile duble ale noii bucătării sunt larg deschise, iar Snowy profită de umbra din interior, tolănit pe gresia proaspăt montată, cu capul pe labe. Câteodată, mai ales în zilele călduroase de vară, precum cea de astăzi, este greu să-ți imaginezi ce s-a întâmplat aici cu aproape patruzeci de ani în urmă.

Uneori, noaptea, când închide ochii, o vede pe Daphne în grădină, scoțând pavelele pe care tot ea le pusese, ca s-o îngroape pe Rose lângă Neil. Imaginea e atât de puternică, încât se întreabă dacă nu cumva este o amintire reprimată, dacă nu asistase la scenă. I-a povestit toate acestea lui Felicity, psihanalista ei. Acum le vine mai ușor să înțeleagă de ce Daphne nu a vândut casa de la țară, preferând să o țină goală o vreme, înainte s-o închirieze. Nu putea să riște să găsească cineva trupurile îngropate în grădină.

Astăzi însă nu vrea să se gândească la toate astea. Soarele strălucește cu putere pe un cer fără nori, iar pe iarbă, Saffy și Tom se agită în jurul fiicei lor, Freya, care

a împlinit nouă luni. Tom a întins pe jos un covoraş colorat, în mijlocul căruia tronează micuța, ca o regină, în rochița ei galbenă, înconjurată de jucării din pluş. Lorna ştie că Saffy se miră singură de cât de mult își iubește fetița. Iubirea îi dă mai multă încredere în sine, o aură pe care Lorna o admiră cu mândrie. Lângă ei, Theo şi soţia lui însărcinată, Jen, le zâmbesc cald de pe şezlonguri. Au avut noroc încă de la prima sesiune de fertilizare in vitro, iar Jen trebuie să nască în opt săptămâni.

Toate s-au aranjat cum nu se putea mai bine pentru ei, își spune, cu un pahar de Pimm's în mână. Se bucură pentru ei. Se bucură cu adevărat. Pentru prima dată în viață, îi face plăcere să locuiască în Anglia. Apartamentul pe care și l-a cumpărat în Portishead, în blocul unde a stat cu chirie când a venit prima dată din Spania, dă spre portul de agrement. Câteodată, în zilele frumoase, i se pare că este din nou în străinătate. În sfârșit, are casa ei și este mai aproape de Saffy decât oricând. Avuseseră o discuție de la suflet la suflet, după ce fiica ei născuse:

– O iubesc atât de mult, încât este aproape dureros, îi spusese Saffy de pe patul de spital, ținând bebelușul la piept. Apoi își ridicase spre ea ochii care înotau în lacrimi: Îmi pare rău. Îmi pare rău pentru tot ce ți-am spus, pentru că ți-am pus la îndoială iubirea. Ești cea mai bună mamă din lume. Acum știu... din propria experiență cu Freya. Doamne, sunt gata să mor pentru ea.

– Așa cum eu aș putea să mor pentru tine.

Și-au zâmbit cald una alteia, pe deasupra țestei ciufulite a bebelușului. Un zâmbet complice, de la mamă la mamă.

Se văd cel puțin o dată pe săptămână. Câteodată, Saffy se duce cu mașina la Portishead, în alte dăți, Lorna îi vizitează la casa de la țară.

Relația dintre ele este mult mai profundă decât cea pe care Lorna a avut-o cu Daphne. Între ele existase întotdeauna o falie pe care nu și-o putuse explica niciodată. Acum însă știe de ce. Undeva, la nivel subconștient, înțelesese că Daphne nu era decât o impostoare.

Se vede cu Felicity o dată la două săptămâni, iar psihanalista a ajutat-o să-și depășească anxietățile, mai ales conștiința faptului că e fiica unor criminali. Deși niciodată nu i-a pus pe Rose și pe Victor în aceeași oală. Pe de o parte, Felicity a convins-o că răutatea nu se transmite genetic. Pe de altă parte însă, a făcut-o să înțeleagă că fuge de propriile probleme și că are dificultăți să se angajeze într-o relație amoroasă pe termen lung. Acestea sunt temele la care mai are de lucru. Între ea și Euan încă persistă o scânteie de iubire – se întâmplă ca bărbatul să stea cu ea, din când în când, în noul apartament. Nu știe unde o va duce această relație sau dacă mai au un viitor împreună, dar abia așteaptă să afle.

– Așadar, spune Theo ridicând paharul. Pentru dreptate!

De lângă grătar, Tom ridică un clește pentru friptură pe post de pahar.

– Pentru dreptate, toastează toți.

– Și pentru viitor! spune Lorna, iar Jen se mângâie pe pântec, căutându-i mâna lui Theo.

Cu o zi înainte au aflat că procesul lui Victor a ajuns la final. Fostul medic a refuzat să pledeze vinovat la acuzația de crimă, asumându-și doar uciderea din culpă, pledoarie care i-a fost respinsă de tribunal. Prin urmare, procesul și-a urmat cursul și a fost găsit vinovat atât de uciderea lui Caroline Carmichael, cât și de agresiuni sexuale asupra femeilor ale căror fotografii le păstrase. Acum își așteaptă condamnarea. Lorna știe că Theo nu s-a dus niciodată să-l viziteze. La rândul ei, nu are nici cel mai mic interes să-și cunoască așa-zisul tată.

Dovezile adunate nu au permis punerea sub acuzare a lui Victor pentru uciderea lui Rose. Lorna simte o durere în piept când se gândește la bătrâna Daphne, care își recunoscuse fapta de pe patul ei de la azil. Pentru prima dată, simțise că cea pe care o crezuse întotdeauna mama ei spunea adevărul. Nici ea, nici Saffy nu raportaseră la poliție confesiunea lui Daphne. Poate că ar fi făcut-o, dacă Victor ar fi fost acuzat și de moartea lui Rose.

În orice caz, Daphne a murit câteva zile mai târziu, de pneumonie. Saffy a fost mult mai afectată de dispariția bătrânei decât Lorna. În inima ei generoasă, reușise să o ierte. Lorna nu crede că este capabilă de aceeași înțelegere. Daphne i-a smuls de lângă ea mama adevărată, o mamă pe care abia dacă și-o mai amintește. Nu poate să treacă peste asta.

N-ar putea spune prin ce a trecut după dispariția bruscă a lui Rose. Este o pată albă în memoria ei. Speră ca Felicity s-o ajute să scoată la iveală câteva amintiri, oricât de dureroase se vor dovedi acestea. Când începuse să o numească pe Daphne „mamă"? Probabil că plânsese după mama ei bună. Probabil că se simțise abandonată, pierdută. Pentru asta n-o s-o poată ierta niciodată pe Daphne. Chiar dacă femeia și-a dedicat toată viața creșterii ei. Nu poate să accepte trădarea.

Își golește paharul de Pimm's și se duce în bucătărie după o cană de apă. Are de condus și nu-și permite să exagereze cu alcoolul. Bucătăria este complet transformată: mobilier și corpuri suspendate tip Shaker, de culoare gri-pal, cu blaturi din piatră albă. Știe că Saffy se simte vinovată – repetă adesea că această casă îi aparține de fapt mamei sale –, dar Lorna preferă apartamentul cu vedere spre mare. Lucrează ca manager la un boutique hotel din Bristol și și-a făcut câțiva prieteni noi. Moștenirea primită de la Daphne – banii furați odată cu identitatea lui Rose – s-a dovedit mai substanțială decât s-ar fi așteptat, permițându-i să cumpere apartamentul cu plata pe loc.

După arestarea lui Victor s-a întrebat dacă fiica ei va mai dori să locuiască la Skelton Place. Spre surpriza ei, Saffy i-a spus că acolo se simte mai aproape de adevărata ei bunică, de Rose. Ca să-i onoreze memoria, a plantat o tufă de trandafiri în fundul grădinii. S-a prins bine și aproape că a acoperit zidul de piatră.

– Ești bine, mamă? Pari puțin... gânditoare.

Saffy a apărut lângă ea ținând-o pe Freya, care molfăie urechea unei girafe de plastic. Când o vede, micuța întinde mânuțele grăsune și Lorna o ia bucuroasă în brațe, bucurându-se de căldura trupului ei.

Se strâmbă la fetiță ca s-o facă să râdă, apoi se întoarce spre Saffy.

– Mă gândeam la cele întâmplate, atâta tot.

Saffy îi dă un pahar de apă rece din frigiderul masiv, în stil american.

– Nu vrei să rămâi la noi peste noapte? Poți să dormi în camera Freyei. O luăm la noi în pat. Theo și Jen au zis că rămân și ei.

– Știu, dar... în seara asta mi-am propus să citesc scrisoarea. Cred că a venit momentul, ce părere ai? Am amânat prea mult.

Scrisoarea. A pus-o într-un sertar, incapabilă s-o citească. Ştie că va fi dureros, dar se simte pregătită.

Saffy zâmbește și încuviințează.

– Aș avea ceva de adăugat despre asta, îi spune timid.

– Ce anume?

– Ultima pagină. Nu le-am dat-o polițiștilor la momentul respectiv. O să înțelegi de ce când o s-o citești. După ce mi-au returnat scrisoarea, am pus-o la loc, înainte să-ți dau tot manuscrisul. Asta s-a întâmplat înainte... ei bine, înainte de mărturisirea bunicii. M-am temut că rândurile respective îi vor crea necazuri. Am greșit.

– Nu înțeleg, se încruntă Lorna.

– O să înțelegi, după ce citești. N-am făcut decât să încerc să o protejez pe bunica. Am iubit-o foarte mult. Îmi place să cred că Rose este aici. Adevărata Rose. Că încă veghează asupra noastră.

Lorna o privește înduioșată. Fiica ei a fost întotdeauna atât de romantică.

Cu toate acestea, și ea speră că este adevărat.

Mai târziu, după ce ajunge acasă, își toarnă un pahar de vin și iese pe balcon. Soarele este la apus. Pe stradă, grupuri de prieteni și cupluri îmbrăcate elegant ies ca să petreacă seara în oraș. Aude râsete de la terasa restaurantului de vizavi. Da, asta este atmosfera care-i place, hotărăște. Se simte bine în mijlocul freamătului orașului, cu prieteni care se distrează sau tineri la prima în-

tâlnire. Se întreabă ce fel de persoană ar fi ajuns dacă mama ei ar fi trăit.

Scoate scrisoarea din plic. Timpul și-a pus amprenta asupra colilor A4 liniate, îngălbenindu-le. Teancul este îndoit la mijloc. Se uită câteva secunde la scrisul cu înflorituri al mamei ei, imaginându-și-o aplecată deasupra măsuței de scris, ca și cum ar fi ținut un jurnal. Mângâie emoționată cuvântul „Lolly" și citește prima propoziție:

„Satul nu a arătat niciodată atât de frumos ca în seara când am cunoscut-o pe Daphne Hartall".

Pe măsură ce avansează, i se pare că începe să audă vocea mamei sale, melodioasă și liniștitoare, ca și cum s-ar fi aflat chiar lângă ea. Își amintește toate poveștile de somn ușor pe care credea că le uitase. Apusul soarelui și apariția primelor stele pe firmament o găsesc adâncită în viața lui Rose, pe măsură ce află despre relația ei cu Daphne, despre frica de Victor și despre cele petrecute în noaptea lui Guy Fawkes. În noaptea când a murit.

Parcurge și ultima pagină, piesa finală a puzzle-ului, pe care Saffy a ascuns-o de poliție, într-o încercare stângace de a o proteja pe cea pe care a considerat-o toată viața bunica ei.

Când termină, strânge foile la piept și se uită la luna care se reflectă în apele golfului, cu lacrimi grele scurgându-i-se pe obraji. În sfârșit a înțeles totul.

„Așadar, acum știi, iubita mea fetiță, draga mea Lolly. Acum, știi totul. Spovedania mea. Păcatele mele.

Dacă citești aceste rânduri, dacă ai găsit manuscrisul, alături de dovezile împotriva bărbatului de care fug, mă tem că mi s-a întâmplat ceva rău.

Vezi tu, nu mai am încredere în femeia pe care o iubesc. Am descoperit în noaptea asta că m-a manipulat și m-a mințit în cel mai urât mod cu putință, de-a lungul întregii noastre relații, probabil. Mi-a spus că mă iubește și cred că, în modul ei pervers, chiar o face. Și nu am nici o îndoială că te iubește pe tine. În noaptea asta însă, a atins o limită a abjecției de care nu o cre-

deam în stare. Mi-e teamă că nimeni nu scapă cu viață dacă o părăsește pe Daphne Hartall.

Scriu aceste rânduri lângă patul tău, unde dormi liniștită, la lumina gălbuie a lămpii de veghe. Ochii ți se agită pe sub pleoape. Visezi. Nu vreau să te părăsesc, iubita mea fiică. Gândul de a trăi fără tine îmi este insuportabil. Vreau să știi că niciodată nu te-aș fi abandonat din proprie voință.

Chiar acum, după focul de artificii, mi-am spus că Victor m-a găsit. Dar m-am înșelat. Când am îndrăznit să mă uit din nou pe fereastra dormitorului tău, mi-am dat seama că omul acela nu era câtuși de puțin Victor. L-am recunoscut de la spectacol. Era Sean. În acel moment, mi-am dat seama cât de proastă am fost când i-am acordat încrederea mea. Semăna cu Victor de la distanță, lucru de care și-a dat seama și Daphne, fără îndoială. Bănuiesc că ea i-a spus să se posteze acolo, în grădină, ca să mă facă să cred că omul de care fugeam mă găsise, ca să mă sperie. Cred că tot ea l-a trimis la cafeneaua Melissei, știind că femeia o să-mi spună imediat că m-a căutat un individ. Poate că a sperat că spaima mea o să ne apropie mai mult, în speranța că voi accepta să plecăm împreună în oraș. Cred că își dăduse seama că aveam unele bănuieli în ce o privea. Că eram pe punctul să-i cer să plece.

Acum mă găsesc între ciocan și nicovală, cum se spune. Dacă aș fi anunțat poliția, m-ar fi arestat pentru uciderea lui Neil Lewisham, iar tu ai fi ajuns la orfelinat. Am ales să lupt.

Dacă lucrurile merg prost, dacă pierd această bătălie, vreau să știi cât de mult te iubesc. Te iubesc mai mult decât orice pe această lume. Am încercat să fiu cea mai bună mamă pentru tine, să te apăr. Am luat câteva decizii stupide. Dar nu sunt un om rău, crede-mă.

Fii tare, draga mea, fetița mea. Nu ești produsul întâlnirii mele cu Victor, ci o ființă independentă. Fii femeia la care am visat eu să fiu, frumoasa mea Lolly!

Cu toată dragostea, pentru eternitate,

Mămica x“

MULȚUMIRI

Am început să scriu *Cuplul de la nr. 9* în timpul primei izolări, când totul era nesigur și sumbru. Făceam școală acasă cu doi copii și, la un moment dat, m-am întrebat dacă aș fi capabilă să mă concentrez suficient de mult timp ca să duc la capăt un roman. Decizia de a plasa povestea în 2018, când nici nu se auzise de pandemie, m-a ajutat să evadez mental într-o altă lume, iar personajele Saffy, Lorna, Theo, Rose și Daphne vor avea întotdeauna un loc special în sufletul meu.

Această carte nu ar fi fost posibilă fără sprijinul celor pe care îi voi numi în continuare. În primul rând, Juliet Mushens, care nu este doar o agentă literară talentată, inteligentă (și foarte elegantă), ci și un om special, o prietenă și o iubitoare de pisici, ca mine! Nimeni altcineva nu m-ar fi putut ghida mai bine în carieră. Sunt norocoasă să fac parte din echipa Mushens. Îi sunt profund îndatorată și Lizei DeBlock, de la Mushens Entertainment, care a avut multă răbdare cu lipsa mea de organizare!

Îi sunt recunoscătoare și lui Maxine Hitchcock, minunata mea redactoare, care a făcut de o mie de ori mai bună această carte prin sugestiile ei pertinente, prin modificările pline de perspicacitate, prin încurajări și disponibilitate. Abia aștept să ne mai întâlnim la Bath! Îi mulțumesc și lui Clare Brown – regina tăieturilor – pentru ajutorul cu a doua și a treia versiune ale romanului. Nenumărate mulțumiri și pentru excelenta echipă de la Michael Joseph: Rebecca Hildson, Olivia Thomas, Bea McIntyre, Hazel Orme și tuturor celor de la vânzări, marketing și design pentru eforturi și creati-

vitate. Vă sunt foarte recunoscătoare pentru tot ce ați făcut.

Le mulțumesc și editorilor mei străini, în special Penguin Verlag din Germania, Harper din Statele Unite, Nord din Italia și Foksal din Polonia, pentru încrederea pe care mi-au dovedit-o.

Prietenilor mei scriitori, Tim Weaver și Gilly Macmillan, altfel spus, echipa din West Country, le mulțumesc pentru reuniunile pe Zoom, prânzurile la pub, texte, glume și sfaturi. Celorlalți prieteni ai mei le sunt recunoscătoare pentru sprijinul permanent – nu vă pot menționa pe toți aici, de teamă să nu omit pe cineva, dar abia aștept să petrecem din nou împreună!

Ca de obicei, mulțumiri speciale familiei mele extinse, mai ales mamei și surorii mele, pentru că au citit versiunile succesive înainte de publicare și mamei pentru corectura meticuloasă! Recunoștința mea se îndreaptă și către soțul meu, Ty, pentru dezbaterile legate de intrigă și pentru că a fost întotdeauna sincer atunci când i s-a părut că ceva nu merge. În sfârșit, le mulțumesc copiilor mei, Claudia și Isaac, de care sunt foarte mândră. Vă iubesc enorm.

Gândurile mele se îndreaptă și către Stuart Gibbon, de la Gib Consultancy, care mi-a răspuns răbdător la toate întrebările legate de procedurile poliției în ceea ce privește identificarea unor schelete și relaționarea cu potențialii suspecți aflați în situații de vulnerabilitate.

Tuturor cititorilor mei le mulțumesc pentru că îmi cumpără, împrumută și recomandă scrierile, inclusiv pe rețelele sociale. Întotdeauna îmi face plăcere să vă cunosc părerile.

Bloggerilor și criticilor le mulțumesc pentru sprijin, pentru promovare și pentru timpul acordat cărților mele.

În sfârșit, recunoștința mea se îndreaptă spre trei femei care nu mai sunt, din păcate, printre noi: străbunica mea, Elizabeth Lane, bunica mea, Rhoda Douglas, și mătușa mea, June Kennedy. Toate au ocupat un loc central în viața mea și toate au murit suferind de aceeași boală crudă: Alzheimer. Și, deși îmi face plăcere s-o

spun, nu au avut niciodată cadavre îngropate în grădină, puterea și spiritul lor mi-au oferit inspirația pentru Rose.